

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

S
T
A
J

Çiğdem Bayraktar Ör

S
T
A
J

Çiğdem Bayraktar Ör

Merhaba!

Hayatımın bir döneminde daima yukarıyı hedefledim. On sekizinci yaşımın etrafında başarı abideleri ve hırs örnekleri geziniyordu, ben ise dizi İngilizcesiyle kendimi o sonsuz aydınlığa taşıyordum.

Deneyimler, öğretilen şeylerin yanında sistemin nasıl işlediğini konuşurken; granitlere çarpıp yüzüme vuran parfüm, henüz yolun başında mide bulantımı unutturuyordu. Sonra bir gün kendimi; televizyonun karşısında, düne kadar yan yana çalıştığım insanlardan uzak, otuz güne pek çok yaşam sığdırmış biri olarak buldum.

Ben Nil. Yaşamdan tattım bildiklerimi.

“Lütfen seni de hiç yaşamamışlar tapınağına kaldırmasınlar!”

twitter.com/kitapiyi

www.iyikitap.com.tr

İyi Kitap Yayınevi

İstanbul 2016

“Gazetecilik, cesaret ustanın keskin bıçağıdır.”

Çiğdem Bayraktar Ör

Aşka, dosta, asra...

Roman |

© İyi Kitap, 2016

© Çiğdem Bayraktar Ör

Staj

Genel Yayın Yönetmeni Çiğdem Bayraktar Ör

Editör Demet Çakıcı

Kapak Tasarım DART

Sayfa Tasarım Hakan Güngör

Kapak Fotoğrafı Ollyy

Baskı-Cilt

Ana Basın Yayın San. Tic. A.Ş. [Sertifika No: 20699]

Bu kitabın yayın hakları İyi Kitap'a aittir. Kaynak gösterilerek yapılacak kısa alıntılar haricinde yayıncının izni olmaksızın hiçbir surette kullanılamaz.

ISBN: 978-605-9804-02-8

1. Baskı: Ekim 2016, İstanbul

İYİ KİTAP

Bağdat Cad. No: 81/1 Feneryolu Kadıköy İSTANBUL

Tel: 0 216 567 84 05

www.iyikitap.com.tr

info@iyikitap.com.tr

iyikitap@iyikitap.com.tr

iyikitapiyikitap@gmail.com

Sertifika No: 32031

Staj

ÇİĞDEM BAYRAKTAR ÖR

İlk Gün

Üzerime ne giyeceğimi bilmiyorum. Pembe ya da kırmızı bir şey olmalı. Sinema derslerinde kırmızının agresif bir etki yarattığını söylüyorlardı. Stanley Kubrick onu; ya sekste ya da tehlikede göz önüne koyarmış. Işıkları tamamen kapalı olmayan biri için daha iddialı sayılacak başka bir renk yoktu üstelik. Fosforlu yeşili saymazsak...

Yine de seçimim daha baştan belliydi: Pembe bir kazak. Üzerine de, o dönem nasıl moda olduğunu bir türlü anlamadığım; iliklerine yakın bir yerde iki santim örgü deseni olan siyah, hayalet hırkamı giydim. Diz kapaklarıma kadar bedenimi saran bu kalınlık içinde, on sekiz yaşında biri olarak çok hoş göründüğüme emindim.

Çalışmak için can attığım televizyon kanalında kendimi hayal etmekten çok mutluydum. Çoğu insandaki gibi bir iletişim sorunun yoktu ve bana dair ilk intiba hep etkileyici olurdu. Sanırım bu; IQ'mun suçuydu. Kardeşimle kendimizi ölçtüğümüz ulusal bir testte 155 diyordu sonuçlar. Dünyayı değiştirmiş Madonna'nın 140'lık IQ'sunu düşününce insan sevinmeden edemiyor tabii. Nitekim kardeşim; sayısal yeteneklerini yücelteceği matematik bilimlerine yöneldiğinde, önden çıkarak topladığım ve en sevdiğim arkadaşlarım olan kelimelere dayanan bir işi çoktan seçmiştim: *Gazetecilik*.

Bizim diğer mesleklerdeki gibi özel bir adımız, etiketimiz olmaz; okurken ya da mezun olduğumuzda. Tarih okuyan birinin hemen tarih öğretmeye ya da bir doktorun hasta bakmaya hazırlanması gibi değildir bizim

işimiz. Her şey ortalarda salınır ve siz de başlangıçta hangi mesleki dubaya sarılmışsanız orada, o hâlde kalırsınız büyük olasılıkla. Elbette, hayat tesadüflerle ve direnç örnekleriyle doludur ya da kültür abideleri ve marifet heykelleriyle. Ama bilirsiniz işte; bizde bu türden değişikliklerin yaşanma olasılığı diğerlerine göre biraz daha tehditkârdır. Yeni bir şey deneme ihtimaliniz varsa bile elinizdekini yitirebilir, bir daha ikisine de sahip olamayabilirsiniz.

Risk ve girdap her an kendini hissettirir. Her seçim biraz ivme kaybettirir ve bakarsınız ki; ya yapmakta kuşku duyduğunuz işte hep yerinizde saymışsınız ya da hep mutsuz olduğunuzdan kıskanç ve daha da hırslı biri olmuşsunuz. Dedim ya, her şey olası.

Bunları kendime hatırlatırken zaten oturduğumuz eve çok yakın olan işyerime beni ulaştıracak olan yolu hiç fark etmeden adımlamıştım. Ah modern hayat! Önce şehirde yaşamak için para kazan, sonra git kazana-bildiklerinle şehirden kaçıp köyde ev yaptır. Hem hastalandığında ilaç alacak paran olsun diye gece gündüz çalış, hem de çok çalışmaktan hastalanıp yatmaya vaktin olamadan ansızın kalpten öl. Bu mudur hayat?

Yok, ben parayı dert etmeyeceğim. Bana stajyerlik ücretimi sorarlarsa çoğunlukla sıkıldığım hanımefendilik pozumu takınıp hiç ses çıkarmayacağım. Zaten böyle bir beklentim olamaz da. Biliyorum ki kadrolu çalışan insanların bile sosyal güvenceleri ya da davetkâr muhasebe müdürleri yok. Bu yüzden daha ilk kulaçta boğulmamalıyım. Uslu dur kızım, uslu dur!

Binanın dışından bakıldığında ülkeyi etkileyen propagandanın oradan yapıldığına inanmak zor. Ne diyorlar artık; medya birinci güç. Aslında eskiden de fena bir yerde değildi; dördüncü güçtü. Ama her şey farklı artık. Günümüzde o binanın içindekiler karar veriyor; bizi, kimin ve nasıl yöneteceğine. İnanılmaz bir etkileme gücü ve yetki. Yüksek vakumlu elektrik süpürgesine tutulmuşçasına eteklerim uçuşuyor ben bunları söylerken. Elbette pantolon giydiğimi biliyorum. Anlayın işte, kalbimin etekleri pır pır rüzgâra kapılıyor. Evet, derin bir nefesle döner kapının eşigindeyim. Üstelik birden sakinleştim ve şimdi, ayaklarımın nereye bastığını düşünmeden o *arınmamışlar köprüsünden* geçiyorum.

Daha önce ekrandan seyrettiğim ünlü amcaların kendinden emin gülücüklerle geçtiği kanal kapılarının ardından, yürüdüğüm taş koridorlara

kadar her şey bunu bana fısıldıyor. Çok iyi görünüyorum. Nüfus cüzdanımı güvenliğe bırakıp yerine “ziyaretçi” etiketi alıyorum ve bana üst kata çıkmam gerektiğini söylüyorlar. Ben de öyle yapıyorum. Her zaman olduğu gibi evden ayrılmadan önce birkaç bardak su içtiğim için yapmam gereken şeyi yapmak üzere, karşıma çıkan ilk tuvalete dalıyorum. İçeriden doktor olduğunu bildiğim bir spiker çıkıyor. Sonraki günlerde görüyorum ki o da çok su içiyor ve tuvalete girmeden elini yıkayıp her seferinde klozeti kullanmadan önce sifonu çekiyor.

Olsun; ben çok güzelim. Herkes bana bakıyor. Keşke bir güzellik yarışmasına katılsaydım diyerek kendi kendime gülümsüyorum. Bu tür yarışmaları esir pazarına benzeten birini anımsıyorum. Olsun, ben çok güzelim ve akıllıyım. Devam ediyorum. Yolun sonunda kanalın haber dairesine açılan geniş kanatlı, kırmızı bir kapıya ulaşmam gerekiyor. Önce kantinin de olduğu mozaik döşemeli ara koridoru tamamlamalıyım. Tam sağdaki levhada “Spor Merkezi” yazan odanın önünden geçerken bir kalabalığın ansızın dikkatini çekiyorum. Konunun bana döndüğünü de çapkın gülüşmelerden anlıyorum. Ünlü bir spor sunucusu, kurduğu sohbet takımının ortasında bir an için bana göz atıp konuştuğu şeyi unuttu. Onun dalgınlığının nedenini anlayan arkadaşları da aynı anda algılarını çemberin etrafına çıkarıp ben gidene kadar gözleriyle bana eşlik etti. Alışık olduğum bu dağılmaya bu kez gülmemem gerekiyordu; ben de öyle yaptım, gülmedim.

Ve kırmızı büyük kapı. Renklerin dilinde kırmızının karşılığı için kullanılanların doğru olduğunu da sonradan anlayacağım. Aşk, nefret, seks, tehlike, uyarı ve ölüm.

Staj başlıyor.

1. Gün

Haber dairesine açılan kırmızı kapının kalınlığı dikkat çekiciydi. San-ki arkasında gizlediği apayrı bir dünya vardı. Sonradan anlayacaktım ki bu kapı görüldüğünden de kalındı. İçeri girene kadar gerçekler gerçekte; ama sınırı aştığınızda artık evreniniz sanallaşılıyor, fısıltılar başlıyordu. Gerçeğin kurgusallığa geçişindeki bir nevi uyarıcı yüzeydeydim. Ben de deliğe çekinerek girdim. Herkes koşuşturuyor, bir şeyler söylüyordu. Kimse aslında iki kişilik bir ortam ya da mumlar beklemiyordu, ama kargaşa da fazla gösterişliydi. Uzak bir masadan kibar, hoş bir çocuk bana el salladı. Çok stajyer görmüş gibi bir hâli vardı. Beş dakika sonra da hatırlı dostum tarafından gönderildiğim ve haber departmanlarının levhalarını izleyerek bulduğum Yurt Haber'deki yerime oturdum. Masada yine yalnız değildim. Önce, oturduğu yerden kalkmayı sevmediğini oldukça geniş, karpuz kanatlı kalçalarından anladığım Suzan ile tanıştım. Bana kocaman gülümseyip yanındaki sandalyeyi uzattı. Ben de nazikçe teklifini kabul edip yanına oturdum. Çok iyi anlaşacağımıza şimdiden emindim.

“Ne kadarlığına geldin? Muhabir mi olacaksın? Sonra ne yapacaksın? Emin misin? Her haberi yapar mısın? Solcu müsün, sağcı mısın?”

Birinci dakikada yediğim soru gollerinden gözlerimin yeşim taşları gibi yeşerdiğine hiç şüphem yoktu. Evvelden beri konuştuğum şeylerin nitelikli olmasını başlıca prensibim edinmiştim. Politikaya ortaokuldan beri yatkın biri olarak bir dönem, okulun rehberlik servisinden “*Gençliğini yaşamaman gerek. Türk-Yunan ilişkilerini öğrenmene yetecek kadar uzun bir yaşamın olacak!*” şeklinde pozitif bir uyarı bile işitmıştim. Tabii onlar benim

hayatın her yanını sevmeye, doğuştan kabîl bir gençlik enerjisi taşıdığımı anlayabilecek denli henüz beni tanııyorlardı. Ama Suzan'ın tanınmasını isteyebilirdim. Zararsız ve kendi hâlinde bir mutsuz olarak görünüyordu. Hatta bana kardeş muamelesi yapmasına bile razı oldum. Ne de olsa ergenlikteydim ve kendimi oldukça büyümüş hissediyordum. Özellikle de akıllı! Ayrıca; eşlerine rastlamadığım lise arkadaşlarımdan ardından gittiğim üniversiteden önce, büyüsel bir dostluk kıvılcımı taşıdığımı inandırılmışım. Kimseye yüzde yüz güvenmez, ancak kalbimi bir gülümsemeyle sonuna kadar açıp sırlarımı dökerek; artık ortada ayna kalmadığı için de bir daha kendimi göremeyecek kadar üzülebileceğim ortamları kolaylıkla hazırlayabilirdim. Sanırım Suzan da bunu duydu: "Sen küçükmüşsün bayağı." Bu sözü tamamlayan ses daha da küçük bir bedenden, ancak kocaman bir ömürden geliyordu: "Hoş geldiniz, yeni stajyer misiniz?"

"Merhaba, ben Nil ve evet bugün ilk günüm olacak."

Suzan'ın çehresi değişivermişti. Gelenin önemli bir şahsiyet olduğunu anlamak için giysilerine bakmam beni yanıltırdı. Zayıf, hatta sıfır beden, konuştuğu zaman *çiçek kız* kokusu veren nefis bir kadındı. Yirmi yıldır bu işi yapıyordu ve prodüktör kocasına duyduğu aşk sebebiyle televizyonlara bulaşmıştı ya da televizyonculuk ona... Benden yalnızca bir yaş küçük bir oğlu vardı. Tüm haber dairesine bedel olduğu söylenen çıtı pıtı bir zeka küpü, haberin kitabını bilinmeyen yüz dilde yazabilecek bir meslek erbabıydı. Aliye Hanım öyle mütevazıydı ki giydiği kotların üzerine dökülen salaş gömlekleriyle adeta kanalın kargocusunu anımsatıyordu. Daha ilk günden hiç şüphesiz favorim O'ydu. Ona bayılmışım. Elindeki kasetleri masaya bıraktığında arka arkaya iki can sıkıcı telefona yanıt verip içeriye bir yere koşturdu. Suzan, oturmakta kararlıydı. Bana buranın nasıl bir cadı kazanı olduğunu anlattı. Kanal X'e tesadüfen girmiş, iki yıldır da çıkmayı başaramamıştı. Hâlâ daha iyi bir iş için umutları vardı. Haber dairesinin en düşük maaşlarından birini alıyordu ve haftanın altı günü, mesai saatinin başladığı sabah sekizden akşam bülten sonuna kadar çıkmaması bekleniyordu. Üstelik kanal isterse tüm hafta sonu personeli alıkoyabilirdi. Bu türden talepler tamamen; henüz bilinmeyen haberlerin, olayların keyfine ve seyrine kalmıştı.

Suzan çok eğitilmiş bir eleman değildi. Gençti; ancak güzel değildi. Dümdüz salınan gölgeli ve bakımlı saçlarından çok, gece gündüz çalıştığı

için bir türlü yaptırmaya fırsat bulamadığı asimetrik dişleri dikkat çekiyordu. Usulca sandalyeme doğru eğilip etrafından gizlemeye çalıştığı cümlesini kulağıma fısıldadı: “Sana bir şey söylemeliyim. Çapkınlara dikkat et, ben çok çektim.” Gülümsememeye yine özen gösterdim. Tam o anda öyle bir şey yanımıza geldi ki keşke Suzan’ın güzelliğini hemen kategoriden elemeseydim ve üzerine iki kere daha düşünüp fikrimi beyan etseydim diye aklımdan geçirdim. Gelen Aslı’ydı. Suzan’ın en yakın arkadaşı. Aman Tanrı’m, bu nasıl bir şeydi! Elbette yaratılan her şey güzeldir. Ama bu...

Neyse...

Aslı yapacağı gereksiz magazin haberlerinden biri için dışarı çıkmak üzereydi ve gitti. Yine Suzan ile kalmıştım. Cincime Aliye Hanım da yerine oturmuş haber ajansından son gelen haberleri tarıyordu. Bir yandan da kısaca neyi, nasıl yaptığını açıklıyordu. Ben ise henüz nakledildiği hayvanat bahçesini tanımak isteyen bir papağana benziyordum. Şimdi de Aliye Hanım’ın monitörüne konmuştum. Anlaşılamayacak bir şey yoktu. Özellikle de Aliye Hanım anlatınca... Anne sıcaklığıyla stajyerleri saran bir tecrübeyi, çoğunluğunu kompleksleriyle çatışan insanların oluşturduğu böylesi sıkı rekabet ortamlarında bulabilmek neredeyse imkânsızdı. Dediğini çabucak yaparak tuşlarda kendi yolumu yaratmaya çalıştım. Görünüşe bakılırsa beni fena bulmamıştı. Birkaç saniye sonra yine telefonu çaldı. Arayan, beni ona gönderen hatırlı dostumdu. Tabii bana göre o sadece bir dosttu; ama sanırım ben, onun için daha fazlası demektim. Nitekim haftalar, aylar sonra bana sarılmak isterken evinden kaçarcasına uzaklaşacaktım ve yeşil gözlerinin son bakışı beni sarsacaktı. Hüzünlülerdi. Yine onun sevgi dolu nefesi telefondaydı; ama bu kez ben değil, Aliye Hanım dinleyiciydi. Ona “emanet” olarak söz ettiği beni anlatıyordu besbelli. Eski dostu da bir bilgisayar ekranına, bir bana bakarak kahkahalarla gülüyordu. Telefonu kapattığında Aliye Hanım’ın hakkımda iyi şeyler hissetmesi için birden fazla neden oluşmuştu. İlki ve en önemlisi; hatırlı dostumun bana avantaj sağlayacağını bilmeme rağmen kim tarafından gönderildiğimi arsızca söylememem, torpilli olmaktan utanmamdı. Oysa televizyon kanallarına tanındık olmadan girebilen neredeyse yoktu.

Birazdan yemeğe çıkılacaktı. Kanalin holding patronu olan sahibi cimrilik etmemiş, personele güzel yemekler getirtmişti. Aliye Hanım da

bana kendi yemek fişlerinden bir demet uzattı ve bittiğinde söylememi istedi. İlk birkaç gün beraber yemek yememiz konusunda da ısrar etti. İyi bir öğretmen olduğu kadar, daha önce de belirttiğim gibi iyi bir anneydi. Birlikte masadan kalktık ve üst kattaki yemek salonuna doğru yola koyulduk.

Tabldot yemeye üniversiteden alışkındım. Sırayla; erimiş kaşar peyniri rendesiyle süslenen domates çorbamı, yanında beşamelli tavuğumu ve fırın sütlacımı aldım. O dönemde kistlerim olduğundan hormonlarım kendini aşmış; annemin sıksıklar sıksıkası kızının iştahını müthiş derecede açmıştı. Yine de bir manken edasıyla özgüvenli yürüyüşümü benden çalamamıştı.

Aliye Hanım yanından geçtiği birkaç masaya “*afiyet olsun*” dedikten sonra ilk boş iskemleyi kendine doğru çekti. Bana da karşısındakini işaret etti. Çekip oturdum. Sabahtan itibaren ekranlarda gördüğümüz sayısız ünlü yüz, yanımdan geçerek bir yerlere çöktü ve bizimle aynı yemeklerin tadına varmaya başladı. Ben onu da ilk kez orada gördüm. Yanındaki gözlüklü editörle derin bir sohbete dalmıştı. Sürekli çalışmasına rağmen yüzünün tatlı esmerliği parıldamayı sürdürabiliyordu. Kalbim bir anda vücudumu aleve vererek hızlı hızlı atmaya başladı. Aliye Hanım anlamış olabilir miydi? Hiç bilmiyordum. Nasihatleri bol keseden veren birine de benzemiyordu üstelik. Yemek sırasında Aliye Hanım’a doğru dikkatimi toplamaya çalışsam bile ona odaklanmadan da edemedim. Aliye Hanım ise göz ucuyla baktığım yöne doğru başını çevirdi. “Mert Bey. Bizim haber merkezinde çalışır. Meslekte eskidir. Tanıyor musun?” diye sordu. Heyecandan hiç yapmadığım bir şeyi yapıp okuduğum yüzlerce kitabı utandırarak kekeledim: “Sanırım birine benzettim. Bizim fakülteden birine...” İlk görüşte aşk dedikleri bu olsa gerek diye düşünürken, Aliye Hanım’ın dudağının kenarında biriken muzip gülümsemeyi fark ettim. Beğenimi kesinlikle anlamış olmalıydı. Bir parça ekmeği ağzıma atıp başımı çorbama eğdim. Aliye Hanım beklemediğim şekilde ayağa kalktı. Elinde tabldot tepsisini tutuyordu. Ben, ona söylediğim yalanı anlayıp kalktığını sanırken aslında tahmin edilesi bir açıklama yaptı: “Bir yeri sel basmış, onun görüntüleri eksik. Tamamlamalıyım.” İçim tam rahatlamamıştı, o da anlamışçasına gülümsedi: “Hem şekerim var benim. Böyle uzun uzun oturarak kendime eziyet edemem!” Şimdi gülümsüyordum.

Az sonra Aliye Hanım'ın ardından ben de kalktım. Yüzüm çok hoş görünmeyi sürdürüyor olmalıydı ki kanalın ünlü sabah programını yapan adam, ansızın kolumu tuttu: "Sizi bir yerden tanıyor muyum?" Aliye Hanım koridoru çoktan arşınlamıştı.

Sabah programı yapmak için kargalar uyanmadan yollara düşüldüğünü bildiğimden adamın beni biriyle karıştırma ihtimali ağır basıyordu. Uykusuz gözlerle iki saat konuşabilirdi ve programının komik sloganını tekrarlayıp kapanışı yaptıktan sonra zihni, ancak bu kadar açık olabiliyordu. Bu beklenmedik hamleye soğukkanlı bir yanıt verebilmeyi umarak: "Hiç sanmıyorum." dedim. Adam kibarca özür dileyip yürüyerek uzaklaştı. Aradan otuz saniye geçmemişti ki basamaklardan inerken yıllardır *usta* olarak izlediğimiz, kadınlara olan düşkünlüğüyle bilinen O çıkıyordu: Zafer Kırkpınar. Yani eskilerin deyişiyle gerçekten; biz gelirken o dönüyordu. Şakaklarının iki yanı hafifçe oyuktu. İleride bunu zeka göstergesi olarak gördüğünü anlayacaktım. Gri takım elbisesi muhtemelen çok sevdiği Paris'tendi ve yeşil kravatı dudaklarının morumsu kırmızılığına ışık veriyordu. Gerçek bir şıktı. Koridorda erkek gördüğünde selamlamayan, yanında hep güzel kadınlar olsun isteyen bu adam, söylentileri haksız çıkarmak istercesine; merdivenleri tırmanırken yüzüme bile bakmayarak beni şaşırttı. Parfümü yerdeki granitlere çarpıp sanki yanaklarıma sürülmüştü. Kokunun rengini kendi tenimde hissediyordum. Bu hâlimle kadınlar beni koklasa kolayca âşik olabilirlerdi.

Adeta bir türbülansa girdim. Onunla beklenmedik geleceğimizi o anda hiç hissetmemiştim. Hayat...

Kırmızı kapıya yeniden elim değdiğinde Yurt Haber masasında oturan genç spikerle tanışmak üzereydim. Benden, buçuğunu bütüne tamamlarsak, tam beş yaş büyük, ancak gelecekteki boyumu öngörerek bacaklarıma yakın uzunluğuyla yarım kadar sayılacak küçük bir kadındı. Harfler ağzından çıkarken, nasıl yemeye kalkmadığını düşündüren kapkalın dudakları vardı. Öyle ya ses, dağılan ve emilen bir şeydi. Gözlerinin ilk ve son kez o kadar huzurlu görüldüğünü o gün bilmiyordum. Ama öyleydi; o da birçoğu gibi işini vitrinde olmanın büyüüne rağmen sevmiyordu. Tuğrul Bey kapıdan kasetlerle girene kadar, mavi gözlü ve yüzü sivilce dolu Ekrem'i de tanımiyordum. Tuğrul mu? Çok şeker başka biri. Sakin mizaçlı ve çok iyi biri. Karşısındakini hemen çocukluktan çıkarıp birey

yapan gözlüğünü giyerdi. Esprili kişiliği ve ailesine düşkünlüğüyle ılıman bir deniz gibiydi. Karısından çekindiği için bazen esprinin konusu da kendisi oluyordu. Ben daha bunları Ekrem'in ağzından dinleyip öğrenmeye yeni başlamışken kopan kıyametle irkildim. İçeri yeşil payetli, allı pullu kıyafetiyle bir dansöz giriverdi. Sabah haberlerinin genç spikeri Müjde, sabah programı sunucusunun yaptığına benzer şekilde kolumu tuttu ve "Korkma, her zaman böyle değiliz." dedi. Ben ise; haber dairesinin içine giren kocaman göbekli, Çingene davulcuyu gördüğümde bu sözü inandırıcı bulmak istemedim.

İlk gün çok güzel başladı. Tek yaptığım, yeni doğmuş bir bebek gibi mesleki geçişimdeki en önemli uzamı irdelemek, ünlü yüzleri dudağının kenarında biriken tortuları silerken izlemek oldu. İçimdeki ses haklıydı. Bu kadarıyla kalmayacaktı. Hemen ertesi gün kulaklarım çınlayacaktı.

2. Gün

Haber merkezinde kural kesindi: Akşam haberlerinin kazasız belasız atlatıldığına emin olmadan eve gitmek yoktu. İşinde ilk günü olanlar için de bu değişmez bir hükümdü. Kışın saat dörtte soğuyan ışığın hayatı bitirmesine, yaşadığım merkezi muhitteki kalabalık bir türlü izin vermiyordu. Yürüyerek geldiğim işyerimdeki ilk günümü yine yürüyerek bitirirken, zaten korkusuz olan ruhum için rahatlatıcı yeni nedenler de sokaktaki insanlarla birlikte yanımda bitiveriyordu. İki gündür evimizde kalan kuzenlerime anlatacak çok şeyim vardı. Yemekteki mercimek çorbasına, ergenlikten olacak, saldırırken ağzımdan çıkan iki kelime çok vurguluydu. Biri; merdivenlerde karşılaştığım yaşlı Şansölye, diğeri de âşık olmak üzere olduğum editörümüz Mert Bey. Anneme çok detay verince başıma neler gelebildiğini önceki deneyimlerimden bildiğim için konuyu uzatmak istemedim. Ancak, Mert'in kendine çok güvenen elleri aklımdan hiç çıkmıyordu.

Ertesi gün işyerim, bana daha da fazla bir *iş yeri* olarak göründü. Dairenin ortasında iki geniş kolon vardı ve üzerine o günkü gündemle ilgili özel notlar asılıyordu. Bugünkü not dikkatimi çekti: "Donanmadaki yolsuzluk haberi girilmeyecek!"

Bize okulda öğretilen; *medyanın, sahiplerinden bile bağımsız olması gerektiği*ydi. Haber kısıtlaması ya da atlaması yapmak etik dışıydı ve bu tür yaptırımların ya da sansürlerin olması ancak modernliği yakalayamayan faşizan toplumlar için mümkündü. Yani gazetecinin özgürlüğü, halkın haber alma özgürlüğünün ifadesi ve sembolüydü. Ancak böyle bir ülkede

düşünce, düşünce birliği ya da düşünce çarpışması yeşerebilirdi. *Sınırlar kötüydü ve toplumsal huzur için "bilmek" en önemli erdemdi.* Ama daha ilk dersimde hayal kırıklığına uğruyordum. Gerçekten de donanmadaki büyük yolsuzlukla ilgili haber yapılamadı ve sonraki günlerde de aynı sütundan ötürü önemli bir çeteye dair tek bir satır yazılamadı. Yasaklar, ulusu en çok etkileyen birkaç kanaldan biri olan Kanal X'in duvarlarını süslüyordu; böyle demek bile beni üzüyor. Bununla birlikte, mesleğe dair öğrendiklerim arttıkça hayalimdeki gazetecilik de bana, her gün biraz daha uzaklaşacaktı.

Tavanın beyaz, plastik bükümlerinden aşağıya hâlâ dünden kalma bütün akış raporları sarkıyordu. Yoğun bir gündem vardı. 650 tarihi eseri, toprağın altından çıkarıp elbette yasa dışı yollarla başka bir ülkenin toprağına gömdüğü anlaşılan örgüt; sabah ajanstan gelen bilgiye göre ortaya çıkarılmıştı. Ama yine fakültede "gate keeper" yani kapı tutucu denen editörümüz, neyin haber olması gerektiğine karar verirken bunu önemsemedi. Ben ise; çöpe giden ajans haberindeki 650 eser ve sonrakiler için neredeyse yas tutmaya hazırlanıyordum. Hiç tanımadığınız ve belki tanısanız fikren dövebileceğiniz bir editör, sabah siz mısır gevreğinizi ya da sucuğunuzu yerken gerçekte neye önem vermeniz gerektiğini ya da o gün dünyayı nasıl algılamanız gerektiğini söylüyordu ve eninde sonunda siz de inanıyordunuz. Medya gerçekten artık birinci güçtü. Tüm doktrinleri yıkıyor, insanların aklını bir gecede ve isterse, kasıtlı şekilde manipüle edebiliyordu. Kendime itiraf etmemiştim ama belki de bu yüzden bu işi yapmak istiyordum: Irmağın başında olup suyun nereden ve nasıl büküleceğine karar verebilmek için. İnsanların olan biteni, benim inandıklarını yansıttığım şekilde değerlendirmesini sağlamak için. Kim bilir, belki psikologlar ve psikiyatrlar bu mesleği seçenlerin öz benliğinde ilginç notlar bulabilirler. Ben kahvaltımı ederken görmediğim ya da duymadığım bir şeyi değil, şahit olduklarımı yargılayarak sonuca ulaşmak istiyordum.

Sanki; tarihi eserlerin gelecek açısından nasıl bir değer teşkil ettiğine dair birkaç haberin büyük etkisini bilmiyorlarmışçasına, editörlerin içlendiğim bu yoksunluğu haber formatında iletmemeleri yetmiyormuş gibi, adeta gerçek dünyadan kurgusal olana geçmemi sağlayan ve bir dönüşüm noktası, darbesi saydığım ilk montajım önüme geldi. Aliye Hanım ile aşağıya, oval biçimdeki montaj dairesine indik. Yan yana küçük odacıkların

oluşturduğu “kurgu” katında, her mini stüdyo farklı bir sistemle emirleri yerine getiriyordu.

Aliye Hanım, şu anda bile minnetle anımsadığım bir hareketle beni koltuğuna oturttu ve kendisi için master 90’lık dediğimiz büyük kasetlerden birini alıp çöp kutusunun üstüne koydu. Cadı süpürgesi görünümündeki bu sevimli kadın, konforlu sayılamayacak plastiğin, ancak onun gibi çıtı pıtı bir kadını çekebilecek gövdesine tüneyiverdi. Bir aletin fişini de bana elektrik çarpmasından korkarak kendisi taktı. İnsandı; şefkatliydi. Bizim meslekte çok görüldüğü gibi komplekslerinden dikizleriyle arkasına bakmazdı. Sade giyimine içten davranışları eşlik ediyordu. O günkü haber, ben tam bunları düşünürken rahatsızlık verecek nitelikteydi. Yine kış kabusları ve yine sel haberleri geliyordu. Haberi masallaştıran, işleniş biçimiydi. Montaj masasına oturduğumuzda o mütevazı, doğal Aliye Hanım gitmiş; reyting tablosu göz bebeklerine çizilmiş bir televizyoncu gelmişti. “Oyunu kuralına göre oynamak gerekir” dedi. Manavgat’taki yoğun yağışın bastığı birkaç evi abartarak, “arşiv” diye belirtmeden yıllar öncesinin felaketlerinden görüntüleri, eski sel baskını çekimlerini kullanıp bugünün haberini kurgulamıştı. Gerçekten “kurguladı!” Manavgatlıları yerinden oynatacak, İstanbul’dakileri üşütecek bir haber çıkardı. Aynı dakikalarda, aynı haberi verecek olanlara çalım atacak ürkütücü görüntüleri, sanki o sırada orada yaşanıyormuşçasına çılgılık attıracak cinsten bir-biri ardına ekledi. Önümde etkisi planlanan bu sahtecilikten sonra, orada yaşayanların haberi nasıl izleyeceklerini düşündüm ya da orada yakını olanların vereceği tepkileri ve edecekleri telefonları. Ama burası; haber dairesinin *sonsuz format odasıydı* ve her şeyin mutlaka değiştirildiği mutfığıydı. Olaylar ve olgular; iyi niyetli bir aşçıyla harikalara ulaşabileceği gibi, kötü niyetli birinin elinde şekil değiştirerek belleklerimizde yanlış rüzgârlara açabilirdi. Medya da, haber de gücünü buradan alıyordu. O montaj masasından! Özellikle politik ve ticari çıkarlar, insanların aklını tahminlerin ötesinde çelebilirdi.

Kitlelerin dikkatini nasıl çekeceği bin defa düşünülererek üretimi yapılan ve genellikle masal olan gerçeklerin pazarlanma ve sahtecilik yerindeydim. Kızmak da anlamsızdı. Muhabir olay yerinden kendi gördüğünü amirine, amiri amirine, amirin amiri bilgisayara, bilgisayar da yurdun bin yanındaki tanımadığı insanın zevk, görüş, kanaat ve zekasına olanları

aktarıyordu. Yani bir olay, kaynağında cereyan ettikten sonra televizyonu başındakine ya da gazete okuruna ulaşana dek, sayısız kez algıdan ve bilgi eleğinden geçiyordu. Her okuyan, her işiten farklı yorumluyordu ve düşündüğü gibi olayları anlatıyordu. Dediğim gibi; bunda çok şaşacak, kızacak bir şey de yoktu. İnsandan insana etkileşim ve yetiştirilme farkları, önce muhabirleri ya da editörleri biçimlendiriyordu; sonra da ister istemez onları dikkate alan ya da dinleyen bizleri. Hepimizin çevreyi algı-larken baktığı tutum penceresi aynı evlerdeydi.

Sokakta, gözümüzün önünde bir kavga patlasa ve her birimiz gelen polis memuruna olanları anlatmaya kalksak; muhakkak herkes başka başka cümlelerle tarafların davranışlarını ve kavganın seyrini yorumlayacaktır. Bu yüzden de ben doğru yerdeydim. Çünkü polis de, bakkal da benim kavgaya baktığım balkonu kayda değer buluyordu. Bir televizyon binası ya da bir gazete sütunu. Ben de oradaydım. Artık haber izlerken inanamasam da, çok isteyip de kendimi bir haber bültenine kaptıramasam da doğru yerdeydim. Aliye Hanım'ın yanında. Bir cambaz gibi kelimeleri dizen Tuğrul Ağabey'in söylediklerini desteklemek için buraya inmiştik. Görüntüsü olmayan haber değildir ve biz de gerekeni yaptık. Bunda; ilkokuldan beri gerek sınıf arkadaşları, gerekse öğretmenleri tarafından hatıra defterlerine prensipli ve cesur olarak kazınan benim bir suçum yoktu. Sistem böyle işliyordu. Kendime insanların zaafalarını hatırlatarak rahatladım. İnsanlar televizyonda; daha fazla bacak, daha fazla kan, daha fazla şiddet görmeyi seviyorlardı. Hangi medya bunu yasal çerçevede en iyi şekilde kullanabilirse reyting alabiliyordu. Olaylar durmadan abartılıyordu. Hatta bir hocamız bize, *"Gazetenin söylediği rakamı her zaman ikiye bölün!"* demişti de ben hâlâ alışkanlıkla bunu yapıyorum. Ölü ve yaralı sayısını ikiye bölüyorum. Beni müthiş ferahlatmasa da en azından küçük bir moral buluyorum. Nitekim ve neyse ki medya kuruluşları arasındaki rekabet; onları hızlı yayın yaparken doğruluğa da mecbur bırakıyor. Yine de şöyle bir bakınca, rakamların hep farklı çıktığı fark ediliyor.

Aliye Hanım, setten sonra da ayaküstü ders vermeye devam etti. Yaklaşan akış planlamadan söz ediyordu. Duvardaki saat 16.35'i gösteriyordu. Bu; haberlerin son dakika gelişmesi olsun olmasın, bültendeki sıralamalarının ve ne kadar yer alacaklarının belirlendiği saatti. Tahmin edilenden de önemliydi. Mesela; başbakanın toplumsal refaha dair bir demecinin

arkasından, yoksulluğundan ötürü okula gidemeyen bir çocuk haberi gösteriliyorsa siz ekranınızın başında bunu izlerken “*Başbakan samimi değil; yalan söylüyor, insanlar refah içinde değil!*” alt mesajını farkında olmadan alıveriyordunuz. Benzer şekilde; eğer muhalefet liderinin sözleri beş dakika ve başbakanın iki dakikalık konuşmasından önce gösteriliyorsa, ister istemez muhalefet liderinin söylediklerini daha çok önemsiyor ve önce onu ciddiye alıyordunuz. Ağı ilk atan bereketi yakalıyor ve zihinde kalıyordu. Yani bu iş başlı başına bir propaganda sanatı hâline dönüşüyordu ve bir bakıyorsunuz, yarın sabah kafelerde ve kahvelerde konuşulacak şeye siz karar vermişsiniz! Binlerce olayın biriktiği haber havuzundan seçtiklerinizi insanlar öğrenebiliyor ya da binlerce olan şey, daha siz onu duymadan çöpe gidiveriyor. Bu illa ki art niyetten de olmuyor. Haber bültenlerinin, kanalın günlük programı içinde belli bir süreyle kısıtlanmasından da ileri geliyor.

Daha öğrenecek çok hinlik var. Bir tanesini hemen kapmaya çalışmalıyım. “*Gerekirse belirtmeden arşiv kullan ve insanları az önce Aliye Hanım’ın kurguda yaptığına benzer şekilde, mesai arkadaşının olumsuzunda dayanmış hayal gücünü tüttüren kaleminden çıkana inandır!*” Çarpıcı bir sonuç için kaçınılmaz olan bu...

Diğer husus ise; çok muhalefetin pek ayrılık getirmesi! Eleştirmeyi seven medya mensupları, eleştirilmekten çoğunlukla hazzetmezler. Etik sorusu kimseye yapılmaz. İşte bu kadar!

İki dakikalık haber için, iki saatten fazla süren haber montajını görmesem inanamazdım; ama doğru! Montaj masasındaki haberin bir dakikası, ortalama bir buçuk saatlik mesai demek. Tabii o haber için edilen telefonları, yapılan ziyaretleri, sonrasında olayın yazılışı için tüketilen zamanı saymazsak! Sonuç olarak sarf edilen olağanüstü bir hayat dilimi. Stajyer olduğumdan, benden henüz böyle bir performans beklenmiyor. Ama ben hiç durmamamacasına çalışmaya hazırım. Akşam olduğunda evime gitmek istemiyorum. Kalıp, işi öğrenmem gerek.

Benim kalımkâr duygularıma inat gündüz, karanlığı çağırdı. Kantinin yanından geçerken gözüm tatlı kurabiyelerden sonra, dışarıda kümelenen kasvete takıldı. İslanabilirim. Şemsiye taşımayı hiç sevmediğim aklıma geldi. Tam bu konuda bir şeyler söylemeye hazırlanırken

yanıma yaklaşan bir başka stajyer, Aliye Hanım ile konuşmaya başladı. Çirkin ve şişmandı. Esmer tenine uygun düşen siyah saçlarını, az da olsa akıllılık ederek kısa kestirmişti. Gözlükleri de vardı. Tam bir umutsuz vakaydı. Tanıştırıldıktan sonra söylediğine göre, staja başlayalı altı ay olmuştu ama; görünüşe bakılırsa bir arpa boyu yol alamamıştı. Hâlâ başlangıçta ne yapıyorsa onu tekrarlıyordu. Bu benim için öldürücü olurdu. Ben ilerleyebileceğim ve çalışırken motive edecek bir aşamalar zinciri olmadığında kendimi tükettiğimi düşünürdüm. Durmadan “go ahead!”, yani sürekli ilerlemeliydim. Yine de Nur ile yakın arkadaş olduk. Sonradan anladım ki kıskançlığını saymazsak çok tatlı bir kızdı. Ertesi gün ve daha ertesi gün öğle yemeklerimizi birlikte yedik. Bana yakın bir yerden otobüse biniyordu. Akşam birlikte çıkmak üzere sözleşip yerlerimize döndük. Aliye Hanım da koridorları ışık hızıyla tırmandı. Ana habere sadece kırk beş dakika kalmıştı. Bu süre benim için biraz daha etrafı izleme imkânı demekti. Bir kadın ağlayarak yanımdan geçti. Az sonra iki kişi daha konuşarak yanımda ilerliyordu. İstemedem kulak misafiri olduğumda, bir son dakika gelişmesi olarak ünlü bir şarkıcının öldüğünü duydum. Dediklerine bakılırsa, tarafsız ve duygusuz davranmayı bilen, deneyimli bir gazeteci ağlamayı unutmalıydı. Oysa yanımdan hızla geçen kadın bu ölüm haberiyle bayağı sarsılmıştı. Ben ise üzülmeyle yetindim. Sanırım; ona göre daha fazla gazeteci ruhlu olduğumdan ya da kendimi öyle hissettiğimden, olayları objektif olarak ve soğukkanlılıkla izlemeyi, o meslektaşımın aksine becerebiliyordum. Bir erkek jinekoloğun, hastasının vajinasına bakması gibi bir netlik ve nötrlükle dinlemeliydim sesleri. Ölüm olağandı ve beni ilgilendiren tek kısmı, konunun ve öznelere haber değeri olup olmadığıydı. Elbette bunu o gün düşünemezdim, bilmiyordum da; fakat gün geçtikçe kazandığım ve bana öğretilmeye çalışılan bakış açısı tamamen bu doğrultuydu. Dersime iyi çalışıyordum.

Dizi İngilizcesi konuşmak istiyordum. Ne de olsa bir dramanın içindeydim: “Forget about it!” Öyle de yaptım; önemsemeyen kantinden haber merkezinin dinamik ruhlu kapısına doğru adımlarımı hızlandırarak süzüldüm. İçeride; son yerleştirmeler, son detaylar elden ele dolaşıyordu. Açık masalar, her muhabiri biraz daha yardımsever kıldığı gibi biraz daha şeffaflaştırıyordu. Sadece yarım saat kalmıştı ana habere. Spikerimiz Günay Hanım, haber bülteninden yalnızca bir saat önce haber merkezine

teşrif etmişti. Üzerinde son derece şık bir ceket vardı. Aşırı derecede dik-kat çeken çirkinliğine çok bakıldığında, ilginç bir şekilde yüzü hoş gel-meye başlıyordu. Kısacık kesilmiş saçlarıyla ekranda alışlagelen spiker topuzlarını yıkıyordu. Parfümünün merdivenlerdeki Şansölye'nin par-fümünden hiçbir etki farkı yoktu. Sonuç tam bir karizma doğuruyordu. Suzan kulağıma doğru eğilip omzumu tuttu: "Müthiş bir kadın değil mi? Bayılıyorum O'na." Suzan'ın bu kapkara kadını güzel görmesinden çok, eşcinsel gibi fısıldaşmasına şaşırdım. Hayır, hemcinslerinden değil, er-keklerden de değil; yıllarca sevdiği Mehmet'ten kalbini alamıyordu. Onun dünyası yalnızca Antalyalı küvetçi Mehmet'i taşıyordu. Bahsederken göz-lerinin ışıldaması için yalnızca iki gün vardı.

Spikerimiz makyaja inerken, son okumalarını yapmak üzere haber metinlerini de yanında götürdü. Biraz umut veren bir değişim yaşayarak on beş dakika sonra yerine döndüğünde ortalarda dolaşan bir adliye mu-habirinin bakışları dikkatimi çekti. Parmağındaki alyansı çapkın bakışla-rına kızmak için yeter ve geçer bir sebep oluşturunca; bir de alyansının gümüş olması beni daha da çıldırttı. Müslüman erkeğe altının haram ol-duğunu düşünmüş olacak ki gümüş olanını tercih etmişti. Sadakat; par-mağa geçirilen cinsten bir nesne olmadığından, erkeklerin ya da genel anlamda insanların inandıklarını söyledikleri şeye uygun hareketlerde bulunmamaları beni hep rahatsız ve tedirgin ederdi. İçimden on defa tek-rarlarsam, "*Hayat Güzeldir*" filminde *Roberto Benigni'nin* uyguladığı tele-pati modeli "*Schopenhauer, Schopenhauer!*" ile onu kendimden başka bir yana bakmaya zorlayabilir miyim diye aklımdan geçirdim. Nitekim, bir-birinden doğası gereği oldukça uzağa düşen kaşlarımla birleşme hızın-dan ötürü bu türden bir beyin sinyaline gerek kalmadan gözlerini kaçırdı. Haberler için geri sayım başladı: 5, 4, 3, 2, 1!

Bom! İlk haber politik bir protokole ilişkindi. Spikerimiz çok tecrübe-liydi ve harika bir diksiyonu olduğundan hiç teklemeden okumasını sür-dürdü. Sonrakiler; vatandaşın arasında günden güne büyüyen ekonomik uçurumları irdeliyordu. Süper şarkıcımızın ani ölümü, beşinci haber ola-rak halka duyuruldu. Haberin yönetim kadrosu aynı anda arkalarında-ki onlarca monitörden diğer kanalların verdiği sıralamayı takip ediyordu. Bu haber en yakın rakip kanalda beş saniye önce bültene girmişti. Bunu bir kayıp olarak görürken, yetmiyormuş gibi; rakibimiz bir atılımla ölen

sanatçının eşini telefon bağlantısına aldı. Pantolon askılı editörümüz, asosyal ve hâlâ tanıştırılmadığım Ali Bey bu duruma müthiş derecede hayıflanıyordu ki bizim haber dairesi birden sessizleşti. Ölen sanatçı elinde mikrofon, evinden haber sunuyordu. Haberin asıl sahibi, yıllardır programlarına haber kuşaklarında özel bir yer ayrılan popüler bir muhabirdi. Onun haberleri *eğlendirme* üzerine kuruluydu. Şimdi ekranda görülen ise daha çok bir natürmorttu. Yaratmaya çalıştığı duygudan kimse çok emin olamazdı. Ama sonuç açıkça meydan okuyucuydu, kara mizah-tı. Seyircilerin ekrana yapışmamalarına imkân, ihtimal yoktu. Herkes hiç şüphesiz bunu izliyordu. Reyting şirketi rakamların birden yükseldiğini işaret etmişti. Daha dün ölmüş bir adamı, geçen yıl yapılmış bir röportaj-da; sanki ölüm günü yayına gireceğini hissetmişçesine konuşturan muha-birin kurgusunu ve zekasını tüm haber dairesi takdir ediyordu. Haberdeki son cümle sanatçının ağızındandı: “Ben, Kanal X, Moda, Kadıköy.”

Muhabir içeri girdiğinde yer gök sallanırcasına bir alkış tufanı kop-tu. Haber tüm izleyenlerin yüreğine oturmuştu. Son derece dramatik ve ürperticiydi. Polat’ı ben de yıllarca izlemiştim. Yüzde yüz tanınır olmasa da çoğunluk için sempatik bir ekran yüzüydü. İyi bir iş çıkarmıştı. İki gün içerisinde, o âna kadar gördüğüm en güzel haberi yapmıştı. Yer yer yırtık olan kotunun üzerine klasik bir gömlek giymiş; giysileri arasındaki tarz rekabetine kravat takarak son vermişti. Kravatını da omzuna doğru atmış-tı. İçeri girdiğinde tüm arkadaşları, haber dairesinin en yüksek maaşlı mu-habiri olduğu için aslında çok kışkırdıkları bu adamın elini sıkamak üzere sıraya girmişti. Ben, bana sıra gelmediğinden değil; istemediğimden, gerek duymadığımdan elini sıkmadım.

Ama günün kapanışındaki bu centilmen şovun kendisi de beni, en az söz konusu haber kadar etkilemişti. Yine saatin akrebi *eve* geldi ve yarın-ki güzel günüm için iyi uyumakta zorlanmayacağım odama doğru akşa-ma karıştım.

3. Gün

“Yaşasın, bugün beni habere yazmışlar!”
“Önce güneydın de hayatım!”

“Affedersiniz! Güneydın Aliye Hanım!”

“Güneydın! Birazdan muhabir toplantısı yapılacak. Esasen her sabah saat 10’da yapılır, ama sana denk gelmedi. Bugün de Şef 9.30’da yapmak istiyor. Gündem yoğun.”

Aliye Hanım’ı; portakal suyu içmiş bedenim, enerjik sesimle kestim: “Benim yapabileceğim bir şeyler olmalı. Ajans haberlerini süzeyim mi?”

Aliye Hanım sanki *E.T.*den bahsetmişim gibi şaşkınlıkla baktı: “Çok cesursun ama yavaşla!” Bakışımın düştüğünü gördüğünden mi hâlâ bilmiyorum: “Tamam, tamam, al bakalım.” Elindeki ajans dokümanlarını kucağıma dolduruverdi. Tam gitmek üzereyken; “Umarım F klavye kullanabilirsin!” Önce aydınlanan yüzümün, baharat serpiştirilmişçesine aniden buruştuğunu fark edemeyecek kadar yıkılmışım. “F”, benim için hız düşmanı bir klavye tipi. Bilgisayarı tanıştıran kardeşime lanet yağdırmak şöyle dursun, elime geçse neden beni Q yerine F’ye alıştırmadığı gerçeğine bir yumrukla karşılık vermek istiyordum. Ama etrafımdaki gözlerin içine yerleşmem için bildiklerimi, bilmediklerimin tasına koyup karıştırmalı ve olabildiğince çabuk karınlarını ve akıllarını doyurmayı öğrenmeliydim. “Evet” dedim. “Yaparım, dert etmeyin!”

Ne demişler, azim olmasa karga ölürdü. Ben de ajansın haberlerini bir çırpıda ama; üniversite sınavında hızlı okumaktan kaynaklanan hatalarımı

tekrarlamaktan kaçınarak, bereketli bir sonuca ulaştıracak denli sindirerek okudum. Birkaç detay gözüme takıldı. Bunu da hemen iki masa ötemdeki hoş ve kıdemli kadın muhabirle konuşan Aliye Hanım'a gösterdim. Söylediklerim onu gülümsetmiş, hoşnut bırakmıştı. Gerekli onay sözlerini duyduktan sonra yerime oturdum. Yaklaşık yirmi dakika sonra, toplantı için çekilen sandalyelerin ayak sesleri beni yazımdan uyandırdı.

“Herkes buraya!”

“*Seni ilk kez görüyorum dalkavuk!*” İçimden bunu söylerken aslında bana anlatılanların yargısı ağızımdan dökülüyordu. Haber müdürümüz Yunus Bey, kendinden daha yukarılardaki masalarda oturan insanları çıkarları için kullanması ile ünlü bir gazeteciydi. Bazıları ise onu gazeteciden bile saymıyordu. Ben ise; tanımaya başladığımda onu sevecektim. Bir seyahatten daha bu sabah döndüğü için, ilk iki günümde karşılaşma fırsatım olmamıştı. Suzan'ın yanına oturdum. Aliye Hanım ise Nur'un karşı çaprazındaydı. Nur da benim iki yanımda bulunduğu ilk tabureye tünemişti. Ali Bey ve Aslı yan yanaydı. Diğer muhabir arkadaşlar oval bir tablo hâlini almıştı. Gümüş yüzüklü olanı, tipsiz bir tebessümle saçını arkaya atarak bana gülümsedi. Ben ise yüzümü haberlerin görüntü üstü seslerini okuyan ve bana hep yardımcı olan Okan'a doğru çevirdim. Başlıklar belirsizdi. Söz konusu, haber vermek olduğundan gündemin tüm hatlarıyla şimdiden belirginleşmesi beklenemezdi. Herkes o günün gündemini oluşturan, programlı ya da programsız olaylardan ya da kendi aklından geçirdiği konulardan haber yapma teklifini ortaya atabilirdi. Editörler ve haber şefi tarafından ilgi çekeceğine inanılan fikirlere o gün bültende şans ve yer verilirdi. Ben de durmadım ve tırmanan terörizmin liderine ilişkin bir haber yapma önerisine giriştim. Orada durmaya da niyetim yoktu. Hiç çekinmeden altmış kişilik *büyüklerimin* gözlerinin içine baka baka “*Teröre harcanan geniş hacimli servetin haberini yapalım.*” dedim. Haber müdürümüz buna bayıldı. Hemen asistanına başlığı yazdırdı. Tam sevincim küpe olup kulaklarımdan aşağıya sallanmak üzereydi ki içeri O girdi: Editörümüz Mert Bey! Yine çok tatlı görünüyordu. Birkaç dakika önce gelip söylediklerimi duyabilmesini nasıl dilerdim. Mert, Şef'in sağ yanına çektiği döner koltuğa rahat bacaklarıyla yerleştiğinde konu benden başka bir muhabir yetmesine geçti. Ama O, benim performansımı sergileyip bir haber konusu ortaya atamadığından üstüne bir nutuk yemek zorunda kaldı.

Stajyerlerin çok kitap okumaları ve gündemi takip etmeleri gerektiğine dair... Ben hâlâ Mert'in üzerindeki bej rengi keten gömleğin ceplerinin altında beliren meme uçlarına bakıyordum. Bir sapık gibiydim, kendimi tutmasam neredeyse kahkaha atacaktım. Gerçekten hoş bir adamdı. En yakın arkadaşı ise geçtiğimiz ağustos ayında dünyaya gelen ilk bebeğinden sonra bedenen ağırlaşan Sarp Bey'di. Yemekhanede birlikte yemek yerken gördüğüm başka bir editör. Yemeklerden aldığı keyfi açıkça sergilemesiyle ünlüydü: Yarım saat ağzını şapırdatarak. Onlar kendi meşguliyetlerini konuşmak için üst kattaki editör toplantısına girmek üzere yanımızdan ayrıldıklarında sandalyeleri de özledikleri masa altına doğru kaydırıldılar.

Suzan bir maden işçisi haberi yapacaktı. Adam bir bacağına kaybetmişti. İstersem onunla montaja gelebileceğimi söyledi. *"Aliye Hanım buna sadece sevinir."* diye düşünüp tam *evet* diyecekken, az önce sona eren toplantıda olmadığını fark etmediğim, ağzına kadar kaset doldurduğu kırmızı ve ağır sırt çantasını tek sapıyla sırtına yerleştiren özel muhabir Polat içeri girdi. Günün ilk selamını haber müdürü "dalkavuk" Yunus Bey'e verdi. Tuğrul Ağabey de arşivden gelirken, dün kutlayamadığını söyleyerek Polat'ın kolunu sıkıp kendince tebrik etti. Polat, âşık olduğu işini yapış şekline duydukları hayranlıktan ötürü kendini kutsarcasına herkese teşekkür etti. İki blok ötedeki masasına yerleşti. Ne ben onu ne de o beni irdelemedik. Suzan ile aşağı inerken unuttuğum kırmızı derili not defterim için geri döndüm. Masada, bir belgesel çalışması için iki gündür sabahlayan Ekrem'in altları morarmış, mavi, hortlak gözleriyle karşılaştım. Bana bakacak kadar açık olmasalar da geldiğimi görmüşlerdi. "Günaydın!" dedi.

Ben de moral olsun diye muzipçe; "Günaydın Ekrem! İyi görünüyorsunuz!" dedim. Ekrem'in, bu sözümü gereğinden fazla önemseyeceğini tahmin edemezdim. Boşanmış bir anne-babanın çocuğu hassasiyetiyle fazla duyarlıydı. Bana, "Öğlen ne yapıyorsun?" diye sorduğunda, teklif çeşitlerine alışık biri olarak hazırcevap davrandım: "Suzan ile montajımın biteceğini sanmıyorum." dedim. Bu sözümün arkasından Ekrem kanala yakın bir kafede pizza yemeyi, aklından geçirdiği hızda diline yerleştiremedi. Onu solgun yüzüyle Yurt Haber tezgahında bırakıp Suzan'ı arayacağım montaj koridoruna ısınlandım.

Koridor her zamanki gibi karanlıktı. Odalardan birinde günün çok izlenen ve seviyesiz bir magazin programının kurgusu yapılıyordu. Yüzü bilinen bir magazin muhabirinin, bir arabesk şarkıcısının futbol sahasında attığı golü kaçırmış olmasından ağlayacak derecede üzüntüyle bahsettiğini duydum. Benim *ekrandaki kalite* anlayışım bir ütopyadan ibaret değildi ve adama bunu hayal yapanlardan biri olduğu için küfretmek istedim. Suzan, aynı anda aktarmaya geçerek gelen kasetleri montaj yapabileceği kaset formatına çeviren sistemin yanına gitti. Adam da arkasından başka bir aktarma için makinelere ulaştı. Suzan düğmelere basarken adam hâlâ kaçırdığı golü gördüklerine anlatıyordu. Gözleri neredeyse dolu dolu olmuştu. Ben adama acımaya başlamıştım. Ama bu Afrikalılara acıma mahiyetinde değil; tamamen mesleğine duyduğu ihtirasın sonucuna katlanamayan birinin sevgisineydi. Ne yazık ki bu iş, âşık olunmadan yapılmıyor. Tiyatrocuların sahne tozu, bizim için ekran büyüydü. Yazdıklarının ve çizdiklerinin insanlara ulaştığını daha hızlı bir biçimde öğrenebilmenin imkânı yok. Medya ve mensupları işte bunu köküne kadar yemeye bayılırlardı.

Suzan, maden işçisinin ailesiyle yapılan röportajda fakirliğin ön plana alınması gerektiğini düşündü. Etkileyici olması için habere, fotoğraf makinesinden patlıyor gibi realite katacak flaşlar eklenecekti. Adam bir cümle söylüyor; hop flaş! İkincisini söylüyor; hop flaş! Bu son derece ilgi çekiciydi. Montajcı çocuğun yarım yakalı gömleğinin ortasında taşıdığı yetenekli bir kafası olmasa, açıkçası Suzan'ın bu kurguyu hakkıyla yapabileceğinden büyük bir şüphem vardı. Haber bittiğinde tam iki saat, on dakikadır içerideydik. Ben bu kez ayakta kalmıştım. Diz altı çizimelerimin siyahlığının Ekrem'de olduğu gibi göz altlarına yerleştiğine emindim. Suzan görüntülerini kullandığı kasetleri kucağına doldurarak odadan çıkarken montajı yapan Levent'e teşekkür etti. Ben de onu takip ettim. Saat ikiye geliyordu ve yemek neredeyse bitmek üzereydi. Aslı da dışarıya habere gittiğinden Suzan, yemeği birlikte yemeyi teklif etti. Ben de kabul ettim. Koridoru geçerken birkaç kişiye başıyla selam verdi. Magazinciler gitmişti; yerlerine akan başka sesler odalardan tavana bulaşıyordu. Montaj Dairesi'nin kapısına taze bir not asılmıştı: *"Cuma günü saat on ikiden ikiye kadar bütün odalar programlara ayrılmıştır."*

"Hoppala! Bu da nereden çıktı!" Suzan büyük holding patronunun kurgu sistemine yatırmadığı paraları hesap etmeye kalkıştı. Baş edilecek

gibi değildi. Büyük patron; ancak ama yeterli gördüğü yedi montaj setiyle kanalı ayakta tutmayı başarabilecek bir kadro istediğini zaten yılbaşındaki kanal partisinde söylemişti. Uzatmaya gerek yoktu. Yatırım buydu ve en performanslı yöntemlerle çalıştırılacaktı.

Bana düşen performans ise bir haberin montajını izlemekten öteye, tek başıma bir haber meydana getirmektir. Adımı sabah panosunda okuduğumda *"İşte benim kızım sahaya çıkıyor!"* diyen bir ses duydum içimde. Gerçekten de bir an evvel yola düşmeliydim. Haber, sahilde bir yerde gömülü olarak bulunan varillerin sevk edildiği Nükleer Araştırma Merkezinin araştırmasının sonuçlarına ilişkindi. Bu yüzden bir ön görüşme yaptığımız görevlilerden resmi izin alarak kurumun laboratuvarlarına olmasa da bahçesine girebilecektik. Bu ilk haber için muhteşemdi. Konu, yalnızca negatif sonuçlar için bile olsa haber yapmaya değerdi. Kamera-man arkadaşım, kanalın otomobiline önden binerek bana kıdem farkımızı anımsatmak istedi. Bense bunu çok normal karşıladığımı hafifçe esen rüzgârdan bahsederek göstermeyi seçtim. Ne de olsa eninde sonunda O, benim arzuladıklarımı yapacak olardı. Ama yeni öğrenmeye başladığım bu işe, benden tam yedi yıl önce girmiş Arda'yı kızdırmak istemiyordum. Üstelik ne yaparlarsa yapsınlar kameramanlar; ister bir uçan daire çeksinler, isterlerse bir hayalet ya da bir suikast, hiçbir şekilde muhabirlerden daha fazla maaş almayı başaramıyorlardı. Bu yüzden, tüm kıymetlerine rağmen karşılığını alamadıklarından bu kadarcık mutluluğu ona çok göremezdim. Yerime geçtiğimde yarım saat boyunca konuşulacak hiçbir şey yoktu. Gündemden birkaç satır için dökeceğim cümlelerin yaratacağı tesiri, haber şefimize ve patron katına bırakıyordum. Yer, sandığımdan da uzaktaydı. Camdan etrafımdaki vitrinleri süzerken yarım ağzı esnedim. Arda'nın parmağındaki nişan yüzüğü aynı anda arabanın dikizine vuran güneş ışıltısıyla parladı ve orada olduğunu gösterdi. Sanki ben sahiibiyle kucaklaşmayı çok istemişim gibi. 1.90'ı aşan boyuyla Arda'nın; Boşnak ailesinden miras aldığı açık teni, maviye çalan yeşil gözleri, hafifçe ve seksi bir biçimde aralanan düzgün dişleri ve bir yüzükle birlikte, bir kadını da kolaylıkla havaya kaldırabilecek kaslı elleri vardı. Sert bir mizaç bu görünüşe eklenebilseydi sonucun dayanılmaz olacağına eminim. Ancak öyle değildi. Konuştuğunda bütün karizması yerle bir oluyor; sesi, kocaman göbeğini reddedercesine cılız ve çatlak çıkıyordu. İş görüşmesinde

karşısındakini ikna edebilmesi için yanında bir Cartier saat götürmesi şarttı. Kalıbına en uygun mesleği seçmiş ve yaşamında seçimlerinden daha az muaf tutulacağı bir pencereden bakarak konuşmak zorunda kalmamıştı. Bir muhabir için şartlar tamamen ayrımsanabilirdi. Sürekli düşünecek, araştırarak, okuyacak, soracak ve yazacaktı. Yazdığı ve yaptığı haber, ölene kadar muhabirinin arkasından gelirdi. Yanlış ve abartılmış olup olmadığı ancak ölüm döşeginde kendini hissettirirdi.

Otomobilin aniden duruşu, beni yarı uykulu hâlimden uyandırdı. El freninin böylesi sesi, sadece televizyonların ya da ucuz yapım şirketlerinin garajlarında göze batan bu eski marka arabalardan çıkardı. Diğer her şeye olduğu gibi buna da alışmanın bir yolunu bulacaktım. Şoför nereye, nasıl yetişmemiz gerektiğine değil; tam zamanında orada olmamıza odaklandığında başarılı sayılacaktı. Yaptığı şey tam anlamıyla bizi haberin göbeğine indirmektir.

Nükleer Araştırma Merkezi kese kağıdı rengine boyanmış kale gibi duvarlarıyla demir çitlerle çevrili kocaman bir arazinin üzerine kurulmuştu ve *saygı* ile birlikte *korku* uyandıran bir tesisti. Sanki burada her şey nihayetine erdiriliyor gibi bir izlenim yaratıyordu. Ancak; bahçenin hemen girişindeki güvenlik görevlisinin sarı-siyah apoletli yakalarından bize doğru fışkıran tüylerine bir çare bulamadıkları kesindi. Adamın görüntüsündeki kabalığa rağmen, ormanın hemen yanına konumlanmış bu gizem köşkünde olmaktan gururlandığı açıktı. Kendisini adeta içeride pişirilen yemeklerin kaplarından biri sayıyordu. Bilmediği ise; gömüldükleri yerden buraya taşınan varillerin birkaçının radyoaktif atık içerdiğiydi. Bununla ne derece ilgileneceğini ona sormaya vakit yoktu. Zikrettiğimiz isme, odasından yanımıza doğru teşrif etmeyi teklif etmesini söyledik. Birden zihnimde, bunun benim ünümün yıllar sonra konuşulacak ilk adım olduğu yankılandı. Belki ben bir İspanyol ya da Amerikan kanalında büyük miktartlı bir çeki reddettiğim ilk söylenecek olan şeydi. Gereken önemin altını çizmeliydim. İlk haberimde bile nasıl bir dâhi olduğum kavranmalıydı. Hemen görüntünün açılarını belirlemeye çalıştım. Arda bana kızgın kızgın bakarken, kurumun müdürü Muzaffer Bey kapıda göründü. Düşündüğümün aksine çok hoş bir adamdı. Harvardlı bir fizikçi için gözlüklerinin derecesi bile başlangıçtaki beklentimin yanında iyimser sayılırdı. Benim şaşkınlığımın sebebi ise, bir bilim adamı olarak hâlâ

neden gözlük kullanmak zorunda olduğuydu. Bir arkadaşım, miyop için yaptırdığı lazer ameliyatın hemen arkasından gözlerinde hipermetrobi geliştiğini söylemişti. Sanırım, çağı yakalamakla kalmayıp onu avuçlarında yoğurmaya çalışan biri için de aynı sakıncadan bahsedebilirdik. Belki Müdür Bey de operasyonun yan etkilerinden endişelendiğinden hâlâ dünyaya dört gözle bakıyordu. Yaptığı iş de onu buna zorlamıyor muydu zaten? *Olmayan* diye gördüğümüz şeyleri görür hâle gelmeye çalışırken temkinli davranmak! Uzun zamandır gözlük kullandığından burnunda yassı bir kemer oluşmuştu; ama güzelliğin akılda birikenler olduğuna dair kanaatini yıllar önce geliştirdiğinden estetik kaygı gütmüyor ve anlaşılan durumu *gözünde* fazla büyütüyordu. Böyle yakışıklı bir adamın karşısında acemiliğimi örtbas etmeliydim. Röportaj yapacağım yeri seçtim ve Arda'nın ışığa göre pozisyon almasını bekledikten sonra ilksorumu sordum: *"Varillerdeki radyoaktif madde ne kadar aktif?"* Bir tarzım olmalıydı ve farkıyla kendini göstermeliydi elbette.

Muzaffer Bey'in gülüşünü anlatacak kadar vaktim olsaydı, haberimde bir paragraf da buna ayırmayı isterdim. Çok hoştu! Rolünün gereğini yerine getiriyor ve ailesinden söz ediyordu. "Ben de bir babayım ve size tüm kalbimle içinizi ferah tutmanızı söylüyorum!" dedi. İki çocuğun cazibeli babasından ailelerin rahatlayacağı açıklamaları kaydederek kanaldaki yerimize geri döndük. Saat altı olmuştu ve ana haber için geri sayım başlamıştı. Dört buçuk saat süren araştırmamızın sonunda Arda bir *"hoşça kal"* bile demeden, haber dairesinin kameramanlara ayrılan yerini işaretleyen bölümünün gerisine düştü. Gözlerim onun bu soğukluğuna takılmışken, birden yanağım bir çift parmağın arasında kaldı. Sulu Ekrem'in ellerinin! Gittiği haberden yeni dönmüştü ve yorgun gözlerine birkaç tane daha kivi halkası eklenmişti. Buna rağmen hiç bıkmadan usanmadan bana bininci kez pizzacıya gitmeyi teklif ediyordu. Görünüşe bakılırsa ben kabul edene kadar da vazgeçeceği yoktu.

"Ne yapayım, sen de her gün güzelleşme moduna basmışsın! Ne zaman duracaksın, yeter artık!"

Düşük değilse de anlamsız bir cümleydi. Öyle herkesin içinde yapılan komplimanlardan haz almıyordum; yanaklarımın kızarmasına engel olamazdım. Ekrem de bu kızarıklığı görmüş olacak, bunu kendisine yapılan bir karşı iltifat saydı. Gülümsemesinin kulaklarını zorlayan yerine bir

tokat atmak istedim. Ama çok işim vardı. Aklımdan geçeni sesli tekrarladım: “Çok işim var Ekrem!” Masadaki arşiv kasetlerimi toparlayıp montaj odasına doğru yola koyuldum. Aliye Hanım önümü kestiğinde Ekrem’e doğru kısa ve sıkılmış bir bakış fırlatmıştım. Hâlâ yanaklarımdaki kızarıklıktan kendisine anlam çıkardığından mutlulukla yüzü parlıyordu.

Aliye Hanım, *Kırmızı Başlıklı Kız’ın yolunu kesen kurt gibi* keyifliydi: “Nereye küçük kız?”

Aslında O, bir kurtla özdeşleştirilemeyecek kadar iyi bir insandı. Soruyu sorandan çok, sorulan soruya şaşırmıştım. Sesimin özgüvenli doğasıyla gülümseyerek: “Montaja!” dedim. “Acele ediyorsun. Sakin ol! Bugün yaptığın şeyi yapmak isteyip de yapamayan onlarca arkadaşın sana kıskançlıkla bakıyor, biliyor musun? Aralarında bir yıldır bu göreve layık görülmeyle sabırla bekleyenler var!”

Şok olmuşum: “Neeee! Bir yıldır buradalar ve hâlâ habere gideemediler mi?”

Ağzımı sonuna kadar açmış olmalıyım ki bademciğim genzime yapıştı. Aliye Hanım’ın en sevmediği sahneydi bu canlandırdığım: “Hayır küçük kız, bu kadar da alaycı olma! Onlar da azimle burada çalışmayı sürdürüyorlar ve herkes senin kadar katılımcı olmak zorunda değil!”

Bu bir övgü müydü, yergi miydi; bilmiyorum. Bildiğim tek şeyi de saklamayacaktım: “Üzgünüm Aliye Hanım; ben onların yerinde olsam bir yıl boyunca anlamadığım bir şeyi, yeni bir yıla girerken birden anlamış olamayacağımı anlardım!”

Aliye Hanım sakince uzattığı elleriyle dudaklarımı örttü: “Hişş! Bu kadar emin olma! Yaşam bir zodyak bottur; havası kolay iner.”

“Yani yaşamın kendisi sudur demiyorsunuz öyle mi?”

“Aynen küçük kız! Daha iki gün oldu geleli ve üçüncü gün tek başına habere gönderiliyorsun. Ama bir gün...” Sözüünü tamamlamadı, tamamlamak istemedi ya da Ali Bey’in oturduğu masayı saklayan paravanın arkasından haykırışına dikkati kaydı.

Ben Aliye Hanım’ın söylediklerine hiç içerlemiyordum, alınmıyordum. Onun gibi aydın birinin, benimle diğerleri arasındaki farkı çıplak gözle görmüş olabileceğinden kuşku duymadan bunları dile getirdiğini düşünmek istiyordum.

Ali Bey'in herkesi yerine mihlayan sesine karşılık Aliye Hanım'ın iradesi baskın geldi. "Son kontrolleri henüz yapmadım. Son dakika gireceksek olur!"

Paravan, ardında büyüyen titreşimden bir süreliğine kurtulmuşken; şimdi de gözlerimin kapanıp açılma hızından sarsılmıştı. Mert sabahki röportajından kalma lacivert bir takım elbise giymişti. Hayallerimdeki adam olarak birini çizmem gerekse, onun kırmızından üzüm moruna akan dudaklarından başlardım. Esmer tenine yakışacak bir dizem henüz yoktu. Oldum olası uzun boylu, yapılı erkeklerden hoşlanırdım ve Mert'te istediğim her şey vardı. Bu kategoriye asla para girmezdi; ama zaten benim âşık olacağım biri akıyla çoktan paranın lanetli kalesini fethetmiş olurdu. Zaten ben de parayı yatağına almayan zekaya çarpılırdım. Gün boyu onunla konuşan, yemek yiyen, içen, dans eden ama asla sevişmeyen erdeme kapılırdım.

Yırtıcı bir kuş iken, Mert'in odaya girişiyle birlikte; pençeleri içeriye doğru kapanmış, havalanmış bir martıya dönüştüm. Hayali kokusunu göğsüme depoluyordum. Aliye Hanım'ın sesi; gerçek dünyadan kopan beni, montaj koridoruna doğru merdivenlere çektiğinde Mert'i orada bırakıp montaj yapmak istemiyordum. "*Neden editörler genç muhabirlere yardımcı olmaz ki!*"

Artık çok geçti.

Haberler başlamak üzereyken Aliye Hanım son didaktik kontrollerini yapmak üzere yanımdan ayrıldı. Bunu daha önce hiç görmemiştim. Haberini bitiren muhabir, birbiri ardına eklenerek uzatılan masanın üzerine kasetini bırakıyordu. Her kasetin üstünde haberin başlığını taşıyan bir etiketi vardı. "*Haber: PKK, Süre: 3'. 10", Son Söz: Dağıtıldı.*"

Yine değişik bir his bacaklarımdan bedenime doğru yayıldı. İnsanların yarın ne konuşacakları, işte bu gözümün önünde yatan iki buçuk metrelik masanın üzerinde yatıyordu. Kendime, burada çalışan herkes gibi şanslı olduğumu bir kez daha hatırlattım.

Derken O girdi, Polat. Bir haberden dönüyordu. Onun haberleri bizimkilerden farklı bir süreçten geçiyordu. Neredeyse her yaptığı kurgu denetimsizdi. Çılgın bir görüntüsü vardı. Bileğinde; motosikletçileri anımsatan lacivert- beyaz bir bandana sarılıydı. Ağzına kadar cd

ve kasetlerle dolu çantası, tek kolunun kaslarını hafifçe eğerek sağ omzundan aşağıya sarkıyordu. Etrafını görmezden gelip benim iki masa ötemdeki bilgisayar ışıklarının önüne çöktü. Gözlük takmıştı. Neredeyse önündeki monitörün yansımasından bir porno sitesinin açık olduğuna yemin edebilirdim. Ama değildi. Ajansın öğle sonrası haber akışını izliyordu. Ben ise hâlâ önümde Aliye Hanım tarafından incelenmek üzere hazır bekleyen kasetlerin kapak notlarını okuyarak; acaba içlerinde şiddet, cinsellik, kan ya da dram var mı diye sözde tahmin yürütüyordum. Hiç değilse biri benim merakımı hak edebilirdi. Şu koşuşturmacadan istifade ederek bakışlarımı fark ettirmedigimi düşündüm ve Polat'ın üstünde gezdirmeye devam ettim.

Hafif tombul gövdesini, kolundaki bandanaya yakın tonda lacivert tişörtüyle örtmüştü. Tişörtünün üzerindeki, çılgınlığından sonra Polat'ın halk arasında tanındığı ikinci yönünü yani kadınlara olan düşkünlüğünü sembolize eden çıplak ve tek elinde sigara tutan *Marilyn Monroe*'nun kesik çizgilerle işlendiği baskı göz alıyordu. Bu baskıda *Monroe*'nun saçları beline kadardı ve davetkâr bir biçimde geriye doğru dönüp sıcak nefesine karışan sigara dumanını üflüyordu. Kendisi de oturur oturmaz çizgi kadına özenip çantasından çakmağını çıkardı. Kapalı mekânlarda tütün yaşağı olduğundan birkaç dakikalığına isteğini erteleyecekti.

Ben de ayakta kalıp daha fazla tuhaf tuhaf bakıyor olmak istemedim. Yerime oturdum. Tuğrul Ağabey de aynı anda yanıma oturdu ve hızlıca klavyesinin tuşlarına basmaya başladı. Gecedен kalma bir yangın haberini yazması gerekiyordu. Haberler, görüntüleri izlendikten sonra yazıldığından olay yerine gitmemesine rağmen olay, Tuğrul Bey'in kaleminden güven yaratılarak çıkmalıydı. Hızlı hızlı dört paragraflık haberini yazdı. Kurgusunu Tuğrul Ağabey yapmayacaktı, ama yine de haberin altındaki spota adı yazılacaktı. Son olarak; habere girilmeden önce spikerin okuyacağı *kam-spikeri* de hazırlayarak yerinden kalktı. Sabahın bir saatinde deri fabrikasında patlayan tüpün çıkardığı nedeni belli yangına son neşter de editörlerimizden Ali Bey tarafından vurulacaktı. Olabildiğince sakın ve tutarlı olması gereken bu tip olaylara yapılacak işlemler, çoğunlukla okumakla sınırlı kalırdı. Bültene doğru okumaları azalan Mert Bey, masasında haber şefiyle hararetli bir futbol tartışması yapıyordu. Galatasaray Liseli oluşundan sebep, koyu bir Galatasaraylıydı.

Sesinin tınısı bile içimi ürpertmeye yetiyordu. Onun için tuttuğum takımı değiştirebilirdim. Doğu illerinden birinde dünyaya geldiğini ele veren siyah, gür ve uzun kirpikleri sanki Divan edebiyatında tarifi yapılan aşk okları gibi kalbime batıyordu. *Tanrı'm, aşk bu mu?*

Nur bu soruma cevap verircesine yanıma yaklaştı, kalın vücudundan çıktığı belli olan kalın sesiyle: "Evet! Neredeydin? Sana baktım, Suzan'a da sordum. Kimse bilmiyordu. En son birlikte montaj yapmışsınız. Daha sonra seni gören olmamış."

Ben hem Polat'a, hem Mert'e ani ve kısa bakışlar attıktan sonra Nur'a dikkatimi verdim. Hemen önümde masaya dayanmış; balık etinden balina kıvamına kayan kalçalarını sandalyemi tehdit edercesine yaymıştı. Gözlerimle gülümsedim. "Buralardaydım. Ya sen? Montajdan sonra Aliye Hanım bana bantların nasıl derlendiğini gösterdi."

"Ha, şunlar mı? Herkes aynı süreçten geçiriliyor demek ki!"

Yanımızdan hızla geçenlerle artık koridor hâline gelen masanın üzerindeki bantlar, yavaş yavaş rejiye ve haber yönetmenine taşınyordu. Aslan yelesi saçlarımı geriye doğru atarak Nur'un "süreç" tanımını nasıl yapacağını düşündüm. Alaycılığım evvelden beri ayrılmaz yanımdı. Aynı yerlerden geçenlerin biri, O değildi şüphesiz. Görünüşe bakılırsa hiçbir aşamayı henüz atlatamamış, yerinde saymıştı.

Yine sözü aldı. "Ben kantine kruvasan yemeye gidiyorum. Sen de gel-sene. Birer çay içeriz."

Tam Nur'a cevap verecekken birinin beni uzaktan uzaktan izlediğini hissettim. Sinyallerin geldiği yöne doğru başımı çevirdiğimi gören Nur da refleks olarak aynı yere baktı. Sanırım anladı. Polat gözlük camlarını temizlerken göz bebeklerini üstümde unutmuştu. Çoğunlukla Amerikan filmlerinde kullanılan klişe bir tip olarak kabul edilebilecek tombul kuş Nur, neşe dalgalanmaları eşliğinde, az önce benim içimden yaptığım şekilde anlamlı anlamlı gülümsedi. Mırıltıyla dudaklarını kemirir gibi yapıparak;

"Sanırım sana bakıyor. Ben de onun kameramanından hoşlanıyorum. Dörtlü çıkarız."

Boşluğa düşen yüzümü kendime döndürünce Nur'a: "Saçmalama! Hadi sen git. Birazdan haberler başlayacak. Ben bir ara gelirim." dedim.

Doğrusu, beklenmedik bir takibin yeni başladığından habersizdim. Polat da en az Mert kadar etkileyici biriydi.

Nur uzaklaşınca, göz hafızamda beliren silüetten emin olmak istedim. Bilgisayarın gerisinden esniyor gibi yaptım. Evet, Polat hâlâ bir eli klavyesinde bana bakıyordu. Bakışları çok cazibeliydi. Çılgın birinin aşkının sınırlarını düşünemiyordum. Eğlenceli olacağı açıktı. Sanki içgüdüsel bir hareketle, vücudumu gözüne sokmak istercesine yerimden kalktım. İlk saniyede ne yapmaya çalıştığımın önemi yoktu ama, izleyicinin bir hareket beklediği kesindi. Koşar adımlarla kırmızı kapıdan uzanarak kantinin ve Nur'un olduğu bir üst kata çıktım. Bedenimde biriken elektriği atmak için kendimi özgürleştirmek üzere asansör yerine merdiveni seçtim.

Giysilerimin rahatlığı seçimimin sonuçlarına katlanmamı kolaylaştırdı. Bacaklarımdaki siyah taytı, aslında annemin olan ekru renkli kazağım kapatıyordu. Bej makyajımla gerçekten hoş görünüyordum. Az önceki temas zihnimde asılı kalmıştı. Bu yüzden yürüdüğüm koridordan bana yansıyan bakışlara aldırımıyordum. Bunu az sonra program departmanından bir grup adam bozacaktı. Tam kantine yaklaşıpken içlerinde Türkiye'nin en önde gelen gazetecilerinden birinin de olduğu erkek çemberi, ben yanlarından geçerken her ne konuşuyorlarsa birden susmuş, beş saniye sessizliğin ardından birbirlerine bakıp gülmüşlerdi. Tabii ben de onların bu sersemliğine gülmüştüm. O derece etkilendiklerini yıllar sonra, gergin olduğum zamanlarda hep yaptığım gibi yürüyerek ulaştığım Ortaköy sahilinde komplimanlar eşliğinde o günü hafızasından çıkaran ve spor dairesinin önünde dikkati dağılarak konuşmasını kesenlerden biri anımsattığında gerçekten şaşırarak anlayacaktım.

Eğlencemin henüz başladığını çay almak için Nur'u yeniden kantine gönderip kanalın minik terasına çıkarken algıladım. "Ah, Tanrı'm burası gerçekten de cennetten bir parça." Yaklaşık on yıldır talk-show hazırlayan ve genç kızların hayran olduğu şovmen, terasta bir arkadaşıyla sohbet ediyordu. O da daha az önce bir grup yetişkin erkeğin yaptığının aynısını yapmış, ben eşiği arkamda bıraktığımda sohbetini yarıda bırakmıştı. Kendine çok güvendiği belliydi. Fakat bu güven, en fazla benim kendime duyduğumun yarısı kadar olabilirdi. Nur, ağaç kesmek için yeni bir bahane yarattığından nefret ettiğim, içi limonlu çay dolu karton bardağı elime tutuştururken bu televizyon çocuğunun duyacağı şekilde; "Çok çirkinmiş."

dedim. Söylediğimi duymuştu. Yüzü birden düştü. Arkadaşı yanından ayrıldığında bir süre daha etrafımda dolanıp gitti. Nur çığlık atmak üzereydi. Ben ise beni utandırmaması için dua ediyordum. Neyse ki gitmişti. “Geline üst üste gelir. İyi ya da kötü.” dedim. Sandığım kadar da hafif bir tanışma olmamıştı bu şovmenle aramızdaki. Hafta sonu programında yaşadığımız sahneyi açıkça anlattı ve sırf ünlü olduğu için çok alımlı genç bir kızın onu kasten ve aslında istemeden aşağıladığını söyledi ve ekledi: *“Arkadaşlar ben çirkinmişim...”* Program, bana yöneltilen protestolarla reklam arasına girdi. Adam gerçekten de çok bozulmuştu. Bugünkü ilgi-den başım dönüyordu, tıpkı dün gibi. Hava kararmıştı. Bülten öncesi son yarım saat... “Aliye Hanım’a bakmalıyım.” diyerek Nur’a çay için teşekkür edip aşağıya indim. Polat çıkmıştı. Mert de ortalarda yoktu. Eve gitmeden önce son bir gözden geçirme ve spikeri gözlemleme vaktiydi. Bunlardan sonra en yakın arkadaşım Şebnem’den ödünç aldığım, topuklarıma kadar uzanan ve belde bağlanan tek düğmesiyle çok şık görünen kabanımla ertesi gün yeniden gelebilmek için evime dönmeliydim. Yarın bugünden daha ilginç olabilirdi.

4. Gün

“Günaydın herkese!”

Son derece pozitif bir hâldeydim. Haber dairesine girişim sanki ışın dalgalarıyla birlikte olmuştu. Havari gibi parladığıma emindim. Gençliğin en güzel yaşlarından birinde, en hareketli işyerlerinden birinde, en hoş sohbetlerin içindeydim ve gerçeğin mutfağında.

O da tam karşımdaydı. Yeni birini işe almıştı. Daha sonra öğrendiğime göre konuştuğu sivilceli adam Kıbrıs'ta uluslararası ilişkiler okumuştur ve yirmi dokuz yaşındaydı. Sanki ilgilendiklerimden farklıymış gibi bana öyle büyük gelmişti ki... Belki de görsel olarak etkisiz eleman saydığımı dandı.

Tam ona dikkat kesilmiştim Mert içeriye daldı. Daldı diyorum, çünkü çevik adımlarındaki hızını ifade edecek başka bir fiil bulamıyorum. Esmer tenini saran bembeyaz gömleğinin içinde bir melek gibi gülümseyordu. Elinde iki beyaz zarf tutuyordu. Editörlere ayrılan paravanların arkasına geçti ve daha dün gözlüklerinin çerçevesini değiştiren Ali Bey'in yanına geçti. Oturduğum yerden duyamayacağım şeyler söyleyip kahkaha atıyordu. Bizim Yurt Haber masası kırmızı giriş kapısının hemen yanında olduğundan gelip geçenlerin sesi kulaklarımı daha da meşgul ediyordu. Tam, önüme dönmüş günlük ajans raporlarını okumaya başlamıştım ki gece haberlerini sunan ulusal eski güzelimiz arkamda bitiverdi. Yanında da Mert vardı. Yurt Haber masasına onun için bırakılmış kam-spikerleri alıyordu. Spikerler yayına saatler kala haber metinlerini ağızlarını kocaman kocaman açıp okumak zorundaydı. Böylece canlı yayında hata

yapma olasılıkları azalıyordu. Mert gülerek elindeki iki zarftan birini uzatıyordu. “Akşamki konsere gelin hadi!”

“Gelemem, çocuğumla ilgileneceğim.”

“Bak harikaymış bu grup! Yarın ben hakkında konuşurken üzülürsün.”

“Bilmiyorum şimdi, sorayım Okan’a. Çıkabilirsek seni hemen ararım. Sinyal bekle!”

Gülüştüler. Birdenbire göğsüme oturan soru da onlar tam yanımdan ayrılırlarken geldi:

“Hem sen söyle bakayım kiminle gideceksin konsere?”

Aman Allah’ım! Biriyle mi gidecek? Mert’in bir sevgilisi ya da adına *yalnızca kız arkadaşım* dediği yakın biri var demek! Sarsıldım. Gece spikeri Neşe’nin neşeli neşeli sorduğu soruya Mert imalı imalı gülümsedi ve “Gelince görürsün.” dedi. Tam o anda buranın bir derslik olmasını ve teneffüs zilinin çalmasını diledim. Ama aksine Aliye Hanım belinden boyuna kadar kasetlerle çıkagelmişti ve yerine oturdu. Ona sabahları yemeyi çok sevdiği patatesli poğaçalardan getirmişt看. Diyabet hastası olduğundan bir tür diyet uyguluyordu ve benim onun perhizini sabote ettiğinden tatlı tatlı yakınıyordu. “Artık yeter küçük hanım! Ben sonunda seni yiyecek bu işe bir son vereceğim!”

Gülüydük. “Bugün görevim ne?” Bunu İngilizce sorsaydım aksiyon bir film sahnesi yaratabilirdim. Ama Türkçeydi ve cevabı basitti. “Elimdeki kasetlerin time-code’larını incelemeye ne dersin?”

Evet, işte bu harikaydı! Bu işin en ama en sıkıcı kısmı ve genelde stajyerlere yüklenen bir işti time-code çıkarmak. Elinize bir sürü 60’lık ya da 90’lık kaset veriyorlar ve sizden bunların içinde arka arkaya eklenmiş ve birbirinden yer ve zaman olarak tamamen farklı olay görüntülerinin hangi dakikada ve ne kadar süre kaydedilmiş olduğunu, uzayıp giden not defterlerine saniyesi saniyesine kaydetmenizi bekliyorlardı. Bunu yapmanın biri yakın, diğeri uzak iki amacı vardı: İlki, muhabirin montaj masasındaki işini kolaylaştırıp kısaltmak –ki böylece muhabir *arşiv* görüntülerinden sanki dün ya da bugün çekilmiş gibi faydalanabiliyordu-; diğeri ise küçük arşiv odasını kaplayan kasetlerden hangisinin hâlâ işe yarayıp yaramadığını belirlemek. Yoksa kanal sahibi bant masrafı yüzünden kanaldan birkaç yüz kişiyi çıkarma hakkına sahip olabiliirdi. Bana kalırsa “zaman kodlarını

detaylandırmak” stajyerlere bırakılamayacak kadar önemli bir işti. Muhabir bunu bizzat kendi yapmalıydı. Ama henüz fikirlerimi duymaya hazır olmadıklarını düşünüyordum.

Aliye Hanım’a, bu görevi bana verdiği için içimden minnetimi dile getirirken kamera masasının arkasına konuşlanmış olan kaset okuma cihazlarının yanına gidiyordum. Ayağa kalkmış ve kasetleri toparlamaya çalışırken Polat her zamanki gibi kendinden emin bir şekilde, sırtında çantasıyla içeri girdi. Kucağımı dolduran kasetlerle tam arkamı dönmüş-tüm ki sertçe çarpıştık. Elimdeki kasetler, sanki sıradan bir aşk filmindeymişiz ve Tanrı bir rastlantı üzerinde çalışmış gibi yere saçılıverdi. Polat üzgünlüğünü ifade ederken yerdeki kasetleri öyle filmlerde gördüğümüz gibi hevesli hevesli değil, sakince toplamaya başladı. Eline aldığı üçüncü kasetten sonra da yanındaki asistanına işi devretti. Hiç romantik sayılmazdı. “*Affedersin!*” dedi ve gülümseyerek masasına yöneldi. Asistanı da onu izledi. Polat genelde ikinci tekil şahıs kullanırdı. Samimiyetten ya da değil, asla sizli bizli olmazdı. Ama sulu biri de değildi. O dönemde mesleğinin altın yıllarını yaşadığını yıllar sonra yeniden konuşacağımız gibi kendine güveni tamdı. Ciddi yanı sanılanın aksine gününün daha büyük bir bölümünü kaplıyordu. Tam bir profesyoneldi. Asla işyerinde rengini belli etmiyordu. Tabii benim tarayıcılarımdan kaçmayı başaramamıştı. Bana olan ilgisini çoktan hissetmiştim. Buna rağmen ona gayet normal davranmış, olağan bir tavırla işime doğru gitmiştim. İtiraf etmeliydim ki aslında çok heyecanlanmışım. Time-code cihazının ortasındaki yuvarlak düğmeyi bir kez sertçe bastırınca görüntü istediğin yerde duruyordu. Aklım hâlâ az önceki çarpışma sahnesindeydi ve sanki düğmeye her bastığımda o anda görüntü donuyordu. Şaşkın ve dalgın olmamalıyım. Bir-biri ardına hızlıca taradığım onca felaket görüntüsünden sonra bile duru görünmeliydim. Yerime döndüğümde Aliye Hanım telefonla konuşuyordu. Az sonra kiminle konuştuğunu anladım. Bana bakıp gülümsüyordu.

“Çok cici bir kız. Bir de poposunun üstüne etek giyip üşütme iyi olacak!”

Evet, bugün üzerimde anneme zorla aldırduğum mini siyah anvelop eteğim vardı. Üzerine de “V” yaka, mavi bir tişört giymiştim. Bu tatlı şikayetin altında, görüntümle çok dikkat çektiğimin uyarısını seziyordum. Anneannemlerin gelişimi önde olan genç kızlar için söylediği gibi *gösterişli*

duruyordum. Aliye Hanım, hatırlı dostumla konuşmasını bir süre daha sürdürdü. Sonunda *görüselim* diyerek ahizeyi bana uzattı. En korktuğum şeylerin başında bir erkeğin beni farklı amaçlarla kolladığını düşündürmek geliyordu. Bu; Ortaçağ kilisesinden ya da kalesinden daha güçlü olan gururumu paramparça ederdi. Yarattığım izlenimin aksine ben kişiliğime, okuduğum kitaplardan bana kalmış yoğun tortulara değer verilmesini her şeyden çok önemserdim. Telefonda “*alo*” dememi bekleyen arkadaşım beni tanıdığı ve başaracağımı bildiği için arkamda duruyor ve bana referans oluyordu. Yoksa “özel muhabir” statüsünün kredisini, orijinal tasarım taşımayan bir vitrine kullanmazdı. Çok inatçıydı. Sanırım bu ısrarcılığını her konuda sürdürüyordu. Ona defalarca ne hissettiğimi belli etmeme rağmen bir tür vasiliğimi üstlenmekten asla vazgeçmiyordu. Evlenmekten bahsetmesi ise inanılmazdı. Ben ve evlilik... Mümkün değil! Otuzumdan sonra, ölümünden hemen önce! Tabii bu slogandaki sayı bana o zamanlar çok uzaktı. Yaklaştıkça anlayacaktım ki gerçekte bütün rakamlar iç içe geçmişti. Neyi, ne kadar yaşadığın ve hatıra defterlerinin kalınlığı önemliydi. Tıpkı en iyi arkadaşlarımdan birinin doğum gününde hediye edilen gravürün altında yazdığı gibi: “*Lütfen seni de hiç yaşamamışlar tapınağına kaldırmassınlar!*”

Hiç yaşamamışlar tapınağı... Ne hoş bir tanım, hatırlatma ve ikaz! Ben öyle anneannemin hayatını yaşamayacağım! Onun margarinini kullanmayacağım. Sadelikleri sırf gelenekler dayatıyor diye değil, benim rengime bulandıklarında lezzet veriyorlar diye kabulleneceğim. Aksi hâlde yemine benzer bu sözlerim tutuma dönüşmeden onları yenmem gerekecek ve ben bunu yapabileceğimi hiç sanmıyorum. Yani şimdilik... Hatırlı dostumun feminist ilkelerini benimseyememesi ne kötü! Ona onca anlattığım şey havada kalmış, buhar olup gitmişti. Beni işe yerleştirmesi ona duyduğum sempatiyi ve arkadaşlık hissini hiçbir şekilde etkilememiş, değiştirmemişti. Anlamalıydı. Sanırım erkekler buzdolabının içinde yalnızca bira görüyorlardı ya da buzdolabının birinci işlevinin birayı soğuk tutmak olduğunu düşünüyorlardı. Aliye Hanım’ın bizi, yani beni, dinlemediğini bilsem sesimi daha da az kıvrımlı çıkarırdım. Zaten ciddiye almadım ama daha da serin olurdum. Sanki kavga etmiş iki sevgiliydik ve o, beni kişisel yakınlıklarını kullanarak işyerimden arayıp arayı yumuşatmaya çalışıyordu. Bundan hiç hoşlanmadım. Sonuçta bir stajyerdim ve özel hayatım bu raya getireceğim son şeydi. Netleşmemiş arkadaşlıklarım da...

Akşam beni almaya gelmemesini rica etmeme fırsat vermeden “Az sonra görüşürüz!” diyerek telefonu kapattı. Günlerimin hüzne bırakacak kulesi yoktu. Her ânı özel bir deneyim hâline getirmek için buradaydım. Yoksa kabusum gerçekleşmek üzere uygun zemini bulabilirdi. Yani on yıl sonra biri anaokulunda, diğeri kucağında iki çocuk sahibi olmamalı, işime odaklanmalıydım. Elbette evlenecektim ama; toplumda saygın bir statü elde edince yapacağım evlilik, niteliği açısından da kalitesi bakımından da son derece farklı olacaktır. Mutluluğu banka kredisıyla alamayacağımı tabii ki biliyorum. O bambaşka bir şey ve hangi koşullarla elde edileceğini öngörmek pek mümkün değil. Umarım istediğim seviyeye ulaşınca onu da yakalayabilirim! Şimdilik dilemekle yetineceğim.

Aliye Hanım yeniden kasetlerine ve akışa dönmek istediğinde time-code’larını çıkardığım her şeyi de beraberinde götürdü. İşin bundan sonrası, sadece izlememi gerektiriyordu. Yazlık kokteyl masalarını andıran uzun akış masası yeniden ortaya çıkmıştı. Ana haber bülteninden önce Aliye Hanım, editörlerin editörü olarak son bir kez haber bantlarını izleyecek ve haberlerimizde genel anlamıyla ahlaka ya da Televizyon Denetleme Kurulunun kurallarına aykırı bir şey olup olmadığına bakacaktı. Bir de unutmadan; *patronun kanunlarına...* O, bunu yaparken ben de masamızdaki televizyondan Amerikan kanallarını izleyebilirdim. Tam yerime oturmuş, CNN’de verilen Pakistan depremine bakıyordum ki Yurt Haber telefonu çalmaya başladı. Etrafta ne Aslı, ne Ekrem, ne de Suzan vardı. Yanıtlamalıydım. Artık ben de bu masanın sahiplerinden sayılırdım. Aman Tanrı’m! Keşke bunu yapmak için acele etmeseydim. Telefonun ucundaki çılgın, yaşlı kadın bana sitemle bağıırıyordu: “Siz nasıl olur da Ürdün Kralı’na Küçük Kral dersiniz! Ne hakkınız var? Adamın boyu kısa olabilir, ama bu çok insani bir durum. Alay etmeye nasıl cüret edersiniz!” Çığlık atabilirdim. Ben yatıştırmaya çalıştıkça cümleleri sertleşiyor, neredeyse haber merkezi basma tehditlerine kadar ileri gidiyordu. Ona kısaca, yıllar önce ölen Ürdün Kralı Hüseyin’in Osmanlı’ya isyan eden dedelerinden bahsetmek zorunda kaldım. Bu sıkıcı konuşmanın ardından yerime oturduğumda, henüz saçma sapan ihbar ya da yorum telefonlarının haber dairelerini gün boyu ne kadar meşgul ettiğini fark etmemiştim. Hatta spikerlere karşı takıntılı hâle gelen kişilerin ve hayal mahsulü sevgililerin durmadan ve üşenmeden kanalları ziyaret ettiklerini, telefonla arayanların

sayısının ise binleri bulduğunu, adliye ve istihbarat masalarının yalancı ihbarlarla dolup taşıdığını bilmiyordum. Ülkemizde ve evrenin her yerinde resmen bunu meslek edinmiş kişilerin varolduğunu öğrenmek, sokakta yürürken beni hâlâ tedirgin ediyor. Belki de Ürdün hayranı yaşlı kadın telefonu yüzüme kapatmadan ben önce davranmalı, baskıcı konuşmamızı sonlandırmalıyım. Bir stajyer olarak kendime güvenim tam olsa da hâlâ yapabileceklerimin sınırlarını kavrayamamış olduğumdan çok da cüretkâr davranmıyordum. Yorulmuş bir hâlde sandalyeme yaslanıp bir süre etraf-taki koşuşturmacayı izledim. Aliye Hanım sanki uzun bir koşu bandındaydı ve her bir kaseti gözden geçirirken yeni bir kulvar atlıyordu. Bir tur daha... Hastalık gibi bir meslekti bizimki. Hani tiyatro sanatçılarının *sahne tozu yutunca bir daha kopamamalarına* benziyordu. Bir kez elinize mikrofon ya da kamera geçmeyegörsün, artık toplumun yasalardan da önce gelen birinci gücü medyanın efendilerinden biri gibi hissediyordunuz kendinizi. Ulusal bir dedikoducu olduğunuzu düşünmüyor; sanki siz olmasanız insanlık çözülecek, eriyecek, en sonunda da yok olacaktı gibi hissediyordunuz. Kötünün korkması bir yana, sokaktaki herkes hayranlık yüklü bir saygı ile bakardı size. Siz istediğiniz şeyi, dilediğiniz biçimde topluma şikayet etme, olumsuz ya da olumluyu afişe etme yeteneğine ve araçlarına sahiptir. Modern dünyada, atom bombasına da füzelere de medyaya duyulduğu kadar büyük bir ihtiyaç duyulmuyordu. En büyük propaganda, en büyük reklam bu araç ve sayeye insanların beynini manipüle edebiliyordu ve bizler de bunun bir parçası olabilmekten son derece kıvançlıydık. En azından popüler olmaya çalışan bir şarkıcının kasetini ücretsiz edinebiliyoruz. Ağzımızdan çıkmasını istediği tek bir pozitif cümle için tüm müzik yapımcıları, organizatörler sayısız çalışmayı ve etkinlik davetiyesini bize bedelsizce gönderiyorlar. Biz de bu oyuna tek kelimeyle bayılıyor. Aklımdan geçenlerin ve meslek aşkımın etkisiyle gülümserken telefon yine çalmaya başladı. Yanıtlamak istemiyordum ve açmadım, telefon da sustu. Tam o anda karşımda, hareket ettikçe uzun saçları altında dans eden Murat'ı gördüm. Yanımdan geçip gidiyormuş gibi yaptı ve bana doğru hafifçe eğilerek, usulca: "Telefonu aç!" dedi. Deneyimli istihbarat ve adliye muhabiri ne hakla bizim masaya karışabiliyor diye kızmışken birkaç saniye içinde yeniden o sevimsiz cınlama duyuldu. Bu kez ahizeyi elime almıştım. Arayan, bana aslında *tembihte* bulunduğunu **az sonra anlayacağım Murat'tı. Yerine dönmüştü.**

“Birazdan seni bir arkadaşım arayacak. Lütfen telefonu sen cevapla!”

Hep sempatisiyle tanıdığım bu muhabiri kırmak istemiyordum. Aslında Murat’ın şahsından çok, merak uyandıran sesinden ötürü...

“Ama Murat, neler oluyor, anlamıyorum.”

“Anlayacaksın, acele etme. Bir arkadaşım seninle konuşmak istiyor.”

“Neden kendi aramadı o zaman?”

Meçhul telefon iyiden iyiye heyecanımı artırıyor. Beni kim arayacaktı ve ne söyleyecekti?

“Kendisi görevde. Ben de öncü kuvvetim.”

Muhabirler gidecekleri haberlere “görev” derlerdi. Sanki bir asker ya da ajan gibi. Şimdi sakinleşmeli ve fazla meraklı görünmemeliydim.

“Arayan bulur Murat.” dedim ve konuşmayı bitirdim. Hevesli görünmek için bir ara yerimden kalkmayı bile düşündüm. Suzan hâlâ ortalarda görünmüyordu. Aslı da muhtemelen girdiği bir çekmecenin dibindeydi. Her zaman magazin boyutu ağır basan hafif haberler yapar; park, kumsal gezerdi. En çok da ünlülerin evlerine girer çıkardı. Bu ikilinin çoktan masaya dönmelerini beklerdim ama kimse görünmüyordu. Tuğrul Ağabey bile... O da montajda, bizim haber yazısı dediğimiz “kj”leri düzeltiyor olmalıydı. Bültene sadece bir saat kalmıştı. Dolayısıyla sandalyemden kalkmama gerek yoktu. Zaten bir stajyerin dördüncü gününden beklenmeyecek kadar çalışmışım. Editörlerin tartıştığı konuya hafifçe kulak kabartmışken telefon çaldı.

“Merhaba!” Sesin kime ait olduğunu tanıyamadım. Sadece sakince yanıtladım.

“Merhaba.”

O güne kadar sayısız insanla röportaj yapmış biri olarak karşıdaki iki denklemlili bilinmeyen, ses tonumdan onu çıkaramadığımı anlamıştı.

“Ben Polat.”

İşte o anda; kendi *Big Ben*’imizin yansımasını yaşamaya hazırlandığımı anlamışım. Tuhaf çarpışmamızın üzerinden altı saat bile geçmemişti ve O, beni arıyordu. Sevindim. Yine de abartıya kaçmamalıyım.

“Merhaba yeniden.”

“Sizinle tanışmayı çok isterim. Uygunsanız bugün merkeze döndüğümde bir çay içelim.”

Durdum. Âşık olduğum Mert’i düşündüm. Onunla istediğim kıvama gelene kadar biraz çeşni almamın bir sakıncası yoktu. Zaten Mert’in benimle ilgileneceğini ne yazık ki hiç sanmıyordum. Beni çocuk gibi gördüğüne emindim. O, gözümde adeta mahallelinin sevgilisi Fahriye Abla’ydı. Ağzım, düşüncelerimin cevabını beklemeden hızlı davrandı:

“Bana uyar!” Bu çok “cool” cevabımın üzüntüsünü daha sonra fazlasıyla çekeceğimi bilemezdim. Polat şaşırdığını göstermedi.

“Tamam, bültenden sonra görüşürüz o zaman.”

Ben tekrar cümle kurmadım, telefonu kapattık. Aliye Hanım, yorgun bir hâlde yerine döndü. Aslı, koşarak kırmızı kapıdan girdi. Bültene kırk beş dakika kalmıştı. Yeni bir haber getiriyordu. Yanında, ısrar etmeme rağmen dinlemeden kanala gelen hatırlı dostum vardı. Akşam kiminle yemek yiyeceğim belli olmuştu; beklememesi için annemi aradım.

5. Gün

“Anne lütfen beni zorlama!”

Annem ısrarla bir akrabamızın düğünü için bu hafta sonu anneannemlerin memleketine gitmemi istiyordu. Yıllardır bana âşık olan Efe’nin yüzünü bir saniyeliğine bile olsa bir kez daha görmeye tahammülüm yoktu. Benim için kavga etmediği kişi kalmayan Efe, aslında çok iyi kalpli biriydi. Ama herkesin bildiği gibi çarpılmak için iyilik yeterli değildi. Bana karşı o kadar saf bir aşk besliyordu ki, gözlerine bakan insan ancak ağlayabilirdi. Son derece düzgün ve dürüst yetiştirilmiş, hayalleri için sınırlarını sonuna kadar zorlayabilen bir karaktere bürünmüştü. Çok sevgili kız kardeşinden babasına, bütün aile fertleri beni çok seviyor, ancak; bu ucu bucağı olmayan şefkat ve ilgi, beni ziyadesiyle boğuyordu. Benim yüzümden kaç defa dayak yemişti. Hatta bu kavgaların birinde burnu bile kırılmıştı. Dokuzuncu gün gelen ilk ayrılığımızdan sonra, ancak altı kişinin taşıyabildiği hâle gelecek şekilde sarhoş olmuş, ısrarlarıyla dayanamayıp başladığım ikinci denemenin sonunda da kendini yoldan geçen bir arabanın önüne atmıştı. Neyse ki makul bir girişimdi de gösteriden öteye gitmemişti.

“Hayır anne, ben hafta sonu da çalışıyorum. Yani en azından cumartesi. Lütfen sen anneannemle git ve bana oradan bir kart atmayı da ihmal etme! Ben imkânı yok gelemem. Bizim haber dairesinde işler keyfimize göre yürümüyor. Şimdiden önümüzdeki hafta için çıkacağım iki haberim var.”

“İstesen ayarlayabileceğini biliyorum ama sorun Efe, değil mi?”

Annem zeki ve çocuklarını iyi tanıyan bir kadındı. Onu kandırmaya çalışmamın bir anlamı yoktu. Hem en başından, yani bebegliğimden beri de en iyi arkadaşımды. Sahte baskılarla, çocuklarını yetişkinliğe özendir-mek yerine yalancılığa alıştır-an, gereksiz korku senaryolarıyla karnından çıkan insanlara zulmeden bir yaklaşımı hiç olmamıştı. Bu nedenle de her zaman, her şeyimi ilk öğrenen kişi olurdu. Genel ahlak ve ananevi norm çerçevesi dışında, annemin bizi yerleştirdiği herhangi bir baskın çizgi yoktu. Annelik tarzının başka bir olumlu geri bildirimini ise, kardeşimin ve benim *yasakların cazibesi* nedeniyle yapılan hatalardan ufak ufak nasibimizi almamızla sağlıyordu. Hayatın konuları ve konukları arttıkça her iliş-kide olduğu gibi ebeveynlerle iletişimde de açık yüreklilik ve açık sözlülük önem kazanıyordu. Biz de öyle yapıyorduk. Her şeyi ama her şeyi payla-şıyorduk. Elbette, yavaş yavaş kendime bırakmam gereken özel bir alanın sınırları da ufukta belirmeye başlıyordu. Özellikle Polat ile adım atmak üzere olduğum süreç daha fazla mahremiyete beni zorlayacaktı. O zama-na kadar annemle şeffaflığım devam edeceğinden şimdi de duygularımı gizlemeyecektim.

“Evet, Efe’yi görmek istemiyorum ve tabii ki Tunç’u da!”

Tunç, Efe’nin ikinci kuşaktan kuzeniydi. Ben arabada Serkan ile öpüşe-ne kadar da çıktığım erkekti. Efe’den uzaklaşabilmek, hatta onu kendimden nefret ettirmek için elimden gelen her şeyi deniyordum. Onu canevin-den vuran bu girişimlerden en ağırısı da aynı zamanda en yakın arkadaşı olan kuzeni Tunç ile Efe’yi aldatmaktı. *Aldatmak*, durumu ifade etmek için kendi seçtiği kelimeydi. Gerçekte ben Efe’yle ayrılalı tam iki sene iki ay olmuştu. Platonik ilgilerin bazı insanlara sadistçe ya da şiirsel bir haz ver-diği muhakkak; ama Efe, onlardan biri değildi. O gerçekten benim yaşımı aldırmadan benimle evlenmek istiyor, boy boy çocuklarla pembe panjur-lar hayal ediyordu. Elektronik mühendisiydi ve yeni bir işle birlikte benim-le Miami’ye yerleşmek istiyordu. Tamamen zıt kutuplardaydık. Aslında zevk alarak yaptığım her şey için bir de kılıf bulmuştum: İyi kalpli Efe’yi bu umutsuz ve sonu olmayan aşkın üzüntüsünden kurtarmak! Ne yaparsam yapayım o kendini benim masum olduğuma inandırıyor ve çaresiz aşkın-dan vazgeçmiyordu. Elinde tek kalan eninde sonunda yine ben oluyordum. Nitekim Tunç ile bütün ilişkisini bitirirken aileleri bile birbirine girmişti. Efe’nin değerli büyükleri ısrarla Tunç’un aradan çekilmesini söylüyordu.

Tartışmayı hiç sevmediğimden, her zamanki gibi yaptım ve İstanbul'a döndüm. Zaten Serkan'ın mavi gözlerinde bulduğum yaşama sevinci, rüzgârlarıyla birlikte her yerde beni takip ediyordu. Efe ve Tunç'un hislerinin ya da benim onlara karşı neler hissettiğimin artık hiçbir önemi kalmamıştı. Neyse ki son sevgilim de mesafenin ister istemez yüreklerimize soktuğu soğuga yenik düştü. Elbette önce benim ellerim soğumuştü.

Aradan geçen onca zamandan sonra oraya kısa da olsa bir ziyarette bulunmak, yeniden izlerin üstünden geçmek demekti. Buna hazır ve razı değildim. Hem duyduğum kadarıyla Tunç kendinden oldukça küçük bir kızla nişanlanmıştı, Efe ise hâlâ yalnızdı. En iyisi, önümdeki günlere ve özellikle de işime odaklanmaktı. Beni heyecanlandırmayan zihinlerde küllerimden doğmayı hiç istemiyordum. Polat'ı düşünüyordum ve sözleştiğimiz bugünü.

Annem odamdan çıkarken ne giyeceğime henüz karar vermiştim. Etrafı altın varaklı boy aynamın karşısına geçtim ve güzel gözlerimi daha da ortaya çıkaracak petrol yeşili balıkçı kazağını giydim. Yeşil göz kalemime, dudaklarımın hatlarını öne çıkarmayan uçuk pembe rujum eşlik edecekti. Siyah ve dar kesim pantolonumu çok iyi tamamlıyordu. Kana la gitmeden önce uğrayacağım birkaç yer daha vardı. Kuaförlerle ilgili bir haber yapacaktım ve konusu da travestilerin gittiği berber salonlarına halkın tepkisiydi. Herkese açık kuaförler Taksim civarında zaten olağan bir görüntü yaratıyorken Tarla başından bir travesti vatandaşımızın, rastgele sakın bir mahallede manikür yaptırmasını acaba sokaktaki vatandaş nasıl karşılıyordu? Hemen yanı başında onlardan birini gören Sacide Hanım, gayet normal ve olması gerektiği gibi bir davranışla gazetesini paylaşırmıydı yoksa gulyabani görmüşçesine orayı terk mi ederdi? Hiç şüphe yok ki, herkesin kabusu AIDS'e kadar çeşit çeşit soru ve cevap yağıcaaktı. Toplumun *ötekileştirmesine* dair bugüne kadar yeryüzünde sayısız haber yapılmıştı. Kimi dilencilerle, kimi Çingenelerle, kimi Zencilerle, kimi Kürtlerle, kimi eskicilerle, kimi hurdacılarlaydı. Aslında; "ötekine" dönen kamerayı elinde tutanın da kendi toplumuna yabancılaştığı bir yer mutlaka mevcuttu. Almanya'da Türklerin, Meksika'da İngilizlerin, İstanbul'da İstanbullunun kaybolduğu bir yer... Hassas damarlarla beslenen bir tümördü adeta bu mesele. Ucundan kenarından yalnızca *stajyer kanalından* bir bakışla yaklaşacaktık konuya, şimdilik kuaför salonlarıyla yetinerek...

Elimde ses kayıt cihazı vardı. Bir ön araştırmayla haberimi olgunlaştıracaktım. Yeterince malzeme biriktirebilirsem Aliye Hanım'dan bir kamera isteyebilirdim. Sabah sekiz çeyrekten dokuza kadar herhangi bir dakikada gitmiş olmam gereken işyerimden bugün özel izinliydim. Bu; dün akşam Tuğrul Ağabey ve Aliye Hanım ile bülten sonrası yaptığımız ders niteliğindeki kısa konuşmanın sonucuydu. Harika sorular hazırladım. Gideceğim kuaför salonlarını özellikle farklı muhitlerden seçtim. Her gittiğim yeri detaylıca not ediyor, uzun A4 listemin üzerine işaretliyordum. İlk defa baştan sona haberin vereceği mesaja kendim karar verecektim. Her zaman meselelere hümanist yaklaştığım için de travestilerin toplumun doğal bir parçası olduğunu ve bilgisizliğimizle, haddimize düşmeden yaptığımız yorumların ancak bölünmüş ve mutsuz bir toplum ortaya çıkaracağını vurgulamayı tasarlıyordum. Bunu; haberi inandırıcılığa yaklaştıracığını düşündüğümünden alanında uzman psikiyatrlarla, sosyologlarla destekleyecektim. Belki “*sanat, sanat için*” olabilirdi ama “*haber*”, kesinlikle toplum içindi. Bu da benden iletişimcilere armağan olacaktı. Kendimi markalaştırma yolunda adımlarımdan biri de kendime küçük bir imza bulmaktı. Bugünden itibaren yapacağım her haberde bir tarz ve bir bakış açısı bulunmalıydı. Elbette, zihinsel kalıplardan bahsetmiyorum. Beni anlatacak, hatırlatacak; sanki gördüğünüz renklerden algıya yerleşen kazak ya da bebek şampuanı markası gibi küçük semboller... Hani en iyi arkadaşınız sizinle ilgili kötü bir şey duyduğunda “*O bunu kesinlikle yapmaz!*” diyecek kadar sizi iyi tanır ya, işte öyle bir bilinirlik diliyorum. Umarım başarabilirim. Sihirli kelimeleri tekrarlamalıyım: Yapabilirim, başarabilirim!

Uzun ve yorucu sekiz röportajın ardından haber dairesine gitmek üzere taksi çevirdim. “Kanal X lütfen!” derken gelecekte kanalın bana, evime göndereceği şoförlü arabayı hayal ediyordum. “Acaba Mert işe nasıl geliyor?” diye düşünürken birden aklıma Polat geldi. Telefondaki sesi kulaklarımdaydı, kusuruna rağmen gerçekten de etkileyiciydi. Meslektaşlarımızın genelinde olduğu gibi çok sigara içiyordu, bu yüzden de sesi boğazını kesercesine kalınlaşmıştı. Bunun dışında konuşmasındaki emlilik ve rahatlık duyularımı tetikledi.

Havanın artık yavaş yavaş yerini güneşe bırakmaya hazırlanan serinliği, öğlen yemeğine yetişmeye çalışan taşıtların egzozlarından çıkan dumanların ağır metal kokusuyla yoğunlaşmıştı. Bir kış günü için hava

sıcak sayılırdı. Şirkete geldiğimde Suzan ve Aslı yemekten yeni dönmüş, koridorda karşılaştıkları Mert'in hafta sonu gideceği Londra'dan bahsediyorlardı.

"Mert Londra'ya mı gidecek bu soğukta? Hiç engel tanımıyor doğrusu!"

Ben daha içeri girer girmez konuya dahil olmuşum: "Ama neden?"

Suzan, Aslı'ya bakıp muzipçe gülümsedi: "Bilmiyor musun şekerim; kız arkadaşı Funda, C gazetesinin Londra bürosunda şef. Mert de Londra, Madrid ve Gazze arasında mekik dokuyor." İkisi de, ama en çok Suzan gülmüştü. Nedense ben eşlik edememiştim! Aklım karıştı:

"Tamam, Londra'yı anladık da Madrid ile Gazze'de ne işi var?"

Suzan kendi küvetçisinden bahseder gibi her soruyu yanıtlamaya hazırdı: "Canım İspanya'dan sürgün edilen Yahudileri Gazze'ye taşıyor değil herhalde! Madrid'e, eski Sevgilisi Leona'nın düğününe gidecekmiş Funda'yla, oradan da Gazze'deki çatışmaya bir göz atacakmış. Aynı zamanda bildiğin gibi Filistin sorunuyla ilgili gazeteye yazı dizisi hazırlıyor.

"Mert Bey'in gazetede yazdığını biliyordum da o denli faal olduğunu bilmiyordum."

Hayallerimin baloncuğundan kurtulup yükselerek, gökyüzünün hükmedilemez bulutlarına karışan platonik aşkımla ilgili tüm ümidimi kaybetmek üzereydim. Canım fena hâlde sıkılmıştı. Mert'in geçen gün anlam veremediğim konser heyecanını da bu sayede anlamış, davetiyesinin izin verdiği ikinci kişinin de kim olduğunu artık öğrenmiştim. Suzan durmaya niyetli değildi. Sonradan teyit edeceğim gibi takım arkadaşlarının aşk hikâyeleri, onun vasat hayatının tek eğlence kaynağıydı.

"Kurbanlardan biri aramızda olabilir!" Aslı, Suzan'a keskin bir yan bakış fırlatırken Mert'in kalbinin fazlasıyla cömert olduğunu tam o anda kavramıştım.

"Yani Aslı sen, onunla mı?"

Şimdi kendime acımayı bırakıyordum. Kelimenin tam anlamıyla şoktaydım; ama yaşıyordum. Ruh hâlimi göstermemeye çalışarak;

"Neyse... Bu kadar dedikodu yeter bana! İşime dönmeliyim. Aliye Hanım akışı bitirmiştir. Deprem kasetlerinin zaman kodlarını toparlayacağım."

“Bir dakika...”

Yoksa duygularımı gizlemeyi başaramadım mı? Sanırım Mert hakkında düşündüklerimi sezdiler, daha doğrusu ben sezdirdim: “Gerçekten çok acelem var.” Aklıma gelen başıma gelmiş, neredeyse tek konusu haber dairesi ilişkileri olan Suzan konudan kaçışımı fark etmişti. Aslı’nın da anladığına hiç şüphe yoktu.

“Senin yüzün neden değişti birdenbire? Mert ile ilgisi bulunuyor mu?”

Suzan, Aslı’dan destek alıyordu: “Canım her stajyer gibi ona âşık olmuştur.” Aslı da, Suzan da çok iyi kızlardı, bir şeyi asla incitmek için söylemezlerdi. Şimdilik neredeyse on yaş küçük olan benimle hafif yollu eğleniyorlardı. Gururum buna izin vermeyecekti:

“Ne alakası var Suzan? Aslı Abla sende mi?”

Aslı anaçtı: “Canım bizimle paylaşabileceğini biliyorsun, hadi itiraf et! Bakışların her şeyi anlatıyor gerçi ama yine de biz senden duymak isteriz.”

“Size söylemem gereken bir şey yok.”

Suzan: “Canım kardeşim, elbette mecbur değilsin ama biz seninle sadece yakın olmaya çalışıyoruz. Bu gidişle burada kalıcı olacaksın. O nedenle de yatırım yapıyoruz diyelim.” Hep beraber güldük. Gerçekten de herkes çalışkanlığımı takdir ediyor, beni hayranlıkla izliyordu. Bunu açıkça söyleyenler bile vardı. Yine de kendimi deşifre etmekten hoşlanacağımı sanmıyordum. Ölçülü yanıtlar vermem gerekirdi. Artık bütün umutlarım da tükendiğine göre saklayacak bir şey yoktu.

“Tamam, başlangıçta beğeniyor olabilirim. Ama şimdi o duygularım paslandı.” İçimdeki sancı beni ağzımdan çıkana inandırmaya, karşımdakileri de iknaya zorluyordu: “Hem başka birinden hoşlanıyorum.” Aliye Hanım koşar adım yanıma gelmese, konuşma sonsuza kadar devam edebilirdi. Neyse ki; Nevşehir yolunda meydana gelmiş yirmi ölümlü kazayı son anda o hazırlamak zorunda kalmıştı. Ben de eşlik edecektim. Bana;

“Nil arşive git ve bana kaza görüntüleri getir.”

Heyecanına ortak olmuş, ben de koşmaya başlamıştım. Gitmeden önce tek bir kelime bile duymak istemiyordum. Tam arşiv kapısının önünde neredeyse tıpkı Polat ile olduğu gibi Mert ile çarpışıyorduk. Mert’in gözlerinin içine, onun hiçbir zaman bilmeyeceği bir hınçla bakmıştım. O da

aklı sıra şirinlik yapıp *teslim oldum* şeklinde ellerini yukarı kaldırıp kenara çekilmişti. İlk defa rütbesine aykırı davranıyordu. Yine de; çirkin kadın Aslı masalını dinledikten sonra, gözümde ona dair beğenisi ve beklentileri daralan bir adam profili yerine, hiç ulaşamayacak bir buz dağı hâli varlığını koruyordu. Şimdilik bu tepenin yalnızca üzerini örtüyordum.

Arşivin kapısında bekleyen ve sanki saklı cennetin anahtarlarını elinde tutuyormuşçasına gerilen Asuman'dan içinde “kaza”, “yol”, “trafik” başlıklı görüntülerin olduğu kasetlerin numaralarını sorgulattım. “7, 12, 456, 563, 1093” Bu beş kaseti alıp montaja, Aliye Hanım’a indirecektim. Bu arada Tuğrul Ağabey haberin metnini yazacaktı. Elbette görüntüye göre haber yazılırdı, ama kurallar genelde ders kitaplarında kalırdı.

Aliye Hanım, Hasan Bilir’in montaj odasındaydı. “Bilir” çünkü küçük ve karanlık montaj odasına tıklmış gibi görünse de Hasan Bey gerçekten de çok bilirdi. Hemen her şeye ilgisi olan bu, boyu 1.65’i geçmeyen adam; psikolojiden müziğe, sosyolojiden jinekolojiye her şeyi merakla takip eder; onunla montaja oturan muhabirin de işini son derece kolaylaştırırdı. Montaj setinde, yapım aşamasında olan habere katkısı muazzamdı. Özellikle de böyle son anda gündeme eklenen haberlerde onun odasına gidilir, oradan mümkün olan en kısa sürede ve eksiksiz bir kurguyla çıkılırdı. Bir de muhabir Aliye Hanım olunca haber ulaşabileceği en etkin seviyeye ulaşıyor; ana haber içinde rahatlıkla sivrilirdi. Onları izlemek bu kez çok keyifli değildi. Haber; direksiyon hakimiyetini kaybeden otobüs şoförünün şarampole yuvarlanmadan önce, tepeden adeta intihar edercesine atlaması sonucu yaşamını kaybeden ikisi çocuk ve biri bebek olmak üzere 23 kişiyi duyuruyordu. Şoför şans eseri kurtulmayı başarmıştı. Aliye Hanım yılların getirdiği serinkanlılık ve rahatlıkla gözü-nü kırpmadan bütün kanlı görüntülere bakabiliyor; Hasan Bey de haber yayına verilmeden önce yapılması gereken tüm filtrelemeleri, eksik kare bırakmamak için ekrana yaklaşıp kontrol edebiliyordu. Benim ise midem bulanıyordu. Biraz nefes alabilmek için, sanki ölülerin kokusundan kaçıyormuş gibi, elimle yüzümü kapatıp odadan dışarı adım attığımda hemen karşımdaki sette onu gördüm: Polat’ı.

Polat da beni fark etmişti. Gülümsedi. Ben de karşılık verdim. Üzerinde haki renkli bir kazakla kahverengi bir safari pantolon vardı. Siyah saçları ve siyah çerçeveli gözlüğüyle oldukça sempatikti. Ama asla Mert

gibi ııldamıyordu. Mesleğinin en iyi yıllarını yaşadığını kendisi de bilmeyen bir muhabir olarak yenilikleri durmadan deniyor, haberlerinde asla aynı kurguyu tekrarlamıyordu. O nedenle de montaj setlerinde günlerini hatta gecelerini geçiriyordu. Daha sonra üzerinde çok tartışacağımız gibi tam bir işkolikti. İşini had safhada seviyordu. Usulca yanıma gelmişti. Ben, hâlâ montaja devam eden Aliye Hanım fark eder diye çok tedirgindim. Polat'ın bana, şu andaki gibi baktığını gören herkes ateşin çoktan bacayı sardığını düşünürdü. Bunu şimdilik hiç istemiyordum.

“Merhaba!”

“Aslında dün sözleştiğimiz buluşmanın burada gerçekleşeceği aklıma gelmezdi. Doğrusu ben daha iddialı bir karşılaşma bekliyordum.”

“Merhaba! Seni görmedim yukarıda.”

Polat bir süredir gözleriyle beni aradığını ve bulamadığını açıkça söylemişti. Neredeyse Yurt Haber masasına telefon edip soracaktı. Ben “İyi ki bunu yapmamışsın!” derken, ilgisinden ötürü hoşnutluğumu yüksek tınılı gülücüklerimle gösteriyordum. “*Breaking news!*” dedim. Biz haberciler Türkçeye saldırmayı çok seviyorduk ve bu beni müthiş üzüyordu. Enfes Türkçe ya da Türkçeleşmiş kelimeler varken biz, ne yazık ki her disiplinde olduğu gibi Batı terminolojilerini kullanıyorduk. Hatta “*terminoloji*” bile Türkçe değildi. Bizim dil bilimcilerimizin *yeni kelimeleri* ise bir türlü benimsemiyor ve toplumun ağzına oturmuyordu. Bu gerçek bir problemdi. Çünkü kullandığımız kelimelerin ruhlarına da giderek bürünüyoruz ve kendi normlarımıza, geleneklerimize ait olmayan davranışlar, zihin yürütmeler gösteriyoruz. Bu da kültürümüzü giderek yozlaştırıyor ve annesine “*mam*” diye hitap eden, hatta ön adıyla seslenen yeni bir neslin doğuşuna zemin hazırlıyor. Bir gün kaçınılmaz olarak sözcüklerinden sonra Batı'nın yalnızlığını da üzerimize aldığımızı acı bir şekilde fark edeceğiz. Ondan önce, olası erkek arkadaşına nasıl bir haber üzerinde çalıştığımızı anlatmak için, bülteni kesecek olan *şok gelişmeyi* bizim haber merkezinde en çok kullanılan terimlerden biriyle; “*breaking news*” diyerek tarif etmek zorundayım.

“Birazdan yukarıya çıkacağım. Birer kahve içelim mi?”

Soruya yanıt vermek üzereyken bir yandan da göz ucuyla Aliye Hanım'a bakıyordum. Neredeyse montajı bitirmek üzereydim. İlişkilerimin hangi türünde olursa olsun karar verici taraf ben olmalıydım. O nedenle de

“yarım saat sonra” diyerek keskin bir biçimde diyalogu sonlandırdım ve sete döndüm. Aliye Hanım benim çıktığımı görmüş, ama girdiğimi fark etmemişti. Polat’ı ne hâlde bıraktığıma bile bakamamıştım. Sonunda haber saati gelmiş, muhabirler her masanın demirbaşı olan küçük televizyonlarının karşısına yerleşmişti. F klavyelerin sesi neyse ki bir an için susmuştu. Bülten az önce Aliye Hanım’ın mutfağında pişen haberle açılıyordu. Hafta sonları gece haberlerini de sunan erkek spiker bu kez kanalın iddialı kadın spikerinin yerini almıştı. Duyduğumuza göre dün akşam yediği mantarla zehirlenen Günay Hanım’ı acile kaldırmışlar ve midesini yıkamışlardı. Haber şefi tüm daire çalışanları adına hastanedeki odasına oldukça büyük bir çiçek gönderdi. Her şeyin en iyisini seven bir kadına değerini, güllerle bezenmiş orkidelerden daha çok hiçbir şey anlatamazdı.

Bülten, flaş haberin sıradan akışının arkasından öngörülen sürede bitmişti. Polat, ona sözünü verdiğim yarım saati yukarıda beni bekleyerek geçirmişti. Aliye Hanım işten zorla eve gidenlerdendi ve birdenbire bir yorgunluk kahvesi içmeye karar verdi. Hatta beni de yanında istiyordu. Ona, bir arkadaşımın beni beklediğini ve ne yazık ki gitmek zorunda olduğumu söyleme cesaretini gösterebildim. Yıllardır, sayısız stajyere öğretmenlik yapmış bu çıtı pıtı kadın yalnızca habercilikte değil, haber merkezlerindeki ilişkilerde de çok tecrübeliydi. Bana doğru ani bir hamle yaparak gözlerimin içine baktı:

“Daha çok küçüksün. Herkese açılma! İleride tahmin edemeyeceğin anılarını aleyhinde kullanmak isterler. Bu meslek başarılı insanlar için tuzaklarla kaplıdır.”

Adeta nutkum tutulmuştu. Hiçbir şey söyleyemedim. İkimiz de neden bahsettiğini çok iyi anlamıştık; biliyorduk. Sadece, başımı onaylar biçimde sallamakla yetindim. O da sessizce yanımdan ayrıldı ve az sonra bir fincan kahveyle bilgisayarının karşısına oturdu. Polat’ın yukarıda, fazlaca nazlandığım yargısıyla sabırsızlandığını düşünmek beni rahatsız ediyordu. Aceleyle herkese “*iyi akşamlar*” deyip önce makyaj tazelemek üzere tualete, sonra da merdivenleri koşar adım tırmanarak kantine koştum. Gerçekten de çalışkan muhabirin zaman yaratarak uzun bir süre birini beklediği, önünde duran ve ağzına kadar dolmuş küllükten anlaşılıyordu. Bakanlık tütün yasağı getirdiğinden beri kanaldaki herkes, Japonların içici duraklarına yaptığı gibi buraya hücum ediyordu. Gecenin iyiden iyiye

çökmüş karanlığı, terasın altında parlayan cadde ışıklarıyla bu görüntüyü siliyor; yerine, ulaşabileceği en sevimli fotoğrafı getiriyordu: Arkadaşlar ve sohbet. Yeni arkadaşıma doğru yürürken içimden yeşil balıkçı kazağının iyi bir tercih olduğunu yineliyordum.

“Merhaba. Kusura bakma biraz beklettim.”

O aynı özgüvenli ve aslında aldırılmaz gülümsemesiyle; “Önemli değil. Arkadaşlarla takıldık. Kenya’ya gidiyorum da hafta sonu. Afrika’ya gidenlerden biraz bilgi aldım.”

Şimdilik aramızdaki icraat ve statü farkı açıktı. Yoğun ve gecikmesi muhtemel kişi ben değil, O’ydu. Kendince mütevazı bir ilgi duyuyor ve ona göre davranıyordu. Ama sandığı gibi bu stajyer hafif bir taş değil, çok zorlanırsa mideye oturabilecek bir yumruydı.

“Ne güzel! Ben de geçen kış Sun City’ye gittim ailemle, muhteşemdi. Oraya da uğramalısın.”

Mesajın kısa ve özü makbuldür. O yüzden uzatmamıştım. Ancak kalbimin zihnime verdiği zoraki ileti basıncımı artırıyordu. Çok sevdiğim Platon’dandı: *“Deneyimler konuştuğunda, tahminler susmalıdır.”* Eğer şimdi gittiğimiz ülkelerden ve yaşama fırsatı bulduğumuz olaylardan dem vuracak olsak eminim çölde susuz kalırdım. Bu durum çok da normaldi. Ben daha on sekiz yaşımıdaydım. O ise... Sanki aklımdan geçeni okumuştı:

“Çok genç görünüyorsun. Kaç yaşındasın?”

“Üç ay önce on sekiz oldum.”

“Ben otuz bir yaşımıdayım.”

Adeta benim onu nasıl bulduğuma dair bir yanıt istercesine yaşını söylemişti. Kendini rahat hissetmesi için üstünde durmadım.

“İzmirli olduğumu duydum. Ne zamandır İstanbul’dasın?”

“Geldiğimde özel televizyonların sayısı ikiye geçmiyordu desem bir tahmin yürütebilirsin.” İkimizde güldük. Biraz havadan, biraz denizden ve biraz da gezeceği nehirlerden bahsedip sustuk. Sessizliği ilk o bozdu:

“Gitmeden önce dışarıda da görüşmek isterim. Senin için hâlâ uygunsa?” Ona verdiğim ilk tepkiye, “bana uyar” lafına atıfta bulunuyordu. Belli ki mesleğinin en şımarık günlerini yaşayan biri için fazla cüretkâr bir yaklaşımdı. Önümü görmeden “Tamam!” dedim hiç tamamlanmayacak bir ilişkiye adım attığımı bilemeden...

6. Gün

Dükkü Polat filminden sonra kendimi bir daha patlamış mısır yiye-meyecekmiş gibi hissediyordum. Gün, her sabah olduğu gibi editör toplantılarının ardından muhabir toplantılarıyla devam etmiş; yine herkes aklına gelen özel haber konularını sıralamıştı. Ben ise sessiz kalmayı tercih ettim. Zaten elimin altında, üzerinde çalışmakta olduğum özel bir haber vardı. Aklım Mert'teydi. Mert ise artık bir hayalden ibaretti. Londra'ya gitmesine yalnızca 48 saat kalmıştı. Sonra da Suzan'ın bugün fotoğrafını bulup göstereceği Funda'yı kollarının arasına alacaktı. Zihnimi bir an evvel karmaşadan arındırmak istiyordum. Son zamanlarda NLP uzman-larının üzerinde durduğuna benzer şekilde hobimi meslek edinmişim ve etrafımdaki dinamiklerden olabildiğince yararlanmalıyım. Boşa geçen her saniye kayıptı. Burada bulunmamın nedeni gönül eğlendirmek değil, gerekirse yaşımın gereklerini gözden çıkarırcasına geleceğimi kurgu-lamaktı. Şimdi Aliye Hanım'ın okumamı tavsiye ettiği köşe yazarlarına bakacaktım. Elimdeki makalelere tam dalmıştım ki Suzan, iri bir gülüm-semeyle masayı doldurdu. Sandalyesi yerine formikanın üzerine otu-ruyordu. Çantasını, içindekini tahmin edebileceğim şekilde burnuma sokmuştu. Gerçekten de Funda'nın o eksantrik kokusunu almıştım. Ol-dukça floral bir elbise giymiş, etrafına havalı havalı gülücükler saçarken vizöre bakmıştı. Başına, saçlarını alnından ayıran koyu kahverengi bir saç bandı takmıştı. Yanında da en yakın arkadaşım dediği *Pino* duruyordu. Bir Sibiry'a kurdu... Tabii Pino'nun yanında da O, yani Mert duruyordu. Üzerinde ona çok yakıştığını bildiğim lacivert yamalı tişört ile Polat'inkine

benzeyen bej rengi bir safari pantolon vardı. Yazlık bir yerde çekildiği belli bu fotoğrafta, bronzlaşmış teninin ışığında dişleri daha da beyaz parlıyordu ve oldukça hoştu. Habercilik güdülerim devreye girdi. 5N1K'yı anımsadım. İlk kural “Ne?” Elbette bu soruyu kızarak sormuştum.

Suzan'ın iyi niyetli olduğunu bilmesem beni üzme istediğini sanırdım.

“Sana küçük bir armağan... Sonradan üzülme diye.”

Derin derin nefes aldığımı fark etmiş olmalıydı; çekinmeden devam ettim: “Nerede? Ne zaman?”

“Bu fotoğrafı çeken kişi benim ortaokuldan arkadaşım Zehra. Geçen kış iki çift Tayland'a gittiler ve anlattığına bakılırsa dönmeyi de hiç istememişler.”

“Haberciler tatil için bu kadar zaman bulabiliyorlar mı?” Üniversiteden kanallara kuş bakışı göz atıldığında; muhabirlerin hep yoğun oldukları ve evlerine bile zor gittikleri düşünülürdü. “Hani annen ölse gidemezdin, çocuğun olsa göremezdin?” Şimdi düşünüyordum da keşke daha yoğun olsalardı. Belki, zaten uzakta olan Funda sevgilisini göremez ve yakınmalarıyla Mert'i bıktırabilirdi.

“Peki, ne diyerek bu fotoğrafı aldın? Umarım aklımdan geçen...”

Suzan ona ayıp etmişim gibi sertçe sözümü kesti: “Dünkü çocuk değilim ben canım. Sadece merak ediyorsun diye getirdim. Aslı'nın bile haberi yok.”

Gönlünü almak istercesine omzuna dokunarak: “Affedersin! Dün bilmediğin şeyler oldu da...”

“Ne oldu?” Suzan'a kendimi affettirebilmek için samimiyetimi kanıtlayacağına inandığım her özel ayrıntıyı bir çırpıda anlatmışım. Time-code'lerden sonra Polat ile çarpışmamızdan Murat'ın tuhaf telefonuna, Aliye Hanım'ın ikazından kantindeki ilk çaya kadar her şeyi biliyordu. Sonucunda; Suzan hiç beklemediğim şekilde endişelenmişti. Ruh hâlini kendiliğinden açıklıyordu:

“Sakın ama sakın Yaren Dağlı 'ya bundan söz etme!”

“Yaren Dağlı mı? Onu tanımıyorum bile! Hem neden bunu söylüyorsun?”

“Yaren Dağlı’yı mı tanımıyorsun? İlginç! Hani geçen yıl Ulusal Gazetecilik ödülünü alan kahraman kadın gazeteci var ya, hani enkazdan beş çocuğu kurtarmıştı. Günlerce televizyonlarda, radyolarda, gazetelerde adı geçti.”

Gerçekten de hafızam beni yanıltmıyorsa annem günlerce bu kadına dua etmişti. “O burada mı çalışıyor?”

“Hem de editörlerden biri. Şimdi yıllık izinde, geldiğinde tanışırsın. Ama Mert gibi bir editörden sonra hayal kırıklığına uğrama! Enkazın altına girecek kadar soğukkanlı biridir ve burada hiçbir ilişkiyi kabul etmez. İş yerindeki yakınlaşmalara acayip tepkilidir, işinden olursun! En iyisi sakin kendini belli etme!” Suzan’ın öğüdü, Aliye Hanım’ınkinden çok daha yararlıydı. Adımlarımı dikkatli atmalıydım.

Suzan ile konuşmamızı heyecanla koşarak yanıma gelen Nur bozmuştu. Teklifsizce sohbetimizi bölmüş, haber merkezindeki son havadisleri anlatmaya koyulmuştu. Kanal dedikodularını; bizim ilgilendiklerimiz ya da ilgilenmediklerimiz açısından hiç sınıflandırmadan anlatmaya devam ediyordu. Sonunda hiç kitap okumayan bu arkadaşımın, statü sahibi erkekler dışında ilgisini çeken hiçbir konu olmadığına kanaat getirerek yanlarından ayrıldım. Suzan; benden yedi ay önce staja başladığı hâlde, hâlâ kendi haberini yapamamış Nur’a daha toleranslı davranıyordu. O ise tahammül sınırlarını gerçekten zorluyordu. Kilolarıyla sürekli başı dertteydi, aslında mutsuzdu; yemek ve çay saatlerine bayılır, o saatlerin etrafta olup biteni gözlemlemek için ideal bir fırsat yarattığını düşünürdü. O nedenle de tam yedi aydır her öğle yemeğinde, her çay saatinde hazır bulunmuştu. Ona uymam mümkün değildi. Devlet okulu olmasına rağmen okuduğum lisede; *Nietzsche’lerin*, *Kafka’ların*, *Le Bone’ların*, *Troçki’lerin* ve daha nice kaliteli yazarın satırları arasında ergenliğimi geçirmiştım. Yanı sıra eğlenmeyi de, elbette karşı cinsle münasebeti de ölçülü bir şekilde yaşamayı çok seviyordum. Ancak hatırlı dostumun söylediği gibi *başkalarını dinlerken içimdeki rüzgârların sesini bastırmalarına* izin veremezdim. Yoluma devam etmeli ve ilerlediğim zeminin yapı malzemelerini taşıyan fason şirketlerin altyapılarıyla çok ilgilenip vaktimi boşa geçirmemeliydim. Onlar geçiciydi, ama ben kalacaktım!

Suzan ve Nur'u bırakmadan önce, Nur'un akşam iş çıkışı organize ettiği stajyerler buluşmasına tam da bu nedenle katılamayacağımı söyledim.

"Teşekkürler davetin için, ama bu akşam okula gidip Genç Haberciler Yarışması için hazırladığımız haberin montajını yapacağım. Hatta Hasan Bey'den de bunun için yardım isteyeceğim. Çok üzgünüm, gelemeyeceğim!" Yarışma haberimde; köy kenarlarında kurulan fabrikaların sosyal ve iktisadi hayata nasıl bir değişiklik getirdiğini, paranın kırsal yaşama girmeye başlamasıyla kadın haklarının gündeme gelişi arasındaki paralelliği anlatıyordum. Haberde; annemin diktiği ekoseli eteğimin üzerine, ela gözlerimi sihirli bir biçimde yeşile dönüştüren siyah deri ceketimi giymiştim. Haberlerin teslimine sadece iki gün kalmıştı. Yani Mert, Funda'sına kavuşurken şanslı jüri de benimle tanışacaktı. Zaten sonuçların iki hafta içinde açıklanması bekleniyordu. Kazanacağıma şimdiden emindim.

Az sonra Nur, Suzan'ın ilgisini çok çekeceğini düşündüğü bir dedikodu için onu çay içmeye davet etti. Suzan'ın bugün, bir hafta önce Nijerya açıklarında Yemenli korsanların esir aldığı Türk gemisinin mürettebatıyla yapılan röportajları hazırlaması gerekiyordu. Haberi akışın ortalarında verilecekti. Aslında çok vakti olmamasına rağmen sadece Nur'u dinlemek üzere kantine yöneldi. Oldukça şaşırmıştım. Daha fazla oyalanmadan okuduğum makaleyi bitirmeliydim.

Aliye Hanım, Tuğrul Bey ile yediği yemekten dönmüş; uğraşımı da görmüştü. O da yerine geçip ajans bültenlerini taramaya başladı. Ben de ona, kuaför salonlarının travesti müşterileri ile ilgili hazırladığım yazıları getirdim. Okuduktan sonra "Kutlarım, bir kameraman kazandın!" dedi. Mutluluktan havalara uçtum. Sabırsızlıkla tek tek saydığım 136 dakika sonra Abdullah ile yola çıktık. Sonraki birkaç saat boyunca Yenibosna, Avcılar, Ortaköy, Taksim sokaklarındaki küçük kuaförlerden berberlere hemen hemen gördüğümüz her yere girdik. Sohbeti dinlenir olan ve mantıklı cevaplar veren vatandaşlarımızla "Öteki var mıdır, varsa nedir? Onlara nasıl davranılıyor?" u konuştuk. Aldığımız bilgiler çok çarpıcıydı. Bunlardan en önemlisi ve tüylerimi diken diken eden ise; tutucu bir manikürcünün travesti olduğunu sonradan anladığı müşterisinin tırnağını çekip koparmasıydı. Olay elbette hastanede bitmemişti. Travesti vatandaşımızın tüm hak arayışları boşa çıkmış, sonunda mahalleyi baskı nedeniyle terk etmek zorunda kalmıştı. Yorucu bir koşuşturmacadan sonra günümün

büyük bölümünü paylaştığım Abdullah da benim geleceğin “anchorwoman”larından olacağını anlamıştı. *Anchorwoman*, bilinen “kadın sunucu” tabirinden daha büyük bir anlam ihtiva ediyordu. Aynı zamanda sunduğu haber bülteninde Sokrates’in müthiş bir önem yüklediği soru sorma becerisini kullanarak habere yorum katma hakkı verilen kadın spiker demekti. İşte ben bunu hedefliyordum: Yorum yapma ve yargılama konusunda meşrulaşmak! İnanılmaz bir özgürlük tanınmasa da sokaktaki herkesten daha çok fikir beyan edebiliyor ve onlarla mesajlar inşa edebilme şansına sahip olabiliyordu. Tek kelimeyle harikaydı! Eskiden *He-Man*’ın dediği gibi: “Güüüüç bende artık!” Sarı saçlarım ya da kılıcım yoktu belki; ama cengâver bir yüreğim vardı! Bileğimin gücünü de kesinlikle ahlakım, okuduğum kitaplar ve tecrübelerim oluşturacaktı. Neyse, şimdilik oraya daha yolum var. Önce Aliye Hanım’ı benimle kurguya girmesi konusunda ikna etmeliydim. Muhtemelen bana verilecek sette yalnız olacaktım.

Kanala dönerken sağanak yağış altında kaldık. Şemsiyem olmadığı için de saçlarımın sabah güçlkle ve jöleyle yatıştırdığım lüleleri kabardı. Doğduğumdan beri düz saçlı olmayı hayal ederdim. Föne gereksinim duymayan ve suyu seven dümdüz saçlar... Ne hoştu! Şirketin, bizi dilediğimiz yere götüren şoförü ağırkanlı bir adamdı. Bizi ana kapıda indirdiğinde, daha kontağa eli gitmeden ve Abdullah binaya girmeden, son bir kez arabanın filtreli arka camlarına baktım ve kendimi, özellikle de saçlarımı kontrol ettim. Ne de olsa birine, adeta gizlice verilmiş bir sözüm vardı. Güzel olmalıydım!

Kırmızı kapı, düşmanlara geçit vermezcesine dikiliyordu. Abdullah çoktan kamerasını rafına yerleştirmiş, kasetleri toparlamıştı. Ondan aldığım çekimlere, arşivden edindiğim ve gece eğlencelerindeki travestileri gösteren görüntüleri ekleyecektim. Her şeyi topladım ve kimseye bir şey sormadan time-code bölümüne geçtim. Ne Tuğrul Ağabey ne de Aliye Hanım ortalarda yoktu. Sadece uzaktan Aslı’yı, haber dairesinin en hırslı kadın muhabirlerinden biri olan Harika ile konuşurken gördüm. O beni fark etmedi. Harika; güçlü kıvrımları ve haberleriyle dikkat çekici biriydi. Henüz bir diyalogumuz yoktu. Ama ilk fırsatta kaynaşacağımıza emindim. Arkadaş edinmeyi beceremediğini gözlemlediğimden, ben adım atmayı planlıyordum. Şimdilik görmezden gelmeliydim. Haber bültenine yalnızca iki buçuk saat vardı. Ulaşabildiğim en yüksek hızda

kayıtları inceledim, görüntülerin dakika ve saniyelerini dikkatlice not aldım. Arşiv kasetleriyle birlikte aşağıya indim. Gözlerim etrafı kısaca tarayıp Aliye Hanım'ın olup olmadığına baktı; yoktu. Montaj için Hasan Bey'i düşünüyordum. O nedenle kurgu seti ayırtmak üzere editörlerimden Sarp Bey'in yanına gittim. Sarp yine çok karizmatikti. Meraklı bir ilgiyle habermi okuduktan sonra İspanyolca bir şeyler söyledi. Etraftaki anlayanların dediğine göre çok beğenmiş. Sarp'ın gözlerinin içine bakıp *"Bu doğru mu?"* diye sorduğumda yalnızca memnun gülümsemesiyle cevap verdi. Mutluluğumun etkisiyle kasetlerimi daha da sıkı kucakladım. Koşar adım alt kata indim. Asansör beklemeye bile sabredemedim.

Hasan Bey her zamanki gibi iki numaralı odasındaydı. Montaj bölümünün kafeteryasında. Onların, alt kata itilen ayrı bir dünyaları vardı. Başlarında ise, benleri adeta kel kafasının derilerini de kaplayan şefleri Orhan Bey! Ne soğuk bir adamdı!

Vaktim daralıyordu. Büyük camlı kafeye girip Hasan Bey'i rahatsız ettim. Tam manasıyla yaptığım buydu. Magazincilerle tutuştuğu iddia sonrasında kazandığı kekleri yiyordu. İstemeye istemeye dün tanıştığı stajyerin haberini yapmaya geldi. Zoraki bir tebessümle *"Hoş geldin Nil!"* dedi. Oturduk ve olabilen en kısa sürede haberi montajladık. Bana göre harika olmuştu, ama Aliye Hanım akış kontrollerini yaptıktan sonra onay verinceye kadar endişem tırmanmaya devam edecekti. 60'lık kasetin kapağındaki siyah çizgili beyaz not kağıdına yazdım:

"Bitiş: 2' . 55" Son Söz: Mutluluk!" Kimin son sözü o değildi ki zaten! Yukarı dönmeden önce Hasan Bey'den yarışmaya göndereceğim kasetlerin montajını yapma sözünü de almıştım.

Dakikalar hızla akmış ve Aliye Hanım kaybolduğu girdaptan yukarı çıkmıştı. Yine bir toplantısı olduğundan Sarp'ın ve Hasan'ın yorumlarını ona iletmeme fırsat kalmamıştı. Korktuğum uzun haber masası kurulduğunda, onu cezbedecek bir konuşmayla ön hazırlık yapma niyetim de suya düştü. Artık olan olmuştu. Aliye Hanım bültenin ilk sıralarından başlayarak benim haberime doğru masada ilerliyordu. İzlediği her kasetin arkasından yorum yapıyor, bazılarını revize etmek üzere editörlere ve ilgili muhabirlere geri veriyordu. Aynı şeyin benim de başıma gelmemesi için dua ediyordum ki Aliye Hanım omzumu tuttu. *"Seninle konuşmalıyız!"*

Endişem şimdi zirveye çıkmıştı. Yaptığımın farkındaydım ama beğeniler ve tatminler kişiden kişiye değiştiği için haberimin başarısından emin olamıyordum.

“Bu inanılmaz!” Aliye Hanım ve Sarp konuşuyorlardı. Editör parava-nının arkasına geçmiştik. “Böyle haber yazmayı sen nerede öğrendin?” Ne diyeceğimi bilemiyordum. O sırada aklımdan geçen tek şey; Mert’in de onların arasında olmasını nasıl dilediğimdi. Ama O çoktan İngiltere uça-ğındaki koltuğuna yerleşmişti. Aliye Hanım, Sarp’ın da desteklediği bir müjde veriyordu:

“Haberini özel haber spotuyla vereceğiz!” Sarp, Aliye Hanım’ın başla-dığı sözü tamamladı: “Yalnızca bültende değil, haber öncesinde de!”

Annem yanımda olsaydı “*İşte benim kızım!*” derdi! Konuştuğumuz kö-şeden Yurt Haber masasına geri döndüğümde Polat’ı, tanımadığım biriy-le yürürken gördüm. Şirkete yeni geldiği belliydi. Çantası yine masasının üstündeydi. Koltuğuna kurulunca, bilgisayarının arkasından Sarp ile beni gördü ve bakışları değişti. Aklımdan ne geçtiğini anlamamıştım ama tah-min etmeye de çalışmadım. Beni Sarp’tan kıskanmış olamazdı. Sarp geçen yaz evlenmiş ve bebeği olmuştu. Dairede bunu bilmeyen yoktu. Tuhaf gö-rüntüsüne aldırmadan, birkaç adım yakınına kadar Sarp ile konuşa konu-şa yürüdüm. Yan yana duruşumuz yalnızca Polat’ın değil, birkaç kişinin daha dikkatini çekmişti. Onların arasında Nur da vardı. İlk defa kıskanç-lığını ele veren gözlerle bizi izliyordu. Ana haberin ilk kelebekleri açıl-maya ve spikerle olay yerlerindeki muhabirler selamlaşmaya başlamıştı. Haber merkezinde herkes bültene dikkat kesilmişti. Tam yerime dön-müştüm ki perforedeki erkek sesi benim haberimi anons ediyordu: “*Ber-ber toplumun aynasıdır, diyenler doğru mu söylüyor? Halkımız gerçekten muhafazakâr mı? Travestilerden kurtulmayı neden istiyor?*” Meraklı ve şaş-kın bakışlar üzerimde toplanırken ben, kelimenin tam manasıyla şoke ol-muştum. Haber öncesi verilen spotlar benim haberimle uzaktan yakından alakalı değildi. Ben hiç kimseyi öteki olarak görmediğimden haberimde de özellikle bundan kaçınmıştım. Asla “*travestilerden kurtulmak*” gibi bir ifadede bulunmamıştım. Kalbimde toplumsal sorumluluğun ağırlığını ve damarlarımda insan olmanın bilincini ilk defa bu denli hissediyordum; çok üzülmüştüm. Yanıma gelen Aliye Hanım değişik bir metotla kulland-ığı duygusal zekasıyla hislerimi hemen anlamıştı: “*Alışacaksın! Haberde*

gerçek diye bir şey yoktur. Sen insanların düşünmesini istediğin şeyleri seçen kişi olacaksın! Onlar sen olacak!” İnanılmazdı! “Onlar ben olacak!” Yani ben, beyinleri elimdeki gücü kullanarak yavaş yavaş kendime dönüştürecektim. Kurbağayı prene değil, prensi kurbağaya! Bu cidden de sarsıcıydı. Özgüvenden yoksun ya da tam tersi aşırı egosantrik birinin yapmak isteyeceği bir şeydi bu. Ama asla dengeli birinin değil!

Dakikalar ilerlemiş, bültene aniden giren bir uçak kazasıyla haberim “özel haber” yazısıyla sekizinci sıradan verilmişti. Nur’un tansiyonunun fırladığına emindim. Polat da bir o kadar şaşırılmış olmalıydı. Haberin alt başlıklarını, yazılarını yani *kj*’lerini yazanlara onları uzaktan izlerken dahi içimden küfretmek gelirdi. Hiçbiri Türkçe kurallara riayet etmez, genelde “*misin, mısın*” gibi soru sözcüklerini kelimeye bitiştirerek yazarlar ya da “*de, da ve ki*”leri yanlış kullanırlardı. Özellikle de özel olmayan bir ismi kesmeyle ayırdıklarında tahammülüm tükenirdi. “*Bunlar mı toplumun fikirlerini etkileyecekler?*” diye çığlık atmak isteği duyardım. Şimdi kendi haberimde bile, ilkokul öğretmenimin *cina yet* dediği bir dizi hata yapıldığını gerçek bir acı ile izliyordum. Televizyonculuk mesleğinin okullarda değil de *olay yerinde* öğrenildiğini bir kez daha anlamıştım.

Ayrılık vakti geldiğinde, tebrik edenlerin ruhuma yüklediği buruk memnuniyet ve gururla Hasan Bey’in yanına indim. Yarışmadan ödül bekliyordum.

7. Gün

“*M*avilim mavişelim, mavilim mavişelim!” Ekrem üç gündür bitirmeye uğraştığı Menderes belgeselinin montajını sonunda bitirmiş, bu sabah yerine dönmüştü. Söylediği türkü de üzerinde bal yiyen bir ayı çizimi bulunan mavi kazağın sahibine, yani bana hitabendi. Her zamanki gibi sulu olduğundan çok da hoşlanmadığım fakat zoraki şekilde aynı masayı paylaştığım muhabir arkadaşımın yokluğu, varlığından daha cazipti.

“*Günaydın.*” Sert selamım, türküsüne son vermişti. Çok enerjik görünüyordu. Hemen arkasından onu seven ve koruyan Tuğrul Ağabey masaya geldi. Karşılıklı birkaç espri yaptıktan sonra konu bana döndü. Ekrem, aynı yayvan gülüşüyle: “Haberini izledim. Tebrikler!” dedi. Tuğrul Ağabey de evden çıkarken anahtarı kapının üstünde unutmuşçasına “Ha, Nil! Dün seni kutlamayı unuttum. Kusura bakma! Ben de tebrik ederim. Güzel yazmışsın!”

Topluca teşekkür edip Aliye Hanım’ın bilgisayarını açtım. O gelmeden önce, ajans haberlerini tararsam daha nitelikli konuşabiliriz diye düşündüm. Her sabah olduğu gibi patatesli poğaçasını da yanımda getirmiştım. Öyle seviyordum ki onu... Zarafetinden hiçbir şey yitirmeyen yaşlı bir sanatçı gibiydi. Tek başına kocaman bir okuldu. Günün soluk yorumlarını da, canlı heyecanlarını da ilk önce ondan duymak çok hoşuma gidiyordu. Önümde daha önce bakmadığım pencereler açıyor; başımı, görmediğim ovalardaki bulutlara değdiriyordu. Huzurlu bir kadındı, etrafına güven veriyordu. Bugün yapmam gereken yalnızca; Aliye Hanım’ın “Başbakanlık

halıları” haberi ile Suzan’ın “Yemenli korsanlar” haberinin montajlarını izlemek olacaktı. Ekrem’den Suzan’ın doğrudan montaja indiğini öğrenince *“Acaba yalnız kalmak mı istiyor?”* diye sormak istedim. Arkadaşı sınavda notlarından yararlanmasın diye eliyle defterini kapatan kıskanç öğrenciler gibi, ne yazık ki bu meslekte karı-kocalar bile birbirinden haber ve kaynak saklardı. İnanılmaz ve akıl almaz bir rekabet söz konusuydu. Zaten dünkü özel haberimden sonra Nur’un bile tavırları değişmişti. Hatta iletişim fakültesini bitirmemesine rağmen yüksek makamlardaki torpili sayesinde benimle aynı gün işe başlayan Bay Sivilce, kantinde sahip olduğu tek arkadaşına; haberimle ilgili iltifatların üzerine yalnızca maaş alanların profesyonel sayılabileceğini bile söylemişti. Suzan, duyduklarını anlatırken dün akşam adımı farklı farklı masalarda en az beş kere duyduğuna yemin etti.

Neyse ki Suzan Antalyalı küvetçisinden başka kimseyi düşünmüyordu. Akli fikri ondaydı. Sevgilisinin küvetlerinden birinde onunla yaşanmayı hayal ediyordu. Temiz ve açık kalbi, rahatsız edici tüm mimiklerine rağmen Suzan’ı benimsetmeye yetiyordu. Haber dairesindeki mevkisini tam olarak sevmese de hayatı okşayan gözleri, montaj setinin karanlığına rağmen parlıyordu. Az sonra bu ışıldamanın nedenlerinden birini anlayacaktım. Akşam Antalya’ya gidiyordu. Dokuz saatlik bir otobüs yolculuğundan sonra küvetçisi onu garda karşılayacaktı. Otobüsün hiç mola vermemesini istiyordu. Bir an önce sevgilisine kavuşmalıydı. Neşesini haber bitince bir çayla demlendirmek istedi. Kafeteryada önüne gelen herkese yolculuğunu haber verdi.

Ben ise, Aliye Hanım’ın dediklerinin özetine harfiyen uymaya kararlıydım: *“Hata yapma, kimseye gereğinden fazla açılma! Gün gelir yüzüne vururlar!”*

Öyle yaptım. Polat’ın beni bugün tam iki kez aradığını kimseye söylemedim ve akşam Bebek’e gideceğimizi... Ondan önce dün gece yarısına kadar Hasan Bey ile montajını yaptığımız haberimi yarışma adresine postalamam gerekiyordu. Yurt içi teslimlerin bütün kargo şirketlerinde ertesi gün yapıldığını biliyordum. Aralarından yarım gün sözü veren olsa mükemmel olurdu. Haberim konusunda çok heyecanlıydım. Önümde yeni bir kapı açabilirdi. Aliye Hanım’a durumumu anlattıktan sonra bugün bir saat erken çıkmak için izin istedim. O bir saat aynı zamanda, akşamki randevuma gitmeden önce bir tazelenme şansı verecekti.

Önce PTT'ye uğradım. İçimden *ayete'l kürsi* okuyarak kapattığım zarfı, ilgili adrese gönderdim. Sonuçlar iki hafta sonra açıklanacaktı. Ardından hızlıca eve gittim. Evimin işyerime bu kadar yakın olmasına ilk defa o denli seviniyordum. Yine de yoldan bir taksi çevirdim.

Dün akrabamızın düğününe gittiğinden annem evde yoktu. Hemen yatak odama girdim. Elime gelen ve kendimi rahat hissedeceğim bir kombinasyon yaratmaya koyuldum. Lila renkli, dik yaka uzun gömleğimi, siyah tayt ve diz kapağıma kadar gelen çizmelerle tamamlıyordum. Omuzlarımı da bir şalla örtecektim. Elbette soğuğu unutmamıştım. Yerlere kadar uzanan siyah pardösüyü hâlâ ödünç aldığım arkadaşşıma geri vermemiştim. Yüzümü de güzelce hazırladıktan sonra koşarak sokağa fırladım. Taksi dediğimi yapıyor, beni bekliyordu. Polat ile şirketin arkasındaki büyük süpermarketin önünde buluşacaktık. Biraz gecikmek fena olmazdı.

Akşam; mesai saati bitişıyle kalabalıkla yoruluyor, insanlar sanki atmosferi nefesleriyle eskitiyordu. Trafik öyle yoğundu ki; Polat'ı market arabalarının arasına sıkışmış bir hâlde, yaklaşık on beş dakika bekletmiştim. Yine de beni gördüğüne çok sevindi. Onu göremeyeceğimden endişe ettiği için arabasını yolun karşısında bırakmıştı. Sakince birbirimizi yanaklarımızdan öptük. Arabaya yerleştüğimizde kendiliğinden açılan radyoda çok popüler bir yabancı şarkı çalıyordu. Polat gerilimi azaltmak için "En sevdiğim şarkı." dedi. Çocuksu ruhunu o zaman kendime çok yakın hissettim. Yanılıyordum. Sessizlikle geçen birkaç dakikadan sonra yol biraz rahatlamıştı, bana "Ne yiyelim?" diye sordu. Fark etmeyeceğini söyledim. "Boğaz'a inelim, orada karar verimiz." dedi. "Tamam." dedim. Sahil yolu yerine doğrudan Etiler'den Bebek'e geçtik.

Güzel bir kış akşamıydı. Restoranlar, kafeler her yer canlanmıştı. Yarın pazartesi sendromunu hafifçe atlatmak isteyen herkes, Boğaz'ın yosun kokulu nefis havasını içine çekmek için kendini buraya atmış gibiydi. Polat nereyi tercih ettiğimi sorduğunda nazlanmadan bir fast food markasını söyledim. Şaşırdı. "Mum ışığında, romantik yemeklerden çok hoşlanmam." dedim. Oysa büyüyünce sevecektim. Yanıtım; Polat'ın değişken, çocuksu ve konar-göçer ruhuna çok yakın gelmişti. Öyle yaptık.

Ayakta atıştırmak yerine paket yaptırıp arabaya döndük. Az ileride; çay içenlerin ya da haşlanmış mısır yiyenlerin arasına park ettik.

Bir yandan elimizdeki minyatür ketçap paketlerini açıyorduk, bir yandan da sohbet ediyorduk. Sonraki on beş dakikada, birbirimiz hakkında kısa bir biyografik bilgi edinmiştik. Okuduğu okulları, İstanbul'a memleketi İzmir'den hangi şartlarda geldiğini, televizyonculuk hakkındaki fikirlerini, hedeflerini, her şeyi... Ben ise; lisede yaptığım gibi sadece dinliyor, hakkımda çok bilgi vermiyordum. *Biraz gizem sihir yaratır.* Buna duyduğum inançtan dolayı, evlensem bile hep kendime özel bir dünyanın olmasını sağlayacaktım. Konuşmaya o denli katılırdım ki karşımdaki kişi, şifrelerimi saklı tuttuğumu anlayamaz hâle gelirdi.

Yemeklerimiz bitti. "Biraz hava alalım mı?" dedim. Kırmızı, küçük arabasından indik. Motor hâlâ sıcak olduğundan, metalinin ısısı bizi de rahatlatıyordu. Buna rağmen Boğaz'ın sert rüzgârı, yanaklarımızı adeta taşa çeviriyordu. Ona meydan okuyabilmem için Polat bana sarıldı ve uzayan diliyle dudaklarımı öptü. İtiraf etmeliyim ki beklemediğim bir öpücük değildi bu. Dakikalar boyunca ısınarak öpüştük. Polat dünkü çocuk değildi. Bana sarılan tek kolu, giderek bedenimi okşamaya başladı. Elimle elini durdurdum ve arabaya geçmek istediğimi söyledim. "Hızı sevmem!" dedim. Alındı; kırıldı.

"Aslında bir arkadaş yemeğine çıktığınızı sanıyordum." Yorumuma inanılmaz derecede şaşırdı. Hem daha ilk buluşmada sarılıp öpülecek kadar modern, hem de birbirini yeni tanıyan karşı cinsler birlikte yemek yiyorsa bunun bir flört anlamına geldiğini düşünecek kadar geri kafalıydı. Ruhumda hafif bir öfke dalgası kıpırdadı: "Ben birinden hoşlanıyordum." deyiverdim. Çok kıskanç olduğunu ilerleyen günlerde çok iyi anlayacağım Polat, hemen "Kimden?" diye sordu. Çekinmeden; "Mert'ten!" diye cevabı yaptırdım. Kışkırttığını bana öfkeyle bakan gözlerinden anladım.

"O biliyor mu?"

"Hayır."

"Bilse seni kaçırmazdı."

Şaşkınlık sırası bendeydi. "*Bilse beni kaçırmaz mıydı?*" Bazen bir tek ses yeter insanı umutlandırıp hayallere bağlamak için. "Mert öğrense belki de düşündüğümün tersine benimle ilgilenecekti. Polat, Mert'i yakından tanıyordu. O bunu söylüyorsa bir gerçek payı muhakkak bulunuyordu. Kafam allak bullak oldu. Sevinç, pişmanlık, öfke, sitem, heyecan her şey..."

Sevinç; çünkü bunu duymak harikaydı. *Pişmanlık*, çünkü Polat'tan çok da etkilenmemiştim. *Sitem*, sabırsızlığımaydı. *Öfke*; Suzan'ı, Aliye'yi herkesi gereğinden fazla dinlediğimden özellikle kendimeydi. *Heyecan*, çünkü ünlü ve beni kıskanan yeni bir erkek arkadaşım vardı. Polat önüne bakmayı seviyordu. Ona göre gereksiz yere yaralanmamak esastı.

Birdenbire “Hızı belirleyen kimyadır.” dedi. Kimya, kimya, kimya... Aşkın kimyası, tenin kimyası, kimyanın kimyası... Son zamanlarda duymaya alıştığımız kırık bir ifade... Dolgusuz, çürük bir dış... Terzinin sökükle eteği... Kimse açıklayamıyor neyin, nede birleştiğini ve açıldığını. Bazen yabanıl bir kadının bedeni, bazen kaba saba bir adamın yanık teni, elleri... Âna özgü, kıymetli, nedensiz bir birliktelik isteği. Bana bunu mu demek istedi? Sadece kimyadan... Üstünde oturduğumuz aracın ısısından ya da Boğaz'ın donduruculuğundan mı? Güzelliğimdendi muhakkak?! Ya beni ona iten neydi? Hiç düşünmüş müydü bunu? Bir formül varsa herkesi bağlamalıydı. Erkeklerin *kimya* anlayışı biraz ben merkezli oluyordu sanırım. Polat, toplumumuzun neredeyse tanıdığım tüm insanların baskı nedeniyle uçucu bir kimya salgıladığını biliyordu kesin. O nedenle çekinmiyordu. Arabaya geçtiğimizde de beni delice öpmeye başladı. Hatta bir ara parmak uçları gömleğimin düğme boşluklarından içeri sızmayı başardı. O âna dek, bu kadar ileri gitmemiştim kimseyle. Vücudum durumdan hoşnut olsa da prensiplerim elini ikinci kez durdurdu. “Hayır” denmesine çok alışık olmayan biriydi Polat; engellememden hoşlanmadı. Ondan sonra sayısız kez üzerinde tartışacağımız konunun cinsellik olacağını bilemezdim. Bilseydim; sonraki randevunun yerini şimdiden belirlemezdik.

Annemi düşünüyordum, şimdilik yaşadıklarımı unutmaya çalışacaktım. Beni sokağımızın başında bıraktı. Eminim kimse bizi görmemişti.

8. Gün

Pazartesi. Bütün hafta çalıştım. Akşamüstü eve dönen annem yatmamış, beni beklemişti. Ona, arkadaşlarla yemek yediğimizi söyledim. İnandı. Zaten yemin etsem başım ağrımazdı. Polat yeni arkadaşlarımdan biriydi. Heyecan benim iştahımı artırdığından sabah evden çıkmadan kahvaltı bile etmiştim. Annem, ona söylemediğim bir şey olduğunu anlasa anlasa ancak bundan anlardı.

Güzel, siyah bir mini elbise giydim; ama usturuplu bir boydaydı. Dün akşamdan sonra Polat ile ilk karşılaşmamızın nasıl olacağını merak ediyordum. Herhalde herkesin içinde bana sarılmazdı. Yemeği birlikte yedik; sonra yakın arkadaşlarımız başta Nur, Suzan ve Murat çıktığımızı öğrenirdi. Akşam mesai bitimine kadar da herkes Suzan sayesinde birlikteliğimizi duyardı.

Kanala doğru yürümüyorum, adeta koşuyordum. Hızlandıkça eteğim yukarı çekiliyor, ben de elimle onu uzatmak için çekiştiriyordum. Şirketin kapısından tam girmek üzereyken otoparktan çıkan simsiyah bir Jaguar, bacaklarıma kocaman bir çamur sıçrattı. Kışın nimeti yağmurlar, gece boyunca tüm İstanbul'u yıkamıştı. Ben ah vah edip söylenerek cebimden çıkardığım mendille çizmelerimi silmeye çalışırken, hemen yanımda hâlîme bakmak amacıyla duran korkutucu aracın arka penceresi yavaşça açıldı. O anda hareketsiz kaldım. Arabada, saygın siyaset programları yapan ve aynı zamanda patronun en etkili gazetelerinden birinin genel yayın yönetmeni Zafer Kırkpınar oturuyordu. Kırışmış sakalına, saçları karışmış;

gözlerinin altına, bakışlarını fazlasıyla anlamlandıran göz torbaları yerleşmişti. Yakından çok daha yakışıklıydı ve televizyondaki hâinden bin kat daha karizmatikti. Programında görmeye alışkın olduğumuz siyah çerçeveli gözlüğünü, cebindeki beyaz ipek mendilin üzerine asmıştı.

“Bir şeyiniz yok ya?” dedi.

Kekelememek için Tanrı’ya yalvardım: “Hayır, yok!”

“Peki!” dedi ve nazıkçe gülümseyerek şoförüne el işaretleriyle uzaklaşmasını söyledi. Camını kapatmadan önce, burnumu adeta müptela edecek parfüm kokusunu bana bırakmıştı. Tek kelime ile büyüleyiciydi. Gerçek bir beyefendiydi. Onunla göğüs göğüse çarpışmayı ne kadar isteyeceğimi düşündüm. Gençliğini hayal ettim. Muhteşem olmalıydı. Gerçi bazı insanlar olgunlaştıkça, demlendikçe çekim güçleri artar. Çizmemde kalan son çamurlarımı anı niyetine saklamak istedim, silmedim. Stajyer kartımı kapıda okuturken bile, karşılaşmamızın etkisi altındaydım. Anne-me anlatmak için sabırsızlanıyordum.

Asansörü beklemedim. Kırmızı kapıya mutlu bir gülümsemeyle dokundum, o da Kırk Haramiler’in mağarası gibi önümde cömertçe açıldı. Yalnız bir farkı vardı: Ardında altınlar yerine, değeri sürekli değişen insanlar gizliyordu. Bizim masa kalabalıktı, Suzan dışında herkes gelmişti. Aslı, Ekrem, Tuğrul Ağabey ve elbette tatlı Aliye Hanım... Hepsine ortak bir “Günaydın!” dedikten sonra yerime oturdum. Sandalyemi dün, gece muhabirlerinden biri kırdığı için yerine herkesinkinden farklı, kırmızı deriden bir ofis koltuğu koymuşlardı. İnsan kaynakları, bu durumun telafisi için üzerinde “*Yarın halledeceğiz!*” yazan bir demet çiçek göndermişti. Farklı görünmeyi sevdiğimden aldırmadım. Üstelik oturunca yumuşak sırtlığı beni uyutacak kadar ısıtıyordu.

Bu sabah acil bir gündem oluşturulduğundan, muhabir toplantısı yapılmayacaktı. Konu yine PKK’ydı. 112 dağlı terörist, elebaşlarıyla birlikte “tarihi bir pişmanlıkla” af dilemişti. Arkada yatan uluslararası acımasız planları fark ettiklerini, kullandıklarını ve sorunlara barıştan başka bir çözüm yolu olmayacağını anladıklarını itiraf etmişlerdi. Bu bir yenilgi değil, kardeşliğe taşınan bir zaferdi. Başta Amerika ve İngiltere olmak üzere hiçbir ülkenin; İsrail, İran, Suriye, Yunanistan, Suudi Arabistan vs. kendi çıkarları dışında hiçbir milletin güvenliğini ve barışını istediği ve bunu

sağlamak üzere planlar yaptığı yoktu. Ortaya atılan; çok bilinmeyenli bir kandırmacaydı. Bir deli kuyu açtı. Taşı da ülkemizin düşmanları attı. Ötekiler de o kuyuya atılan taşı çıkaramadı. *Ölenler ise, ancak yetim bebeklerin dualarıyla huzur buluyorlardı.*

Konu, yıllardır hakkında okuduğum sayısız kitapla birlikte beni içine çekmişti. Birkaç fikir verebilirdim. Aliye Hanım'a bizim ne yapabileceğimizi sorduğumda bana; meselenin bir haberden ibaret olmadığını, o nedenle de doktorasını bu konu üzerine yapan haber şefinin yönlendireceği birkaç muhabirin adliye ve polis merkezini takip edeceğini söyledi. Biz rutin işimize bakacaktık. Tuğrul Ağabey, dün gece yarısı patlayan tüp fabrikasının haberini yazıyordu. Bitince Aliye Hanım onu montajlayacaktı. Tabii ben de onunla aşağı inecektim. Kediler, belki izleyerek kasap olamazlardı ama biz insanlar kesinlikle seyretmeliydik. Doktorlar, profesör cerrahları; berber çırağı, berberi; aşçı yamağı, aşçıyı; kalfası ustasını; çömez gazeteci, meslek erbabını... Çünkü en fazla iki dakika izlenen bir haberin, en az bir saat süren kurgusu esnasında gerek muhabir, gerek ise montajcı birkaç ciltlik bir meslek kitabının, esaslı özetini sağlayacak denli cümle kurar; sonunda, verilen ortak kararları uygulardı. Gerçekten de bu deneyimler inanılmaz faydalı oluyordu.

Tuğrul Ağabey haberi yazmıştı. Aliye Hanım beni arşive gönderdi ve eski tarihli birkaç yangın ve patlama görüntüsü almamı söyledi. Asuman yine kasetlerinin başında nöbet tutuyordu. Ancak liseye kadar okuyabilmişti ve ölçü-bakımdaki dayısının yardımıyla pek de uzmanlık gerektirmeyen bu işi bulmuştu. Suzan'a göre Asuman, nişanlı kameraman Arda'ya âşıktı. Bu yüzden, arşivin hemen kamera bölümünün gerisine konuşlanmış olmasına çok seviniyordu. "Konuşlanmış" diyorum, çünkü orası kanalın bütün sırlarını bilen bir karargâh ya da tüm gücünü barındıran cephanesi gibiydi.

İlgili kasetleri almış, montaj katına inerken az önce hazırladığım zaman kodlarını unuttuğumu fark ettim. Haber dairesine döndüm. Polat, hemen kapının arkasında, ayaküstü Ali Bey ile konuşuyordu. Girdiğimi görmesine rağmen hiçbir tepki vermediği gibi arkasına dönüp başkalarıyla selamlaştı. Çok bozulmuştum. Aceleyle çıktım ve Aliye Hanım'ın setini aradım. Kimseye bir şey hissettirmemeye çalışarak ve olağandışı neşeli davranarak kasetleri ilk kez gördüğüm Caner'e bıraktım. Caner de şirkete

stajyer olarak başlamış, işini beğendirince de okulunu uzatma pahasına burada kalmıştı. Altı aydır da kanalın kadrolusuydu. Görünüşe bakılırsa Aliye Hanım, benim yaşlarımdaki Caner'i çok seviyordu. Ses tonunu değiştirerek; *"Her filmde uyumayı alışkanlık edindin. Bu gerçek yangın Caner! Ama sen çağlayanlardan ziyade durağan gölleri seversin!"* diyerek ona takılıyordu. Ben de atmosferin yumuşaklığından sabah Zafer Kırkpınar ile nasıl karşılaştığımı anlattım. Aliye Hanım; *"Aman çocuklar, kendinizi öylelerinden sakının!"* diyerek kahkahayı patlattı. Alındığımı görünce de, *"Şaka yapıyorum. Zafer Bey'i çok severim. Bir daha karşılaşırsan selamımı söyle!"* dedi.

Bantların cızırdaması başlayınca az önceki Aliye Hanım'ın yerini adeta babasından azar ıstıtmış bir çocuk almıştı. Neredeyse haberi çeken kameramana küstüğünden ağlayacaktı. Haksız da sayılmazdı. Kaset kapağının üstünden anlaşılacağına göre bu ham bandı Mükerrerrem çekmişti. Kameraman bölümünün görüşü de, algısı da, kendisi de en zayıf halkasıydı Mükerrerrem. Yine hangi görüntünün daha önemli olduğunu anlayamamış, yangının sıçraması neticesinde patlayan araba yerine, etrafa dağılan hurdaları toplamaya çalışan sokak çocuklarını çekmişti. Hatta birkaç saniye sonra cayır cayır yanan arabayı tamamen kadrardan çıkarmış; abuk subuk konuşan çocukları zoomlamıştı. Yine, kamera hareketlerinden en popülerleri *"zoom"* yerine kullanılacak bir Türkçe kelime bulamadım. Tam karşılamasa da *yakınlaşmak* diyelim. Çocukların yüzlerine yakınlaşmıştı. Aliye Hanım, istediği biçimde montajını sürdüremeyeceğini anladığından Tuğrul Ağabey'in yukarıda yazdığı haberi karşılayacak ve dolduracak yeni görüntülere ihtiyaç duydu. Arşiv kasetleri tek çareydi. Elbette haberin sağ üst köşesine, zorunlu olmasına rağmen *arşiv* yazmadan eski kayıtları kullanılacaktı. Onlardan ilki Çeçenistan'da çıkan bir okul yangınındandı.

"Bu kadar da olur mu?" denecek bir şekilde olayı İstanbul, Maltepe'ye bağlamıştı. Bu haberi izleyen biri, patlamanın gerçekleştiği fabrikanın on kilometre ötesinde oturan yakınları için bile endişelenebilirdi. Çünkü Çeçenistan'daki yangın, hemen yan taraftaki benzin istasyonuna sıçradığından korkunç bir alana yayılmış; Yunanistan'daki orman yangını kadar üzücü bir tablo yaratmıştı. Gazetecilik hakikaten *"cesaret ustanın keskin bıçağıydı."* Bu bana; Körfez Savaşı'nda petrole bulanmış ve adeta savaşın sembolü hâline gelmiş ölü karabatağın görüntüsünü hatırlattı.

Oysa o kareler; Kuzey Buz Denizi'nde batmış bir tankerin kıyılarına kadar yayılan petrol sızıntılarında çekilmişti. Ama tüm dünyaya servis edilen zavallı karabatak fotoğrafları, anlamı genişletilerek savaşı simgeler olmuştu. Hafızalarımıza kazındı. İletişim fakültelerinin “*Etik nedir?*”, “*etik ve şu*”, “*etik ve bu*”, “*bilmem ne etiği*” gibi sayısız dersi, sanki “*bilin ama yapmayın*” der gibiydi. Ustalık da sanki üzerinde politika yapabileceğin kadar uzmanlık bilgisi ve yeteneği demekti. Şiir yazabiliyorsan, roman da yazardın. Anlamı birkaç kelimeyle verebiliyorsan, romanla sana hak olarak verilen düzinelerce sayfada neler anlatılmazdı ki? Aliye Hanım, mesleğinin şiirlerini çok iyi kaleme alabildiğinden rüştünü ispat etmiş biri olarak dilediği meydanda, dilediği atı koşturabiliyordu. Eğer böyle birinin atına bir kamçı da sen vurabiliyorsan şanslıydın. Caner, Hasan Ağabey gibi her şeye karışmıyordu. Montajı bitirdiğinde, çok yorulmuşçasına uzun uzun gerindi. Yeşil gözlerinde “Sıradaki!” diyen bir ifade mevcuttu. Gerçekten de biz çıktığımızda hemen yerimizi; spordan, ilk gün koridorda karşılaştığım grubun en uzun boylusu doldurdu. Caner yokluğumuza kolay alışmıştı, koyu bir Galatasaray- Fenerbahçe sohbetine koyuldu.

Geçen yaz bir arkadaşımın doğum gününde hediye ettiği kırmızı saatime baktım. Öğle yemeği neredeyse bitmek üzereydi ve çok açtım. Aslında; haber dairesine girdiğimde gözlerim, birlikte yemek yeriz diye düşündüğüm Polat'ı aradı. Göremeyince Nur ile yemeğe çıkmayı düşündüm. Birden onun bugün erken çıkmak için izin aldığını hatırladım. Tuğrul Ağabey hâlâ masadaydı ve Aslı'nın dünden beri bitiremediği özel haberini yazmaya çalışıyordu. Aslı'yı sorduğumda bana terasta olduğunu söyledi. Demek ki yemeklerini bitirmişlerdi. Geriye sadece Ekrem kalmıştı. Düşüneceğim son şey onunla bir öğle molası geçirmekti. Kimsenin eşlikçiliğine ihtiyaç duymadan üst kata, yemek salonuna çıktım. Kapının hemen yanında bulunan ayaklı tablada günün menüsü asılıydı. Tarhana çorbası, rosto, patates püresi ve revani. Hımmmm. Liste harikaydı. Sıraya girip tepsime yiyeceklerimi aldıktan sonra, kendime oturacak bir yer aradım. Yemek saati bitmek üzereydi, ama salon ağzına kadar doluydu. Kantine doğru bakan masalardan birinde Polat'ı gördüm. Gülüyordu. Yanında da bir kadın vardı. Göz göze geldik ve yine görmezden geldi. Acayip sinirlendim. Yanına gidip herkesin ortasında hakkındaki düşüncelerimi haykırmak istedim. Yapamazdım. Bana öğretilen de yakışan da bu değildi.

Aldırmadan gördüğüm ilk boş sandalyeye oturdum. Dört kişilik masada yalnızca orta yaşlı bir adam oturuyordu. “Afiyet olsun!” dedim. “Size de!” diye karşılık verdi.

“Henüz tanışmadık ama aynı yerde çalışıyoruz.”

“Öyle mi? Sizi gördüğümü pek hatırlamıyorum.”

“Normal. Yukarı sık çıkmıyorum. Genelde ses stüdyosundayım.”

“Ben birkaç kez oraya geldim oysa...”

“Benim şanssızlığım demek ki...”

İsminin Volkan olduğunu öğrendiğim adamın parmağındaki altın yüzük, göz bebeğine oturmuştu. Evli erkeklerin o denli kolay kompliman yapabilmeleri bir feminist olarak beni deli ediyordu. Cevabım zayıf bir tebessümdü. Yine de Polat’ın bizi izliyor olabileceğini düşünüp mutlu görünmeye çalıştım. Diyaloğum bitmemeli, Volkan Bey ile havadan sudan, beni neşeli gösterecek bir şeylerden bahsetmeliydim. Yan masada yemek yiyen, sersem bir sabah programı sunucusunu ima edip; “Haberin ve habercilerin farkı hissediliyor, değil mi Volkan Bey?” dedim. Volkan; “Bey” i atmamı rica ettikten sonra, aynı kadından bahsederek “Nasıl yol aldıklarınızı bildikten sonra habere bağlılığınız artar.” diye yanıt verdi. Gayet sıradan bakıyormuşçasına “Polat Bey de burada...” dedim. Volkan arkasına bakıp “Evet.” dedi. “Yanındakiyle tanıştın mı? Yaşayan efsanelerden biridir.” Beklediğim an gelmişti, dikkat kesildim. “Henüz tanışmadık. Kim?” “Yaren Dağlı. İzindeydi, gelmiş.”

Şimdi gerçekten gülüyordum. Korkularım asılsız çıkmıştı. Polat, kanalın en eski çalışanlarındandı ve bir zamanlar aynı masayı paylaştığı Yaren Dağlı’nın *işyeri kanunlarını* iyi biliyordu. Demek bu yüzden sabahtan beri benimle hiç ilgilenmemişti. İçim rahatladı. Polat’ın küçük, rastgele bir bakışını yakalayıp onu başımla selamladım. O da aynı şekilde kafasını eğip kaldırdı. Yaren Dağlı selamlaşmamızı fark etti, arkasını dönüp küçümseyen gözlerle bana baktı. Sonra hiçbir şey yokmuşçasına konuşmalarına devam ettiler. Volkan da, ben de aynı anda yemeklerimizi bitirip birlikte çay içmeye gittik. Ben her zamanki alışkanlıkla yeşil çay aldım. Polat, bizimle ilgilenmiyor görünüyordu; O da Yaren Dağlı ile haber katına indi. Hatta yanımdan geçerken kaçamak bir bakışma bile olmadı. Yine damarlarım öfkeyle kabardı. Çaylarımızı içerken Volkan, televizyon

kanallarında insanların nasıl ağır şartlarda çalıştığını, bu mesleğin doktorluktan sonra en zor meslek olduğunu anlattı. Hoşsohbet bir adamdı. Aliye Hanım'ın beni beklediğini düşünerek ikinci çayı kabul etmedim. Tam kalkacakken Volkan'ın mimiklerinin Mert'e ne kadar benzediği dikkatimi çekti. Ama Mert bambaşkaydı. Bugün sevgilisinin ılık yastığından kalkmak zorundaydı. Yarın işe dönüyordu. Onu burada hayal etmek bile beni heyecanlandırmaya yetti.

“Çay için teşekkürler!”

“Uygun olduğunda tekrarlayalım!” “Tabii” diyerek Volkan'ın yanından ayrıldım. Yolda iki saat önce tanıştığım Caner ve montaj şefi Orhan Bey ile karşılaştım. Yine ölçülü bir selamlaşmayla durmadan devam ettim. Asansör beş adım ötedeydi, ama önünde uzun bir kuyruk bekliyordu. Beklemedim, merdivenleri kullandım. Ben aşağı inerken Hasan Bey yukarı çıkıyordu. O da benim gibi kalabalıktan kaçmıştı. “Ooo... *Naber Nil? Teslim ettin mi haberi?*” Nasıl olduğumu, Türk insanının her zaman yaptığı gibi öylesine sormuştu. Bu yüzden karşılık vermeden diğer soruya geçtim. “Dün teslim ettim.” “Hadi bakalım hayırlısı!” “Öyle tabii Hasan Ağabey!” Artık beni benimsemelerini istiyordum. Çalışanlara hitap ederken kendi kendime mesafeyi yumuşatan kelimeler seçmeye başladım. Hakikaten iyi biriydi, “İyi şanslar Nil Kız!” diyerek olgunluğunu gösterdi. Eğer kazanırsam onu bir yemeğe çıkaracaktım. O, bu teklifi kabul etmedi. Yalnızca; “Büyük ve promosyonlu bir pizzayı kanala sipariş edersin, hep birlikte yeriz.” demekle yetindi. Etrafı bildiğinden, can sıkıcı dedikodular çıkmasını istemediğinden böyle söylediğine eminim.

Hasan Ağabey ile vedalaşınca herkes gibi beni de ciddiye alan kırmızı kapı yine sonuna kadar açıldı. Aslı ve Ekrem; Yurt Haber masasının dibinde, ellerinde alışveriş poşetleri ayakta duruyorlardı.

Beni görünce; “Nerdesin kaçak?” diye atılan Ekrem yine sırtıyordu. “Yemekteydim. Ya siz?” Suzan ve Aslı haftaya Paris'e gidecekmiş. Ancak; Aslı'nın kredi kartı puanları, biletleri almaya yetmediğinden alışveriş yaparak puan kazanması gerekiyormuş. Ekrem de fırsattan nasıl yararlandığını kahkahayla anlatıyordu. Altı yıllık mesai arkadaşı, Aslı'ya gelecek doğum günü hediyesi namına haki renkli bir kazak aldirtmış. Yani; Tuğrul Ağabey'in zannettiği gibi terasta değillermiş.

“Ne zaman senin doğum günün?” Gerçi öğrendiği her doğum günü tarihi insana külfet yüklerdi ama yine de sormuş bulundum...

“2 Mart...”

“Yaklaşık üç buçuk hafta var doğum gününe!” Aslı, “ne yapabildim” şeklinde elini, kolunu oynattı. Her şeye rağmen Ekrem’i herkes severdi, iyi çocuktu.

Onlarla sohbet ederken arkamdan biri “Hey! Küçük muhabir!” Ürdün Kralı’na Küçük Kral denmesine bozulan seyirci gözüne şimdi haklı gelmeye başlamıştı. Herkesin ortasında bu seslenme hoşuma hiç gitmedi. Arkamı döndüğümde bizim haber dairesinin “küçük patronu” olan zat-ı muhteremi gördüm: Haber müdürümüzü. Ben de ona *küçük patron* diyorum çünkü, kanalın sahibinin yani asıl büyük patronun minyatürü ya da klonu ya da kuklası gibi onun hoşuna gidecek haberlerle gitmeyecek olanları onun adına planlamak üzere aramızda ve üstümüzde görevlendirilmişti adeta. Elbette, bulunduğu makama sayısız haber ve gece mesaisi ile gelmişti hiç şüphesiz. Biraz da medya patronumuzla iyi ilişkilerinden... Kimileri bu ilişkiyi yakışıklı yakışıksız sıfatlarla anar fakat ben, henüz o mertebede değilim. O nedenle; bu kattaki en yüksek mevkiden bana hitap edilmesi yine de beni sevindiriyordu. Nedense hep iyi enerjiler yönlendirdiğim evrenden kötü bir yansıma gelebileceği hiç ama hiç düşmüyordu aklıma. Haklı olduğumu az sonra anlayacaktım.

“Küçük kız! Seninle dün de konuşacaktım. Olmadı.” Sessizliğimi bozup bir *merhaba* bile diyemedim. “Yarın konuşacağız!” Aman Tanrı’m! Etrafıma hızlıca göz gezdirdim. Hemen hemen herkes bunu duymuştu. Heyecandan yanaklarım kızarmış ki Aliye Hanım yerine geçerken benden bir makas aldı: “Haberci oluyorsun sen! Ama daha değil! Oldum demek yürek ister. Ben bile kendimden bunca sene sonra şüphe duyuyorken...”

Sevincimi tarif edecek bir şey yoktu! Kelime, kağıt, para... Hiçbir şey! Bir an evvel eve gidip bunu herkese anlatmak istiyorum. Polat’ın da olanları izlediğini çok sonra fark ettim. Önemsemeden yerime oturdum. Kalbimin ortasında yanan çalışma ateşi daha da alev almıştı. Habere çıkmak üzere olan Aslı’ya, gerçekte mecbur olmadığım hâlde yanında gelmeyi teklif ettim. Onun da canı sıkıldığından “Olur...” dedi. Aliye Hanım duygusal zekasını yine kullanıyordu. “Sen bence bugün farklı masalardan

birinin haberine katıl. Adliye, sağlık, dış haber vs. onlar nasıl yapıyor-muş bak.” Harika bir fikirdi. “Dur bir dakika! Polat birazdan antikacılarla ilgili bir habere çıkacak. O çok değişik biridir, sana fikir verir.” Mırıltıyla “Eminim!” dedim. Ekrem kıskanç gözlerle izliyordu. Haber müdürünü mü, beni mi, Polat’ı mı kıskandığını anlamadım. Aklına geleni hemen yaptığından Aliye Hanım, bana söyler söylemez ta öbür uçtaki Polat’a seslendi: “Polat ne zaman çıkıyorsun?”

“İki dakika sonra.”

“Sana güzel bir kız veriyorum, ama geri getir!”

“Söz veremem ablacığım!”

Tam çıkarken Yaren Dağlı kanala geliyordu. Belli ki yemekten sonra haber dairesine inmemiş, dışarı çıkmıştı. Güzel bir arabası ve şoförü vardı. Polat ile selamlaştı. Beni tepeden tırnağa süzdü. Göz göze gelmemeye çalıştım. Beklediğimden çabuk oldu. Yol boyunca da basit ve sürücünün yanında edilebilecek birkaç söz dışında konuşmadık. Haber, Beşiktaş’ın sırtlarındaki bir antikacıyla başlayacaktı. Yollar o kadar dardı ki; Beşiktaş Kız Lisesi’nin geniş otoparkına arabayı bırakmadığımıza pişman olduk. Birkaç tur atınca gecikeceğiz endişesiyle insek de araç uygun bir park aramaya devam etti. Polat her zaman birlikte çalıştığı kameramanı Okan’ı da biraz genel plan alsın diye önden gönderdi. Araba sokağın köşesinde görünmez olunca beni, birden bir apartman girişine çekip filmlerdeki gibi öptü. Sabahtan beri beklediğim ama gerçekleşmeyen her şeyi unutmuş-tum. Öfkemi, hatta Mert’i bile... Muhteşem bir öpücüktü!

Haber yarın bültene girecekti ama randevular yoğundu. Beşiktaş’tan Ortaköy’e geçtik. Oradaki entel pazarını da dahil edip haberi renklendirecektik. Polat, sanki alışveriş yapıyormuşum gibi yürümemi istedi. Nazlansam da dediğini yaptım. Hava kararmıştı. Bu saatten sonra şirkete dönmek saçmaydı. Şoförü kanala gönderdikten sonra Ortaköy’deki midyecilerden birine girdik. Polat; mütevazı masamızı midye tava, kokoreç, deniz lokumu, patates kızartması ve içecekler ile donatmıştı. Yemeye başladık. Aman Tanrı’m, bu da ne! Polat mı yemeği yiyor, yemek mi onu belli değildi! Ağzının her yanına ketçap, mayonez bulaşması yetmiyormuşçasına bir de dudaklarının kenarında tükürük biriktiriyor, yemek yerken konuşuyor ve o tiksinti veren lokmalarını herkese gösteriyordu. Lisede;

pizzadaki soğanı eliyle ayırdı diye terk ettiğim Alptekin aklıma geldi. Korkunçtu! O ünlü, o çocukların sokaklarda imza almak için peşinden koştuğu adam işte böyle yemek yiyordu! Bugün öğlen birlikte yemediğimiz için şimdi memnundum. Ortaköy'den sonra bir yere daha gitmek istemedim, evlerimize ayrıldık.

9. Gün

Öğleye kadar sıradandı. Öğleden sonrasını harika yapan ise; Mert'in haber merkezine dönmesiydi. Ama yine gitmek üzere... Dünkü Beşiktaş öpücüğü ile onu unuttuğumu zannetmiştim ama yanılmışım. Sanırım kokoreçler yüzünden gönül hafızam yine açıldı. Mert şimdi de Afganistan'daki Türk subaylarıyla röportaj yapacaktı. Farklı deneyim kanallarından beslenmem gerektiğini düşünen Aliye Hanım, beni neden Mert ile oraya göndermeyi aklına bir kez olsun getirmez ki? Elbette sponsor bulmam lazım. Hem belki, Polat'ın dediği gibi Mert benim duygularıma karşılık verir. Kimi kandırıyorum? Bu imkânsız! Hislerim platonik kalmaya mahkum! Fakat benim umutsuzluğuma rağmen aşkına karşılık bulan biri, sabah sabah mutluluğunu paylaşmıştı: Nur! Tesadüf o ki Nur; Polat'ın kameramanı Okan'dan aylardır hoşlanıyor, ama ona bir türlü yakınlaşamıyordu. Sonunda dün açılmaya karar vermişti. Ümitsizce beklediği olumsuz cevabın tersine, Okan da onu ne kadar beğendiğini söylemiş ve geri kalan detayları konuşmak üzere yemeğe çıkmayı teklif etmişti. Nur, o nedenle dün işe gelememişti. Eve öyle geç dönmüştü ki... Çok sevinmişim. Hakikaten dediği gibi dörtlü çıkabilirdik. Ben de ona durumumu anlatma gereği duydum. O da çok sevindi.

Sohbetimiz bitince, olağan akış takibi hazırlanırken bizler de görevlerimizin başına dönmüştük. Olayların ardı arkası kesilmiyordu. İnsanlar ne zaman araba kullanmayı gerçekten öğrenecekler dedirtecek kadar çok kaza haberi veriliyordu. İnsanların salata yerken izledikleri kaza haberlerinin beş katı elimize ulaşıyor ama haberciliğin *“olay olabildiğince çok*

sayıda kişiyi ilgilendirmeli, kitlenin ilgisini çekmeli” kaidesine uymayan rakamları içermiyorsa bildirilmiyordu. Tabii bir sanatçının selülit haberi ne kadar çok kişiyi ilgilendiriyor? Bu da tartışma konusu. Ya da tam tersi; gazetecinin verdiği sayıları ikiye bölmek gerekiyordu. *Abartı* dikkat çekiyordu; bu da reyting demekti. Oyunumuzun kuralları böyleydi. İstemeyen çeker gider! Ben kalanlardandım. Alt kata, Polat’ın “antikacılar” montajını izlemeye indim. Montaj şefi Orhan Bey’in yüzü yine limon satıyordu. Hasan Ağabey ile yarışmadan söz ettik. Caner ile selamlaştık. Herkes yerindeydi. Burayı da seviyordum. Karanlık koridorlarında hep bir koşuşturmaca ve dış gıcırdatmaya benzer bir kaset cızırtısı vardı. Şengül, montajcı Gülümser’in montaj asistanıydı. Bütün yüzü ergenlik sivilceleriyle dolu, çok çirkin bir kızdı. İlk defa bir ünlüyle karşılaşmışçasına şımartıcı bakışlarla Polat’ı takip ediyordu. Polat ise sanki kainatı kurtarıyormuş gibi ciddiyetle oturuyordu. Gülümser ise erkeğe benzeyen kaba hatlı bir kadındı. Bu montajda en çok şaşırdığım şey; çocuk ruhlu Polat’ın, oynadığı video oyunlarının müzikleriyle haberini doldurmasıydı. Oyun oynarken o müziklerin bu işe nasıl yakışacağını düşünmüştü. Her zaman akli işindeydi. Bu da kanıtıydı.

Yaklaşık üç saat sonra masama yerleştim. Haber müdürümüz Yunus Bey, müsteşarlıkta bir toplantıya katılmış, hızlıca da İstanbul’a dönmüştü. Sekreterine birkaç emir yağdırdıktan sonra benimle konuşacağını hatırladı ve yanıma geldi. Acelesi vardı. Akşam bültene konuk olup Ankara’daki toplantıdan söz edeceğinden makyaja inmeliydi. Beni görünce tek kolunu omzuma attı. Herkes bizi izliyordu. Haber dairesine yönelerek; “Buraya oyuncak getireceğim arkadaşlar! Haber dairemizin en genç muhabiri için. Küçük kızımız harika bir haberci olacak! Aramızda kalsın diye dua edelim.” Yunus Bey’in bu neşeli ve rahipvari yorumlarına içtenlikle ve iyi niyetli yanıt verenler olduğu gibi suskun kalanlar da mevcuttu. Yine kızarıdığımı emindim; ateş basmıştı. Asansöre kadar beni omzundaki kolu yardımıyla yanında yürüttü. “Demek sen podyumlar yerine burayı seçtin. Ne diyelim, kendi düşen ağlamaz!” Ona ayaküstü mesleğime ne denli âşık olduğumu anlatırken sesimdeki çatallaşmayı fark etti. Arkamızda yürüyen asistanlarına seslenerek “Küçük kızımıza limonlu çay içirin!” dedi. İlk gün beni içeri almayacağından korktuğum kırmızı kapıya dil çıkarıp gülmek istedim. Bu ilgi kimi olsa şımartır, hatta şaşırtır, yoldan çıkarırdı. Kendimi bundan korumalıyım.

Kıskançlığı yüzünden günün geri kalanında yüzünü göremediğim Nur'un üstüme bıraktığı ağırlığı, Tuğrul Ağabey'in sözleriyle unuttum: "Büyüyünce Uğur Mumcu gibi bir gazeteci olacaksın!" Ne büyük gururdu bunu duymak! *Uğur Mumcu mu? Yanından geçene rastlanmadı.*

10. Gün

İlk defa bugün işe gecikmiştim. Ev halkına dün olanları anlatırken sabahın üçünü devirdiğimizi fark etmemişim. Apar topar yataktan kalkıp, yasaklanma süresine iki gün kala buz mavisi kotumu giydim. Üzerime ince askılı bir tişört ve kalın bir kışlık gömlek geçirdim. *“Acaba herkes böyle mutlu mu gidiyor işine?”* diye merak ettim. Açıkçası bu ruh hâlinin ne kadar süreceğini umursamadım. Ertesi gün kırmızı giyecektim. Çünkü yarın Sevgililer Günü’ydü. Normal şartlarda heyecanlı olmam gerekirken ben huzursuzdum. Bir ilişkim var mıydı, yok muydu; bilmiyordum. Polat’tan kimseye bahsetmiyordum bile. Resmileşmesi için bir teklifin altına imza atmam gerekmiyordu elbette, ama yine de bu kadar dağınık görünmemeliydik. *“Acaba bana hediye alacak mı? Ben ona alacak mıyım? Hayır, hayır almayacağım. O da almazsa üzülmem.”* Şu günlerde rakip karnalda gösterilen berbat dizidekine benzer şekilde kendi kendimle konuşuyordum. Zira o dizide diyalog yerine monolog kuruluyordu. Herkes bir adım atıyor, arkasından da sürekli sesli düşünüyordu.

“Acaba kardeşim mi kocamı, kocam mı kardeşimi ilk öptü? Nerede tanıştılar? Acaba ilk yemekte mönüde ne vardı? Nasıl ama nasıl birbirlerine âşık oldular? Kuru dallara can veren Allah’ım; kardeşim bunu bana, kocam bunu kardeşime, kardeşim kocama, kocam yine bana bunu nasıl yapar?”

Öyle komikti ki...

Yarın *Emir Kusturica*’nın ünlü filminin adı gibi *kara kedi, ak kedi* belli olacaktı. Polat ve benim yeterince iyi planlanmamış diyalogumuz da dizileri aratmıyordu.

“Geciktiniz hanımefendi!” Huzur veren sesin sahibi Tuğrul Ağabey’di. Hem oradaydı, hem yok gibiydi. G gerektiği kadar insanlarla iç içe geçer, sahnedeki rolü bitince de uslu uslu evine giderdi. Suzan, zor olsa da Antalya küvetçisinin kollarından ayrılmıştı. Bana sımsıkı sarıldı; çok üzgündü.

“Ne oldu sana?” dedim. “Hiç sorma! Bitti!” dedi. Nedenini konuşmak üzere Aliye Hanım’dan izin isteyip kantine gittik.

“Başkası var.”

“Gördün mü gözünle?”

“Onu çok iyi tanıyorum, görmem gerekmez!”

Yıllar sonra çocuklarıma öğreteceğim ilk şeyi söyledim: “Önyargılı olma!” “Değilim!” diyerek yankıladı. “Nereden anladın?” diye sormadan önce çaylarımızı getirdim. Ortalık sakindi. “Önce bir şey anlamadım. Üstelik beni gardan almaya tam kırk beş dakika gecikmişti.” Bunu dedikten sonra yerdeki halıflekse bakarak kendi kendiy le konuşmaya başladı: “Ah! O zaman anlamalıydım. Neden geciktin diye bile sormadım. Bir öpücüğe kanıyorum. Kendime kızıyorum. En çok kendime kızıyorum! Hansel olsam cadı beni yerd i!” Özellikle son söylediği beni güldürmüştü. O da dayanamadı, kahkaha attı. Sonra, nelerden sonra aldatıldığı kanısına vardığını tek tek anlattı. Kahvaltılardaki yalnızlığını, geç akşam yemeklerini, sessizce süren telefon görüşmelerini, her şeyi... Onun adına gerçekten üzüldüm. Spiker Günay Hanım, Suzan’ın serzenişini uzaktan görerek yanımıza gelmişti. Parfümü öyle keskindi ki burun kanatlarım yanlara doğru açıldı. Birkaç beylik laf ettikten sonra haber yönetmeni Kamer Hanım’ın onu beklediği masaya döndü.

Suzan’ı bir parça olsun rahatlattıktan sonra karargâha döndük. Muhabir toplantısı yapılıyordu. Sessizce arkalara iliştik. Yunus Bey bundan böyle stajyerlerin her hafta belirlenen kitapları okuması gerektiğini söylüyordu. Bu hafta için telaffuz ettiği yazarı ve kitabını ben daha üç yıl önce okumuştum. Ama tekrar okumak külfet olmayacaktı. Toplantının ardından Aliye Hanım; “Sana bir sürpriz geliyor bugün!” dedi. “Allah Allah ne sürprizi acaba?”

“Yemekte görürsün!”

Aliye Hanım’ın neşeli günlerinden bir diğ eriydi. Hayat coşkusu, konu haberlere gelince kaynağından taşan bir pınara dönüyordu. Oğluy la

geçirdiği hafta sonu akşamları ona iyi gelmiş olmalıydı. Enerjisini hâlâ sürdürüyordu. Beklediğim sürpriz, yemek katında ortaya çıkıverdi: Çalıştığı kanaldan izin alıp gelen hatırlı dostumdu. Nedense O, şu anda bana herkesten daha yakın, daha samimi geliyordu. Neredeyse kollarına atılacaktım. Yeşil gözleri ve siyah dalgalı saçları, giydiği mürdüm ceketin şıklığında çok hoş görünüyordu. “*Neden bu adamı seçmiyorum ki sanki? Her şey ne kolay olurdu!*” dedim içimden. Üçümüz harika bir sohbet eşliğinde önümüzdeki fırın sütlaçları bitirmek üzereydik. Birden O yanıma geldi ve karşıma oturdu. O... Mert! Hiç bu kadar yakınlaşmamıştık. Hatırlı dostumun çok sevdiği, görünüşe bakılırsa karşılık aldığı bir arkadaşydı. Uzun uzun Londra’yı, Gazze’yi anlattı. Sanırım Madrid’e gitmemişti ki oradan bahsetmedi. Yani eski sevgilisi Leona’nın düğününe, yeni sevgilisiyle... Funda kesin karşı çıkmıştır bu seyahate! Ben bunları aklımdan geçirirken O, bu gece gideceği Afganistan’a dair planlarını anlatıp hatırlı dostumun ne düşündüğünü sordu. Hatırlı dostum da aynı okuldan mezundu. İkisi de mülkiyeliydi ve politik açmazların yaşandığı kriz ülkelerini inceliyorlardı. Aliye Hanım ikide bir araya giriyor, çok da anlamadığını hissettiren siyasi cümleler sarf ediyordu. Kendisi çok ilgilenmez, bilmezken acaba politik içerikli haberleri nasıl düzeltiyordu? En önemlisi ise ilgili konu ve haberleri, neye ve kime göre ele alıyordu? Zihnimdeki “Merak Ettiklerim” başlıklı not defterime bu soruları da ekledim.

Konu dönüp dolaşıp bana geldi. Hatırlı dostum oraya nasıl geldiğini, nasıl kültürlü ve zeki olduğumu, geleceğimi şimdiden görebildiğini söyleyip duruyordu. Mert, hakkımda dile getirilenleri dikkatlice dinledi ve işitliklerinden keyif aldığını belirtti. Hepsisi bu: “Keyif aldı!” Ben bu adama işte bu yüzden âşıktım! Hep zor görünmesi ve heveslerini belli etmemesinden. Oysa bana büyülenmişçesine bakıyordu. İçinden en azından bir kahve teklifi geçirdiğine emindim. Öyle güzel dinliyordu yani.

Tatlılarımızı bitireli çok olmuştu. O âna kadar hiç bu kadar lezzetli bir yemek yememiştım. Yavaş yavaş kalkıyorduk. Aliye Hanım, Mert ve hatırlı dostum vedalaşıyorlardı. Mert tam benim de elimi sıkacaktı ki durup; “Ha! Unuttum. Sizinle aşağıda görüşeceğiz nasıl olsa.” Gülüştük. “*Görüşeceğiz nasıl olsa!*” Bu sanki başka hiçbir şey istemeyen ruhumun derinliklerine atılan bir taş gibiydi; vurduğu her ânımdan, her hücremden ses geliyordu: “*Görüşeceğiz nasıl olsa!*” Hatırlı dostuma nasıl teşekkür

edeceğimi bilemedim. Ona yapabileceğim tek iyilik, daireye gitmek için ne kadar sabırsızlansam da biraz daha yanında kalmaktı. Ancak iki fincan çaydan sonra ayrılacaktık.

Mert gece uçağa bineceğinden erken çıktı. Polat, haber bültenini ürkütücü Yaren Dağlı ve diğer editörler ile birlikte bana kaçamak bakışlar atarak, editörler paravanının arkasında izledi. Aslı, Suzan ve Ekrem akşam köşedeki pizzacıya gitme teklifinde bulununca onlara uyup “evet” dedim. Zaten ağzının suyuyla sıırıslık olan Ekrem’in umutlarını artıracığını tahmin etmeden...

11. Gün

“Günaydın Aslı! Herkes nerede?”
“Topluca bir sürpriz hazırlıyorlar.”

“Kime?”

“Sarp ile Ekrem’e.”

Ekrem’i bana türkü söylettirecek kadar neşelendiren o gün, Sarp’ın da belgeselin yönetmenlerinden biri olduğunu duymamıştım. Ama öyleymiş. Ekrem muhabirliğini yapmış, Sarp ise kurgulamış. Belgesel yarın akşam geç prime-time’da yayımlanacaktı.

“Tamam da ikisi de yok!”

Aslı güldü. “Aksilik çıkan sürprizlere bayılırım!” dedi. “Umarım Ekrem kaçırır.” Kahkaha attık. Aliye Hanım içeri girdi. “Çocuklar ajanstan kaset getirttim. Kargodan biriniz alabilir mi?” Stajyer olduğumdan, kaseti benim getirmem daha uygun olacaktı. Herkes görevini bilmeliydi. “Hemen gidiyorum.” dedim. Aliye Hanım; “Aslı bak sana da söylüyorum; bu kız, çalışkanlığıyla tüm Türkiye’ye nam salacak!” Aslı kıskanç biri değildi. “Eminim!” dedi.

Habercilikte; yapacağın işin kıymeti biraz da meydana getirildiği süreyle ölçülürdü. Merdivenlerden sonra, kargo bölümüne götüren ilk koridoru adeta uçarak geçtim. Sağda solda açık duran kapıların, hangi departmanlara ait oldukları üzerlerindeki sarı-mavi küçük levhalarda yazılıydı. “İletişim Koordinatörlüğü-Kurumsal, İletişim-Yayın Müdürlüğü, Program Müdürlüğü” Bulduğum kat, kanalın otoritesi en yüksek beynini ya da

beyinlerini taşıyordu. Adımlarımı, sık mobilyaların arasından geçerken sessizliği bozmamak adına yavaşlattım. Koridorun sonundaki cam kapının gerisinde mavi, büyük harflerle “Kargo” yazıyordu. Kapının cam tokmağını sıkarak içeri girdim. Uzun masalardan ve dosya dolaplarından klasörlerin taşıdığı oda, kalabalık sayılmazdı. Az sonra; kanalın kargo dağıtıcısı Remzi’yi gördüm. Yine o *Hüdaverdi* hâli üstündeydi. Kepçe kulakları, kalın camlı gözlüğü ve bir türlü doğru dürüst takmayı beceremediği çizgili, kısa kravatı ile yine gülünçtü. Önüne yığılmış zarfları, üzerlerindeki departman adlarına göre sınıflandırıyordu ve az sonra kargo servis arabasıyla onları bina içindeki ilgili yerlere dağıtmaya başlayacaktı.

Aliye Hanım’ın istediği kaseti ele geçirdikten sonra Remzi’nin yılı-şık gülümsemesine aldırmadan geldiğim dehlizden döndüm. Bizim kat hareketlenmişti. Gürültüsü alt katın merdivenlerine dek ulaşıyordu. Ekrem’in ve Sarp’ın sürprize tutulduklarını anladım. Ben kaçırmıştım ve görünen o ki kimse yokluğuma da aldırmamıştı. Her saniye övgüye boğsalar da ben gelmeden pastanın mumlarını üflemişlerdi. Hayaletlere karışmışçasına herkes aynı şekilde, Adnan Menderes gibi beyaz gömlek giymişti. Elllerinde de birer dosya çantası taşıyorlardı. O ünlü Menderes çantasını... Sırası gelen Sarp’a ve Ekrem’e belgeselini hatırlatacak küçük bir hediye çıkarıyordu o çantadan... Pastada da muziplik olsun diye CHP bayrakları sallanıyordu. Sarp ve Ekrem’e ise Adnan Menderes’in hayatından kesitleri anımsatacak küçük semboller hediye edildi: Oyuncak bir bebek, oyuncak bir doktor; anayasa kitapçığı, üniversite binası biblosu, geniş bir arazi içinde bir ev maketi, bir uçak... Hepsinin bir anlamı bulunuyordu.

Yaren Dağlı daireye girene kadar da herkes çok neşeliydi. Yanında da Zafer Kırkpınar duruyordu. Arabasının sıçrattığı çamuru hâlâ çıkarmamıştım. Yine yağmur yağmalı ve bizi karşılaştırmalıydı. Öyle ihtişamlı ve karizmatik bir adamdı ki... Dediklerine göre; erkeklere ve güzel olmayan kadınlara selam bile vermezdi. Ben de onun yanında Yaren Dağlı’yı taşımaya niyet etmiş fotoğraf çerçevesine anlam veremiyordum. Üstelik bir düğün karesinde...

Oturduğum yerden bakınca şu anda tek ortak tarafları göze çarpıyordu: Şaşkınlıkla açılan büyük ağızları! İkisi de gördükleri tabloyla donakalmıştı. Elimizdeki semboller ve süslü pasta dilimleri sanki onların hayatına atıfta bulunuyordu. “Üniversite binası” gittikleri hukuk

fakültesini, “anayasa kitapçığı” tanışmalarını sağlayan adliye haberini, “geniş bir arazinin ortasında nefes alan ev” bir dönem yaşadıkları Çatalca’yı, en nihayetinde “oyuncak bebek” tek çocuklarını, “uçak maketi” ise Zafer Bey’in kaçamağını, doktor ise Yaren Hanım’ın boşandıktan sonra çıkmaya başladığı jinekologunu anımsatıyordu. Onlarla bir tür oyun oynuyor gibiydik. Menderes ise ortamın fonunu oluşturuyordu.

Öte yandan; Dağlı ve Kırkpınar, birlikte çok güçlü bir manyetik alan yaratığından hepimiz aniden susmuştuk. Kahkahamızı bölmelerinden ötürü bir süre onlar da sessiz kaldı. Ne yazık ki yavaş yavaş herkes dağılmıştı. Belki de şaşkınlıklarının asıl nedeni; o eğlenceye davetli olmalarıydı. Rütbe, her meşverette işe yaramıyordu şüphesiz. Bazen sıradan olmak hafifletici ve özgürleştirici bir hâl yaratabiliyordu.

Aliye Hanım da kutlamada yoktu. Her zamanki gibi yoğundu. Bülteni tek başına hazırlıyormuşçasına koşturup duruyordu. Hâlâ elimde tuttuğum kaseti, bir yerlere kaybolmadan ona bir an evvel ulaştırmalıyım. Zira arşiv rekabeti inanılmazdı. Herkes, en özel ve itinalı görüntüyü kendi haberinde kullanmak istiyordu. O nedenle muhabirlerin arasında maaş uçurumları açılıyordu. Hiçbir işyerinde; aynı katta, ofiste çalışan personelin aldığı ücret, televizyonlardaki kadar birbirinden farklı olamazdı. Zannediyorum en düşük maaşlar; bütün gün internete ya da uluslararası kanallara bakıp, bültenin genelde magazin kısmını renklendiren haberlerini yazan dış haber çalışanlarından sonra, bizim masaya veriliyordu. Bizim işimiz de kendi ulusal ajansımızın aktardığı haberleri, oturduğumuz yerden görsel malzemeyle birleştirmekti. Bu yüzden; benim gibi tecrübesiz biri için de ideal olan yerdeydim.

“Aslı, Aliye Hanım nerede?” Aslı, Ekrem ile neşeli neşeli konuşuyordu. Nedense içime Aslı’nın ondan hoşlandığına dair bir his düştü. Oysa aralarında en az beş-altı yaş vardı. Aslı, benim yaşlarımdaki Ekrem’den yıllar önce burada çalışmaya başlamıştı. Önce sorumu duymadı. Diyetini unutmuş; elindeki pastayı Ekrem’in ve tabii Sarp’ın hatırına yediğini söylüyordu.

“Kaseti mi götüreceksin? Caner’in setinde seni bekliyor.”

Yine Caner’in setindeydik. Aliye Hanım, genelde kapalı tuttuğu ama her nasılsa bugün açık unuttuğu telefonunun titreşimini duyana kadar

ısrarla montaja devam etti. Bir yandan haberin künyesine “*Son söz: Gelecektir! Süre: 2’. 25”*” yazarken, diğer taraftan kulağıyla omuzu arasına sıkıştırdığı telefonundan oğluyla konuşuyordu.

“Canım, dolapta zeytinyağlı enginar vardı. Ayşe Hanım yapıp bıraktı. Onu ye bak! Baban gelince ona da gecekeceğimi söyle.” Biraz karşıyı dinledikten sonra; “Ben de seni seviyorum! Öpüldün!” diyerek konuşmasını bitirdi. Yaklaşık üç saat süren montajdan sonra yorulmuştuk. Birer limonata içmek için yukarı çıkacaktık. Caner eşlik etmek istemedi. Aliye Hanım bana da ısrar etmedi. Yine de onunla vakit geçirmek istedim. Kantindeki sohbetimiz sıradandı. Haberciliğin önemini, bu işe verdiği değeri anlattı. Tam, yerimize dönerken Polat’ın ters yöne yürüdüğünü gördük. Aliye Hanım, yıllar önce daha üniversitede okurken yanına staja gelen ama haberciliği sevmedim diyerek ayrılan Polat’ı herkesten ayrı tuttuğunu söyledi. Polat’ın uzaktan bana; elini ahize gibi kullanıp sessizce, “*Arayacağım!*” dediğini de görmezden gelmedi.

“Bugün gidiyor.” dedi. “İyi çocuktur ama ikili ilişkilerde başarısı tartışılır.” İlk kez Aliye Hanım ile haberden başka bir şeyden konuşuyorduk. Tabii ikaz niteliğindeki tavsiyesini saymazsak... “Nereye?”

“Yaren Dağlı ile Kore’ye. Dünya Kupası elemeleri öncesi yerel halkla Türkiye hakkında röportaj yapacaklar.”

“Öyle mi?” Çok şaşırmışım. Hiç haberim yoktu Polat’ın yolculuğundan.

Yaren Dağlı ile farklı bir kombinasyon yaratacakları kesindi. İki değişik üslup, sonucu dikkate değer kıları. Aslında Polat ile ilişkimizin varlığına *ad koymak* için en ideal günde idik: Sevgililer Günü. Bugün arkadaşlığın hangi tarafında olduğumuzu belirleyecek, netleştirecektik. En azından ben öyle sanıyordum. Hayal kırıklığımı Aliye Hanım’a sezdirmemeye çalışarak haber merkezine doğru yürümeye devam ettim. Günün geri kalanında, yapmayı şiddetle reddettiğim şeyi yaptım: Aranmayı bekledim. Feminist ruhuma çok aykırı gelen bu bekleyiş, her saat başı biraz daha beni benden alıyordu. Tuhaf bir gündü. İlginç bir kıpırtıydı. Ne seviyordum, ne âşıktım, ne beğenmişim ne de çekici bulmuşum. Ama Polat’ın aramasını bekliyordum. Neydi bu Tanrı’m? Boşluk mu?

Cevabını bildiğim soruları kendime sormaktan nefret ediyordum. Ama ne yazık ki ben bunu doğduğumdan beri yapıyorum!

12. Gün

Gece yarısını dört saat geçmişti. Annem çok kızsada yaydığı radyasyona aldırmadan başımın ucunda tuttuğum cep telefonum, aniden çalmaya başladı. Aynı sesle yataktan fırlayan babam, korkuyla yanıma geldiğinde “Alarmı yanlış kurmuşum.” dedim. Öyle ya; bu saatte ancak ya kaza, ya ölüm ya da doğum haberi gelirdi insana. Oysa telefonumun ekranında “Polat” yazıyordu. Yeşil telefon simgesine basıp yanıtladım. Tabii, uykulu sesimi biraz toparladıktan sonra.

“Alo!”

“Merhaba!” Sesi sanki Kore’den değil, yanı başımdan geliyordu Polat’ın. Müthiş bir yankı vardı. “Sevgililer günümüz kutlu olsun!” Hece kalabalığından söyleneni tam duyamıyordum. Sesleri birleştirerek ne dediğini tahmin etmeye çalıştım. Daha doğrusu yarım yamalak duyduğum şeyden emin olmak istiyordum!

“Sevgilim! Sevgililer günümüz kutlu olsun!” mu dedi?! Beni sevgilisi olarak ilk kez açıkça ilan ediyordu. Ne için olduğunu bilmiyordum ama teşekkür ettim. Belki karşılık bekliyordu ama yine gururlu, aldırmaz duruşumu takınmıştı. Oldum olası gereksiz romantizmi sevmezdim. Böyle anlarda adeta kendimi bir Türk filmine sıkışmış gibi hissederdim ve neredeyse Hülya Koçyiğit gibi koşup kaçasım gelirdi. Yalnız başıma ağlamayı, heyecanlanmayı; hatta korkmayı tercih ederdim. Bu açıdan incele-nirsem aslında soğuk nevalenin tekiydim.

“Döndüğümde arayacağım ilk kişi sen olacaksın. Tabii buranın soğuşu beni öldürmezse...”

Gülmek içimden gelmiyordu. Sadece “Tamam.” dedim.

“Görüşürüz.” Alınan biriydi. Kesinlikle çabuk yıkılan biri... Ve çabuk kızan... Tehdit edercesine “Görüşürüz.” dedi.

Telefondan sonra uyumak zor oldu. Gözlerimin altındaki genetik, mor halkalarım için gün doğmuştu. Onları bastırsın diye gri çizgileri olan, pembe hoş bir ceket giyip, dikkatleri gözlerimden uzaklaştırması niyetiyle de pembe ruj sürüp işe gittim. Bugün on ikinci gündü ama sanki yıllardır orada çalışıyordum. Fazlasıyla kaynaşmışım. Yapılan her şeye öyle çok katılıyordum ki aralarında sanki erimiştim. Günün gazete başlıklarına bakarken arkamdan oturduğum sandalyeye yaslanan Aliye Hanım; “Gazete haberini, haber yapan televizyoncu asla başarılı olamaz! Günümüzde birçok haber muhabiri bunu yapıyor, aynı hataya düşüyor. Okunmuş mektupları yeniden postılıyor.”

Anladığımı ve söylediklerine katıldığımı göstermek için “Çok aptalca!” dedim. Ağzımdan çıkıvermişti. Şimdiye kadar genelde sözlerimin asaletine özen gösteriyordum. Yorgunluğum, öz denetimimi bir parça delip geçmişti. Çocukluğumdan beri kavgada dahi asil olunması gerektiğini savunurum. En yaramaz olduğum çocukluk yıllarımda bile hiç el hareketi yapmadığım gibi, hiç küfretmedim. Hâlâ küfürden tiksiniyorum. Bel aşağı sohbetten ise katiyen haz almam. Mahremiyetim değerlidir. İnandığım tek şey var ise o da; karşımdakinin ona izin verdiğim ölçüde bana yaklaşabileceğidir. Yani aslında biz, hepimiz; insanlara hareket özgürlüğünü kendimiz veririz. Elbette haddini bilmeyenler arada çıkmıyor değil! Böyle ciddi ilkelerim nedeniyle hep sivrildiğimden, haber müdürümüze kadar tüm iş arkadaşlarım bana mesafeli ve seçici davranmaya çalışıyordu. En azından ben öyle hissediyordum. Aliye Hanım da bugün *aptalca* dememe o nedenle şaşırmıştı. Benden beklemediği açıktı. O yüzden hemen toparlamaya çalıştım: “Çok budalaca!” diyerek!

Giderek komikleşiyordum: “Çok sersemce, çok idiyotik, çok çok çok...” Bildiğim tüm hakaretlere geçmeden önce Tuğrul Ağabey’in uzaktan Aliye Hanım’a seslenmesi iyi oldu.

“Acil durum Aliye!” Aramızda bir tek Tuğrul Ağabey ona adıyla hitap ederdi. “Bolu’da feci bir zincirleme! On altı ölü, yetmiş sekiz yaralı” Aliye Hanım sanki ona yetmiş sekiz karatlık bir pırlanta hediye edilmiş-çesine heyecanlanmıştı! Koşarak editörler bölümüne gitti. Döndüğünde alınan kararları sıraladı. Olay yerine Oğuz Gürel gidiyordu. Kameraman Abdullah olacaktı. Son anda; Sevgililer Günü hezimetimin yarattığı yılgınlığı üzerimden atabilmek için ben de onlarla gitmek istediğime karar verdim. Yola çıktık. İlk kareler çok önemliydi. Yalnızca habercilik başarısı nedeniyle değil; maddi olarak da kıymetliydi. Geçenlerde bir tek kare için bizim kanal, bir başka ulusal kanala milyarlarca para ödemişti. Bazen birinin yetiştigi haber, şirketi adına kazanç kapısı yaratabilirdi. Kameramanın sırtlandığı bu yükün tek sorumlusu da o değildi üstelik... Kimsenin selam vermediği şoför, farkında olarak ya da olmayarak bu ticari kaygıya ortak olur; ailesini bir kenara bırakarak trafik canavarlığına terfi eder, son sürat olay yerine varmaya çalışırdı. Biz de iki saat sonra, yağan kara aldırmadan Bolu sırtlarına tırmanmıştık.

Başbakanın şaşaalı açılışına rağmen; Bolu tünelineki ilk kaza değildi. İnsanlar bu derece dikkatsiz ve sorumsuz sürmeye devam ederlerse son da olmayacaktı. Bolu, Düzceli aşçılarından sonra en çok bu haberlerle gündeme gelirdi. Büyük bir şirketin otobüsü kontrolden çıkarak, zaten yirmi altı saattir gözüne tek damla uyku girmemiş tır sürücüsüyle kafa kafaya gelmiş. Şeridinden çıkan tır da yan devrilerek karşı yönden gelen üç arabanın şarampole yuvarlanmasına; bunu gören ve aniden frene basarak buzlu yolda metrelerce kayan sekiz arabanın da birbirine girmesine neden olmuştu. Öyle feci bir manzaraya bakıyorduk ki midem bulandı ve açıkta gördüğüm ilk yere kustum. O sırada Oğuz Gürel’i, arkasında Abdullah ile aracına sıkışmış bir kadının önünde anons çekerken gördüm. Sanırım aynı bulantı onlarda yoktu. Yıllar boyunca, sayısız kez kaza haberine gitmişlerdi. Arkalarından biri onlara doğru yaklaştı. Altmış yaşlarında, kör bir teyzeydi. Oğuz Gürel’e yalvararak cep telefonunu vermesini ya da onun için oğlunu aramasını söylüyordu. Kadının kaşında hafif bir kan sızıntısı vardı. Zavallı kadının iyi bir reyting malzemesi taşıdığını anlayan muhabir birden kameramanına “Burayı çek! Burayı çek!” diye bağırmaya başladı. Sanki yeni bir kaza daha olmuştu.

“Teyzeciğim ne oldu, hatırladığın bir şey var mı?”

“Yok evladım, yok. Ben zaten âmâyım oğlum, görmüyom. Uykum gel-di-ydi. Uyurkene ne olduğunu bilemedim. Sanki gök yarılmışçasına yağ-mur düştü dibimize. Hiç sorma, hiç!”

“Teyze yakınların nerede?”

“Beni bindirdilerdi gardan. İstanbul’a gidiyoduk. Neden sonra bir giyamet kobdu, gerisin geriye dönüvedim.”

“Evet, Bolu’nun yolları karla kaplı, harap. Bugün ülkemizde trafiğe bel-ki de yüzlerce kurban verildi. Ama kimsenin dur diyeceği yok. Uykusuz şoförlerden hız tutkunlarına herkes ölüme davetiye çıkarırken, kör gözle-rimize hâlâ çomak sokan arıyoruz! *Oğuz Gürel, X Haber, Bolu.*”

Abdullah kamerasını omzundan indirmeden arkasına döndü ve birkaç pan ile olay yerini taradı. Kör teyzenin cılız sesi ısrar ediyordu: “Yavrum oğluma bi tilifon edivesen de beni budan alıvese!”

Oğuz Gürel buz gibiydi: “Yok teyze, yok! Şirketten ararlar şimdi.”

Şaşkınlıktan mı, soğuktan mı bilmiyorum ama küçük dilimi yuttum. Boğazım değil, kalbim acıyordu. Ne de olsa haberci çömezi haberciliği öğ-reniyordu.

13. Gün

Yorgunluk... Yoğun, katmerli, giderek artan bir ağırlık... Saygı mı, sevgi mi, aşk mı, nefret mi? Hangisi beni bu mesleğe tutkuyla bağlayan bağ, hâlâ anlayamadım.

Her zamankinden biraz daha az hevesli giyindim bugün. Saçlarımı özensizce topladım ama böyle yaptığımda saç tellerim hep daha güzel hiza gelirdi. Alnımın açık, elmacık kemiklerimin çıkık olması nedeniyle hep Çerkezlere benzetilirdim. Şimdi ikisi de göze görünüyordu. Osmanlı'dan bu yana güzelliğine övgüler düzülen bu millete yakıştırılmak beni mutlu ediyordu. Gerçi ben mi onlara, onlar mı bana teşekkür etmeliydi tartışılır. Bu benzerlik, ucundan kenarından bir Rus bağlantısı da taşıdığı için belki de ben... Kanadalı bir arkadaşımın dediği gibi; İskandinav kadınları, Rus kızları, İtalyan erkekleri...

Dünkü kazadan sonra sersemlemiş, uykulu beynim; haber merkezine adım atar atmaz, bir köşede konuşurken bulduğum ikisini görünce birden açılıvermişti. Polat da, Mert de dönmüştü. Tuhaf ama, ikisini aynı ölçüde yakışıklı algıladım. Mert yine tercihini açık mavi bir gömlekten yana kullanmış; hafta başı başlayacak kot yasağına aldırmadan, en sevdiğim şekilde; klasik gömleğinin altına, koyu lacivert, dar kesim bir pantolon giymişti. Polat ise yine safari pantolonundan vazgeçememişti. Krem rengi boğazlı kazağının ince çizgileri vardı ve çok moderndi. Satın aldığı mağazayı tahmin edebildim. İçeri girdiğimi fark etmemişi. Az sonra sohbete diğer editörler de dahil oldu ve büyük bir gürültü halkası herkesi kendine çekti. Sessizliği yakalayabilmek için yalnızca çığlık atmak gerekiyordu.

Aliye Hanım, baskın olma hakkını elinde tutan ender kişilerden biriydi ve kelimeleri kullanırken cömertti: “Afganistan’da Türkiye’ye hakaretten bahsedemeyiz. Haksızlık diyelim...”

Üç masa ileriden haber şefimiz adeta bağırıyordu: “Çocuklar abartacağız. Kimse anlamaz. Kim takar yerel polisi?”

Editör Ali Bey onayladı. Mert’e: “Tutsak aldılar diyeceksin.”

Polat öylece konuşulanları dinliyordu, ciddi meselelerden çok hazzetmezdi. Mert, hararetli tartışmayı kesip harekete geçmesi gerektiğine karar verdi: “Makyaja iniyorum.”

Yine şaşırdım. Bir muhabir neden makyaja iner? Kendimi durduramayıp Tuğrul Ağabey’e sordum: “Neden?”

“Kızım, haber de şovdur. Artık bunu anlamam lazım.”

“O zaman magazincilere haksızlık ediliyor.” Tuğrul Ağabey iki cümle arasında korelasyonu kuramamıştı: “Onlar çok masum kalıyorlar...” Aynı fikirdeydi. Aliye Hanım, Tuğrul Ağabey’den çığ tehlikesi nedeniyle Zigana Dağı’nda mahsur kalan üç dağcının haberini yazmasını isteyerek araya girdi. Alışılagelen kış haberlerinden biriydi. Tuğrul Ağabey bu tür haberleri öyle bir hızla yazıyordu ki *Ben Ten Alien Force*’taki “*Şimşek Hız*” bile buna yetişemezdi. Genelde onun yazdığı haberleri Suzan montajlardı. Yine kantine fazla takıldığından haber yazımı bittiğinde onu aratmak için Tuğrul Ağabey askerlerini yani beni, Aslı’yı ve Ekrem’i görevlendirdi. Onu bulduğumuzda magazinden bir arkadaşıyla karamelli pasta yiyordu. Dilimini bitirmeden de kalkmadı. Depresyonunu tatlılardan çıkarıyordu. Ağır adımlarla alt kata, haber dairesine indik. Tuğrul Ağabey, *kam-spikeri* yani spikerin prompterdan okuyacağı haberi yazıyordu. *Perforede* de, yani bandın üstüne okunan haberde de küçük değişiklikler yapıyordu. Birkaç dakika başında bekledikten sonra perforeyi kaydetmek üzere Suzan ile birlikte ses stüdyosuna indik. Volkan da montaj setinde, Şef Orhan’ın kabilesine katılmıştı. Az sonra iç hatla aradık ve yerine döndü.

“Ooo! Merhaba, şirketin en güzelleri! Nasılsınız?”

Suzan, kaseti yerleştiriyordu ve yıllardır tanıdığı arkadaşına özel dünyasını açmakta çekinmedi: “Hiç iyi değiliz Volkan!”

“Hayırdır, ne oldu?”

Tanışmamızdan bu yana birkaç kez daha Volkan ile karşılaşmıştık. Bana göre; pek mühim sayılmayan bu karşılaşmalardan birinde Volkan ile sohbet etmekten hoşlanmadığıma kesin karar vermiştim.

“Ne olacak? Kaç yıllık sevgilim, ben ona taparken o başkasını buldu!”

Ben de ilk defa duyuyordum, şaşırdım: “Ne!”

“Evet, hani Nil sana kesin başka biri var diyordum ya...”

“Evet...”

“Dün aradı, uzun uzun konuştuk. Sıkı dur, bak ne dedi?” Volkan mikrofonun altına yerleşmeye çalışıyordu. Suzan’ın elleri otomatik şekilde tuşlara basıyordu. Derin bir nefes aldı:

“Nişanlanıyormuş!”

“Ciddi olamazsın!”

“Çok ciddiym. İnanabiliyor musunuz? Ortada hiçbir şey yoktu. Zaten beni karşılamaya gecikmişti. Biliyorum işte ben. Sana da söyledim değil mi Nil?” Duygularının ağırlığından ve derin üzüntüsünden sürekli havaya soru savurarak kurtulmaya çalışıyordu. Yanıtlarını bilmek istemediğinden soruları yalnızca iç hesaplama mahiyetinde kendine soruyordu.

“Her şeyi anlamıştım. Biliyordum. Telefonları, uykusuzlukları, gece yarısı sıkıntılarını, her şeyi... Bir tek öleceğim günü bilmiyorum yemin ederim.”

Ayrılıklar da kısmi ölümlerdir bazen. Ne diyeceğimi, nasıl davranacağımı şaşırdım Suzan’a. Çok üzgündü. Öyle çok üzgündü ki... Aldatılmıştı. Kandırılmanın yaşa, cinsiyete, ilişkinin adına bağlı olmayan büyük bir yumruğu vardı. Aslında insan, bu yumrukla; kırılan gururuna mı, aşkının bittiğinin itirafına mı, yoksa karşılıksız sevgisine, saygısına mı daha çok yanardı o anlar; bilmiyorum. Bildiğim tek bir şey vardı: Suzan yıkılmıştı. Kolay kolay kendine geleceğe de benzemiyordu. Onu, odadaki tek sandalyeye oturttum ve ağlamasına izin verdim. Volkan, ondan beklemeyeceğim kadar nazikti; bizi yalnız bıraktı. Giderken masasının arkasından mendil vermeyi de ihmal etmedi.

“Üzülme diyeceğim sana ama mendili boşuna vermediğimi biliyorum.”

“Teşekkürler.” Suzan, Volkan odadan çıkarken ses bandını Aliye Hanım’a götürmesini ve ona işi Aslı’ya ya da Ekrem’e vermesini söylemesini rica etti. “Tamam.” dedi Volkan da.

Rahatlatıcı bir şeyler aradım ve en kolayına kaçtım: “Sen de başkasını bulursun!”

Suzan olanın farkındaydı: “Şu hâlime baksana Nil! Başkasını bul demekle bulamıyor insan. Kaç senedir birlikteydik. Oyuncagımı kaybetmiş çocuk gibiyim diyeceğim, yanlış anlayacaksın. Ama evet, biz oyun oynuyormuşuz meğer. Anlamı yokmuş paylaştıklarımızın. Dişler ise sorun tel takardım, kilolarım ise sorun zayıflardım. Ama bunun çaresi yok. O başka birini seviyor artık. İşte beni yakan, yıkan bu! O başka birini *seviyor* artık!” Küvetçinin aldatışındaki ağırlığını en çok hissettiren, Suzan’ın “*seviyor*” derken gözlerine dolan nemler oldu.

İçimden ona sımsıkı sarılmak geldi. “Hişşşt! İnan bana düzeleceksin!” Kızarak sözümü kesti: “Nil elbette düzeleceğim. Sonsuza kadar ağlamaya göz pınarım yetmez tabii ki! Ama o zaman gelene kadar da ağlayacağım. Hani itinayla bir çamur çevirirsin elinde, dünyanın en harika çömleğini kucaklayacaksın sanırsın ya, işte biri gelip parmağını batırır da günlerce hazırladığın o çömleği eciş bücüş yapar ya, bütün o emeğin gider... Ben ona ağlıyorum. Yoksa ben de biliyorum hayatın devam ettiğini, edeceğini...”

“Sen ya aynı rengi bir daha tutturamazsam diyorsun... Seni çok iyi anlıyorum.” Nedense ben de herkes gibi, anladığımı sadece *anlıyorum* diyerek karşıma aktarabildiğimi zannediyordum. Sanki “Anlıyorum!” deyince arkadaşınız’ya da konuştuğunuz her kimse sizin, onu gerçekten anladığınıza ikna olacaktı. Basit bir kelime gibi kullanırdık fakat gerçekte çok zor bir anlam taşırdı. Tıpkı “*tanımak*” gibi... “*Yıllardır iyi tanırım: Saçı şu renk, gözü bu renk, babası bankacı...*” mı, kastedilen tanımak? Yoksa en zor hâllerde; sözü edilen kişinin ne yapacağını, en mutlu anlarda attığı çılgılığı bilir mi demek?

Özellikle de evlenirken *tanımış* olmaya; flört ne kadar uzun olursa olsun inanmazdım. Tamamen rastlantılara kalan bir yorumdu çünkü bu. Örneğin; çok varsıl bir adamla çıkıyorsunuz, adamın keyfi yerinde; evleniyorsunuz. Birkaç yıl sonra aynı geliriyle çocukların okul taksitini ödeyemez hâle geliyor müthiş kocanız. Gelin tanıyın bakalım... Oysa o ne cömertti her zaman, ne iyi kalpli ve huzurluydu. Şimdi şartlar değişmişti, O da şartların altında değişti. Sizin gibi... Neyi tanımaktan bahsediyoruz?

Alkol almaz diyorsunuz, alkol alabiliyor. Hiç yapmayacağım diyen kız arkadaşlarınızın, ortam hazır olduğunda neler yaptığını duyunca şaşırıyorsunuz. Kimi tanıyorsunuz? Kimi tanıyorum? Kimseyi. Kendimi bile... Daha küçük bir çocukken, bakirelik konusunda ahkâm kesen kadınları duyunca gülerdim. Çabaları, savunuları çok anlamsız gelirdi. Daha gözü açılmadan on sekizinde evlenen, hiç üniversite hayatı yaşamamış biri; erkeklerle bütün günü paylaşıp aşkın tutkularında, heyecanında sınınamamış biri nasıl anlatırdı namusu, ahlakın ne olması gerektiğini? Aynı kişi sonraki neslin şartlarına, ortamlarına, medyasına sahip olduğunda da erkeklerden ve aşktan uzak durmayı becerebilirse ancak o zaman hak eder alnından öpülmeyi... Tabii, bu öpücüğün gerekliliği de en önemli tartışma konusu! *"Hakikatli biriymiş, ne dediyse aynısını uyguluyor. Sözü başka, özü başka değil..."* dersiniz. Fakirler nereden bilir zenginliğin hâlini tavrını; âşık olmadan yatağa giren, nereden bilir tutkulu sevişmeyi, "bir" olmayı? İnsanız sonuçta ve insanlar milyonlarca sinir hücresiyle örülmüş, istekli, hırslı, doyumsuz varlıklardır ve bilmedikleri bir şeyi özleyemezler. Hiç Disneyland'e gitmemişseniz orayı özlemezsiniz, işte bu kadar! O nedenle; yokluktan varlığa yükselen, varlıktan yoksulluğa inenden daha kolay adapte olur yeni yaşamına. Kimse yalnızca kendi yaşam deneyimini bilip de her şeyi biliyormuşçasına etrafa bilgiçlik taslamasın! İsmi bile beş hâli var ne de olsa!

Suzan çok seviyordu ama küvetçisi ondan başka bir ülkeyi keşfetti. Orada daha önce hiç yaşamamıştı. Orayı sevdi ve etrafına çit çekmeye karar verdi. Aynı anda yanan iki çakmak olmadıklarından, Suzan'ın aşk gazı daha uzun süre yanacak ise ne denebilirdi ki? Suzan'ın da başka biriyle yeni bir adaya yerleşmesi için dua ediyordum.

"Hafta sonu bir şeyler yapaalım lütfen, kafanı dağıtırsın. Harika olur!"

"Nasıl yapar bunu Nil, nasıl? Ben onu böyle seviyorken nasıl? Keşke hiç gitmeseydim yanına..." Kızma sırası bana geçmişti: "Gitmeseydin haftalar, aylar boyunca seni kandırmaya devam edecekti; tabii en kötüsü de sen kendini kandırmaya devam edecektin. Her şeyde bir hayır var, biliyorsun. Üzüldüklerinde bile."

Aslı montaj yapmak üzere alt kata indiğinde set stüdyosuna uğramıştı. Her şeyi bildiğinden tek laf etmedi. "İşim bitince çay içelim." dedi. Hep

beraber karanlık koridorda yürüdük. “Akşam bir şeyler yapalım.” deyince Aslı, ben de atıldım: “Bak ben de söyledim. İyi gelir. Taksim’e falan gideriz. Sonra profiterol yeriz. Tatlıyı seversin sen.” Sonunda küçük de olsa Suzan’ı gülümsetmeyi başarmıştım. “Tamam.” dedi. Aslı; “Bizim masaya haber verelim. Gelmek isteyen olursa gelsin.” Suzan istemeye istemeye buna da “tamam” dedi. Aliye Hanım’ı, Tuğrul Bey’i nezaketen çağırdığımızı sanıyordum ama onlar da İstiklal’de akşam fikrine bayıldılar.

Ondan önce; Mert’in yalan haberini izleyecektik. Mert çoktan makyajdan çıkmış; masasında saatinin gelmesini bekliyordu. Günay Hanım akşam stüdyosunda yerini alınca, akış özetini sunmaya başladı. Mert neredeyse nefes almadan, stüdyoyu etraftan gizleyen ve iç içe geçen kapıları tek tek geçiyordu. Haberi , “flaş haber” olarak verileceğinden, iki haftadır akış sonrası yayımlanan ilk ve tek reklam arasında spikerin karşısına oturdu. Makyajlı hoşuma gitmemişti. Kirpiklerindeki rimele sanki tozlar birikmişçesine, bakışları anlamını kaybetmişti. O sırada bunu kaçırmamak için ben de kameramanların yanıdaydım. Yayına gitmesin diye çıt çıkarmıyorduk.

“Sevgili Seyirciler, gün geçmiyor ki gazetecilik mesleği haksızlığa uğramasın. Bu kez bir üzücü haber de ne yazık ki bizden geliyor. Kanal X editörlerinden Mert Yılmaz görev için gittiği Afganistan’da izinsiz çekim yaptığı gerekçesiyle Amerikalı askerler tarafından gözaltına alındı. Yanlışlığın kısa zamanda fark edilmesi üzerine Mert Yılmaz’ı serbest bırakan askerlerden biri, Türkiye’nin bir ülke olduğunu bile bilmediğini söyledi. Evet Mert, bir iş arkadaşın olarak öncelikle sana geçmiş olsun diyorum.”

Mert, başına gelenden sarsılmış bir tavır takınarak, gayet mağrur; “Teşekkür ederim Günay.”

“Neler yaşandı, bize anlatır mısın?”

“Biz birkaç gazeteci arkadaş ABD askerlerinin talimini çekiyorduk. Türk subayların çuval olayından sonra dedik ki...”

Anlattı, anlattı, anlattı...

Gözlerime de, kulaklarıma da inanamıyordum. Yıllar sonra aynı şeyi reyting, kariyer, ün veya herhangi önemsedığım şey için ben de yapar mıyım diye düşündüm. Yapabilirdim belki, kim bilir? Ama bu kadar doğal olmayı becerebilir miydim, işte onu kesinlikle bilmiyordum.

Biz şimdi haber merkezinin üç kat aşağısındaydık. Haberin mutfağından üç kapak altta. İyice pişmiş yemekleri sunmaya gelmiştik. Daha doğrusu, ben değilsem de izlediklerim; Günay Hanım, Mert, stüdyo ekibi... Yukarıdaki akıl almaz emeği, koşturmayı düşününce manen de üç kat aşağıda bulunduğumuzu hissettim. Yalnızca bu binada, durmadan çalışan iyi insanları değil; o iyi gazetecilerin orada bulunabilmek üzere geçtikleri yolları, okudukları yığınla kitabı, gittikleri onca tiyatroyu, sinemayı, sergiyi de düşünüyordum. Sonuç ortadaydı. Tüm dünyada olduğu gibi *gerçeği kurguluyorlardı*. Birçoğu aile babası, birçoğu anneydi. Bazıları deli gibi âşıkta masasına, tablasına; bazıları tesadüfen bulaşmıştı, ama kopamamıştı. Nihayetinde; zannedildiğinden daha kaliteli bir çizgi taşırdı bizim mesleğin insanları. Bir tür gladyatör şovu sunmak da doğanın kanunu, ayının balı gibi algılanıyordu. Oyun da kuralına göre oynanıyordu. Hepsi bu... Bazen ileriye kaçılırsa iç manivelalarına yüksek makamlı devletliler fena basardı. Ondan ziyadesi masumaneydi.

Mesai bitmek üzereydi. Telefonum çaldı. Tam açacakken kapandı. Cevapsız çağrılarda Polat'ı gördüm. Geri aradım.

“Merhaba, hoş geldin!”

“Merhaba. Seni özledim.”

“Öyle mi?”

“Öyle. Bu akşam yemek yiyelim seçeceğin bir yerde.”

“İsterdim ama...” Bilerek “*Çok isterdim ama...*” dememiştim. “İsterdim ama Suzanlarla, Aliye Hanımlarla Taksim'e gideceğiz. Belki daha sonra...”

“Belki daha sonra...” diyerek sesimi yankıladı. O beni Sevgililer Günü'nde aramış olsa da ben yeniden yemek yememiz hakkında “*belki*” diyordum; bozulmuştu.

“Tamam o zaman, araştırız.”

“Tamam.”

İstiklal yine çok kalabalıktı. Şarap rengine bulanmış bir akşamdı. Soğukta bile insan burada yürümekten alıkoyamıyordu kendini. Aliye Hanım ve Tuğrul Ağabey bu zevki kaçırıyorlardı. Son anda özel işlerini bahane edip evlerine dönmeye karar verdiler. “Gençler eğlensin! Biz onlara yük olmayalım!” dediler. Suzan'ın buruk yüzünü fark etmeden...

Emek Sineması'nda konusu aşk olmayan bir film izleyelim dedik. Sulu Ekrem, bu akşam esprileriyle bizi güldürmeyi başarıyordu. Aslı da mutlu görünüyordu. Suzan etrafına içi boş gözlerle bakıyor, üzüntüsünü ayağının altında hafifçe kayan karlara benzetiyordu.

“Bakın, ben oradayım ama eridim zannediyorlar. Hâl değiştirdim aslında. Kardım, su oldum. Geçiş yaparken de orada olduğumu anlattım, anlamadılar. Biraz daha cazgırlık yapsaydım, olmaz ayrılmam deseydim. Yumuşak yumuşak, hayatından kayıp gitmem diye bağırıyordum.” Lafının burasında sesini çok yükseltince önümüzdekiler ve yanımızdakiler bize baktı. Biraz sarhoştı. Ekrem daha arabadayken onu rahatlatmak için bir şeyler içirmişti. “Sinemada uyur.” dedimse de dinletemedim.

“Üzgünüm ama iki ayrı yerden bilet almak zorunda kaldım. Hiç yer yoktu yan yana.”

Ekrem biletlerimizi almıştı. Suzan, “Kusura bakmayın arkadaşlar ama ben Aslı ile oturmak isterim.” diye tutturunca; çaresiz biz de Ekrem ile aynı yere düştük. Film uzaklarda kalan bir babanın geri dönmeye çalışırken, artık çok geç kaldığı telafilerini ve boşa çıkan çabalarını anlatıyordu. Aile ilişkili bir film. Ekrem kulağıma eğilip; “Sanki benim ailemi anlatıyor.” dedi. Burkulmuştum; çünkü benim ailem sorunsuz, nadir ailelerden biriydi. Çok âşık olarak, izinsiz bir evlenme; hemen ben, arkamdan kardeşim... Süper alakadar bir anne, müthiş özenli bir baba... Sevimli bir kardeş... Ekrem'in gözlerine nasıl baktıysam artık, beni korkunç şekilde yanlış anladı ve yavaşça, elimi avucuna aldı. Sanki başımdan aşağıya kaynar sular döküldü.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun? Bu ne cüret! Bu ne cesaret!”

Sessiz ama öyle bastırarak kelimeleri sıralamıştım ki arkamızdaki koltuktan “*Hişt!*” sesleri geldi. Elimi elinden aynı hızla çekmişim. Salonu terk edecektim ama insanlardan çekindim. Film ara verdiğinde koşarak Aslı ile Suzan'ın yanına gittim.

“Kusuruma bakmayın, ben gidiyorum.” Suzan zaten aldırılmazdı ama Aslı şaşırды: “Neden, nereye?” Ekrem oturduğu koltukta kaskatıydı, hiç bakmıyordu. Başımla işaret ederek; “Sersem elimi tutmaya kalktı.” Aslı'nın yüzü şekilden şekle girdi.

“Sen ne dedin?” Sesi resmen kızgındı. “Sersem diyorum, sersem; tamam mı? Haddini bilmiyor!”

“Haddini bilmeyen sensin Nil! Kim bilir onu cezbetmek için neler yaptın?!”

İkinci kez ama nefretle şaşkındım: “Sen ne diyorsun Aslı! Delirdin mi? Terbiyeni takın!”

“Geldiğinden beri peşindesin değil mi?” Suzan uykudan uyanmışçasına, sakince; “Kızlar ayıp oluyor yapmayın, herkes bize bakıyor.” diye uyardı. Yine de hiçbir şey umurumda değildi. Aslı’nın Ekrem’i bu derece sevdiğini bilmiyordum.

“Ekrem’in avukatı mısın? Ondan hoşlanmak zorunda mıyım? Artık biz arkadaş değiliz!” Herkes bize bakıyordu. Tartışma, artık kavgaya dönüşmüştü. Çok utanıyordum.

“Zaten değildik. Stajyersin sen, geçicisin!” Öfkeden dilim tutulmuştu. Tek laf edemedim: “Sen doktora gitmelisin bence Aslı, doktora!” son cümlemdi. Sonra pardösümü bile giymeden sokağa fırladım. Elimde değildi; ağlıyordum. Bir an aklımdan Polat’ı aramayı geçirip vazgeçtim.

Annem gözlerimdeki kırmızılığı fark etmemeliydi. Sakinleşmek için, eve gitmeden önce Şebnem’e uğrayacaktım.

14. Gün

Nur, sabah erkenden arayıp beni uyandırmıştı. Kanalin yakınındaki börekçide buluşup kahvaltı etmeyi teklif etti. “*Olur*” dedim. Çünkü Aslı ve Ekrem kabusundan sonra bugün işe gitmeyi hiç istemiyordum aslında. Başladığımdan beri hafta sonları dahil her gün şirkete gidiyordum. Belki de biraz ara vermediğimden, bunca yorulmuş ve yıpratılmış-tım. Neyse ki bugün Aslı yoktu, seviniyordum. Yine de bilmeden ruh hâlimi yansıtan siyahları giyinmiştim. Yüzümü gölgelerden arındıran tek şey, boynuma iki defa doladığım şeker pembe şalımdı.

Nur benim aksime cıvıl cıvıldı. Yalnız giysileriyle değil; neşesiyle de... Anlattığına göre Okan harika biriymiş. Yazın birlikte tatile gideceklermiş. Nur Antalya diyormuş, Okan Fethiye.

“Bir bilsen nasıl kibar, nasıl sevimli Nil’ciğim...”

“Senin adına çok seviniyorum.”

“Ne var sende? Belli, canın sıkılmış.”

Dün yaşadıklarımı anlattım. Nur kıskançtı ama kıskançlığı yalnızca kendini yakan biriydi. Her şeye rağmen, kimse için kötülük düşünmezdi. Söylediklerim onu hiç şaşırtmamıştı:

“Aaa! Bilmiyor musun şekerim; Aslı, Ekrem’e deli gibi âşık!”

“Ne! Sen nereden biliyorsun?”

“Aylar evvel Suzan söyledi bana.” Suzan dedikoduyu çok severdi; ama ateşi olduğundan dumanı tüten gerçeğe dayalı dedikoduları...

Aslı, Ekrem'den en az beş yaş büyüktü. Tuhaf ve belki de çekim yaratan tezatlıkları vardı. Ekrem çok sulu bir insandı. Aslı ciddiye. Ekrem, basit haberlerden ciddiyete henüz terfi etmişti. Aslı, ciddi haberlerden hiç hoşlanmazdı. Ekrem sivilcelerini kapatırsak fena sayılmazdı, Aslı çok çirkindi. Ekrem mutluydu, Aslı hırslıydı. Birlikte hiç düşünemeyeceğim bir çiftti. Aklımdan geçenleri sanki Nur da kabul ediyordu: "İkisini yatakta düşünemiyorum; ya çocukları..." Ben Nur gibi gülemiyordum. Hâlâ öfkem dudaklarımı ısırma neden oluyordu.

Aslı'yı yine de anlayamıyordum. Çok âşık olabilir, sevebilir; onsuz yaşayamaz hâle gelebilir ya da çocuğunun babasından bahsediyormuşçasına kalbi tutuşabilirdi; ama tüm bunlar, onun hakaretlerini haklı göstermeye yetmezdi. En nefret ettiğim halk deyişlerinden biriydi; *dişi köpeğin kuyruğuyla ilgili olan...* Bir aşk suçu -ki böyle bir suç yoktur- işleniyorsa, faili illa ki kadın mıdır? Kadın mı ateşlere atılmalı, taşlanmalıdır? Hiç yüz vermediğim Ekrem bile kendi kendine gelin güvey olabiliyorken Aslı beni neyle itham eder? Hiç anlamadan, dinlemeden; işin aslını astarını dikmeden...

Yine öfkelenmişim. Bugün Aslı'yı görmeyeceğim için tekrar memnundum.

"Gecikiyoruz." diyerek kalktık. Herkes kendi böreğinin parasını ödedikten sonra yürüyerek, yine Okan'ı konuşarak şirkete gittik. Asansör her zamanki gibi meşguldü. Merdivenlerden çıkarken Zafer Kırkpınar yanımdan iniyordu. Beni görünce başıyla selamladı. Nur elbette bu sahneyi kaçırmamıştı, kıskançlık damarları kabarak; "Sana mı selam verdi, yoksa yanlış mı gördüm?" Güldüm. Cevabı anlamıştı. "Sen gördüğüm, tanıdığım en..."

Gerisini getirmedi. Belki de beni kırmak istemiyordu. Hiçbir şey için özel uğraş vermediğim hâlde, etrafındaki ilgiden zaman zaman bunalan bana; özellikle kadınların, yakın arkadaşlarımla yakıştırmalar yapabildiğini düşünmek beni kahrediyordu. Hiçbirini açıkça duymamıştım ama tahmin edebiliyordum. Okuduğum onca kitap, dergi, makale; arsızca katıldığım seminerler, paneller, konferanslar; herkes kafelere takılırken gittiğim felsefe toplantılarının önemi hiç yokmuş gibi davranıyorlardı. Herkes bana âşıktı, herkesin dikkatini çekiyordum ama onlara göre bu

sonsuz ilginin tek nedeni güzelliğimdi. Apaçık bir hakaret sayıyordum oysa bu düşünceleri ya da böyle düşünenlerin bana doğru attığı adımları. Emegiime, zarafetime, kaliteme büyük bir hakaret!

Neyse ki söylediğim gibi Nur iyi niyetli bir kızdı. Üstelik kendi yaşantısıyla mutlu sayılırdı. Zaten; iç huzuru yakalayanlar başkalarının iki kulağı, tek dudağı arasında yaşamazlardı.

Kırmızı kapıdan geçince yerimde oturanı sırtından tanımıştım. Hatırlı dostum hâlime bakmaya gelmişti. Onu görünce, Çin’de Türk görmüş gibi sevindim. Neredeyse boynuna atlayacaktım. Polat, uzaktan nasıl davranışımı izliyordu. Mesafeli mesafeli elini sıktım. Hatırlı dostum uzaklığımdan alınmazdı; aklınca beni iyi tanıdığını, iş yerinde yanlış anlamalardan çekindiğini düşünürdü. En son birlikte yediğimiz o harika öğle yemeğinden beri görüşmemiştik ve O da, Tuğrul Ağabey ile Aliye Hanım’ın yanında bu durumdan şikayetini saklamadı.

“Çok çalıştırmayın emanetimi!” diyordu. Beni sahiplenmesini istemesem de hemen yanı başımızda bizi dinleyen Ekrem’e mesaj mahiyetinde olur diye itiraz etmeyecek, sesimi çıkarmayacaktım. Derken içeri Mert girdi. Editörler paravanının arkasında da Ali Bey “Gazeteyi gördünüz mü? Skandal diyorlar. Hay Allah yahu! Biz desek kabahat sayılır, onlar deyince ekmek kadayıfı!” Medyada da *bizler- onlar- ilk özel haberimdeki gibi ötekiler* vardı. Her kanalın, gazetenin bir yayın politikası vardı ve neredeyse bir siyasi bakış açısıyla örtüşüyordu. Adını koymadan elbette...

Hatırlı dostum konuyu biliyordu, kakhahayla; “Bizim Atıf ne yaptı biliyor musunuz?” Aliye Hanım neşelenmişti: “23 Nisan’da cumhurbaşkanının koltuğuna oturmuştur O, yapsa yapsa onu yapar!”

“Yok, yok!” diye itiraz etti hatırlı dostum saatin ilerlemesine aldırmadan; *“Reklam veren arkadaşlarım var, ya tecavüz dersin ya taviz; skandal ağır kaçır, yoksa el etek çektiririm bilesin, demiş genel yayın yönetmenine.”* Anlamadığım bu diyalogun sonunda hepsi birden kakhaha attılar.

Onların masa başında güldüğü bu kelimelerin her birinin ağırlığı farklıydı. Yayıncı neyi uygun görürse, ertesi sabah insanların olaya yaklaşımı da, hissiyatı da kıvam açısından aynı ölçüde farklı olurdu. Medya birinci güçtü ya, ondan sebep...

Mert hatırlı dostumun yanındaki Aslı'nın sandalyesini çekti, ters oturdu. Gözlerimi alamıyordum. Polat'a baktığımda, kıskançlığını gizlemek için yerinden kalktı. Benimle ilişkisini açıkça herkese ilan etmemek, benden çok onun seçimi idi ve sonuçlarına katlanmak zorundaydı. İstifimi hiç bozmadan Mert'in sözlerini dinlemeye koyuldum. Haberden sonra gelen telefonları zaman zaman haber merkezine doğru dönerek, herkesin işiteceği şekilde, gülerek anlatıyordu. Arayanlardan biri Afganistan'a gidip oradaki Türk subaylarını ülkeye getireceğini söylemiş; bir diğeri beşinci sınıf bir pavyondan arayıp, onun için moral gecesi yapmayı planladıklarından bahsedip randevu istemiş; telefonu kapatmadan önce de Mert'e yanında onun çıktığını eklemiş. Mert en çok da buna gülmüştü.

"Funda'ya söylemeyin sakın!"

Birden o kadının adını duyunca Polat'a göz atma gereği duydum. Ama dairede değildi. Aynı anda telefonum şiddetle çalmaya başladı; herkes konuşurken dikkat çekmem beni utandırmıştı. Aceleden çantamın diplerine ittiğim telefonumu güçlüklerle buldum. Arayan Polat'tı. Herkes sessizleşmişti. Hatırlı dostum, üzerimdeki bakışlardan çekindiğimi anlayarak bir başka konu hakkında konuşmaya çalıştı; bir yandan da beni izliyordu. Kırmızı kapıdan dışarı çıktım ve Polat'a; "Umarım acildir." dedim.

Sesi soğukkanlıydı; "Acil sayılır. Oradan hemen benimle kaçmanı istiyorum." Güldüm. *Orası* derken Mert'i kastettiğine emindim. "Hemen! Lütfen!"

"Polat gün ortasındayız. Herkesle beraber aşağıda görünmem lazım."

"Hadi, hemen hazırlan gidiyoruz!"

"Nereye? Hem ne söyleyeceğim Aliye Hanım'a?"

"Polat ile habere gitmek istiyorum dersin. Bugün bir televizyon programına konuk olacağım. Diğer konuklarla neşeli röportajlar yapacağım. Hoşuna gidecek!"

"Eğlenmem önemli değil, anlamıyorsun!"

"Hadi ama nazlanma; ısrar ediyorum!" Aliye Hanım'a ne söyleyeceğimi, nasıl bir ses tonu takınacağımı prova yapmalıydım. Bir ara tiyatro dersleri almıştım, ama sahne dışında katiyen rol yapamazdım. Üstelik hatırlı dostumu atlatmam mümkün değildi; daha nefes alış verişimden

aslında ne demeye çalıştığımı anlardı. Buraya kadar gelmişken, en azından onunla bir çay içmem icap ederdi. Stresli anlarımda bilinçsizce yaptığım gibi, kabarmasınlar diye gece binbir zorlukla sardığım buklelerimi parmağıma doluyordum.

“Tamam, ama hemen değil! Umarım acelen yoktur; çünkü buraya beni görmek için gelmiş bir arkadaşım var.” Hakikaten çok kıskançtı: “Hayır. Beni ciddiye almalısın!”

“Alıyorum Polat!” Adını söylediğimi şimdi fark ediyordum. Biri duymamalıydı. Daha fazla uzatmak istemedim. Hatırlı dostumun şüphelerini üzerime çekmekten korktum. İşim hayatımda ailemden sonra geliyordu. “Tamam! Yarım saat sonra aynı yerde...”

Hatırlı dostum dağılan masayı sanki yeniden toplamaya çalışıyormuşçasına PKK hakkındaki son gelişmeleri yorumladı: “Bakın göreceksiniz; bir gün açılım deyip her şeyi normalleştirecekler! Söylüyorum size, bu adamlarla masaya oturacağız. Dış mihrabı, iç kürsüsü kalmadı bu tatsızlığın! Osmanlı’nın ecelini canlandırmaya çalışıyorlar. Abdülhamit bir daha ölecek! Zaten adamcağız, hanımları o içindeyken ateşe verilen marangozhanede yanıp gitmediğine pişman ölmüştür devletin, devlet-lusunun başına gelenleri görünce.” Öyle güzel konuşurdu ki hatırlı dostum... Bilgiçlik taslamadan, muzip yaklaşırdı konulara. Şiir dinletircesine duygularını kabartırdı insanların. Bana gelince ses tonu bile değişirdi. Dolu başaklığından sebep daha da eğirdi başını önümde... Doluluğu ise; lirik bir coşku taşırdı biz yan yana yalnız kalınca... Karşılığı olmadan birinin nefesine muhatap kılınmak bazen insana gaddarca bir haz aşıları. O hırsla yenik düşenler, ben gibi yangına dayanıklı sanırdı kendini. Ondandı zaten atıp tutmalarım; oynaklığım, cilvelerim... Kendimi çok güçlü bilmemden, şımarıklığımdan... Hatırlı dostum daha candan bir muameleyi hak etse de...

Uzun ve tatlı sohbetin ardından herkes yine yerine geçti. Gün ilerliyor, ağırlaşıyor; haber havuzu dolup taşıyordu. İstihbarat masasına, son günlerde tüm ülkeyi ayağa kaldıran çocuk kaçırma olayıyla ilgili telefonlar yağıyordu. Çoğunlukla da asılsız çıkıyordu bu aramalar. Yan komşusuna kızıp ona eşek şakası yapmak isteyenlerden; boşanma arifesinde, aldatan kocasını cezalandırmak için iftira atanlar bile vardı arayanlar arasında.

Adliye muhabirleri mahkeme kapısında birbirine giren aileleri, sülaleleri çekmekten bayramlarda kendi akrabalarına gidemiyorlardı. Dolayısıyla; hatırlı dostum beni anlayışla karşılamalıydı. Belki adli bir olayı takibe gitmiyordum ama sonuçta kendi çapımda yoğunum. Herkes gittikten sonra; önce Aliye Hanım ile ardından hatırlı dostumla beş dakika kadar ayaküstü sohbet ettik. Bana siteminde kendince haklıydı ama konuşacak vaktim yoktu. Polat beni bekliyordu. Kiminle habere gideceğimi öğrenince yüzünü buruşturdu.

“Dışarı çıkman için erken! Önce ofis işini bitir! Yazı yaz, haber yaz; bilgisayarını geliştir.”

“Haklı olabilirsin fakat burada da yeterince çalıştığıma inanıyorum. Hem; müdürümüzün neler söylediğini sana geçen gün anlatmıştım.”

Bir an evvel kurtulmak için hatırlı dostumun gönlünü hoş edecek yılışık bir gülümsemede bulunduğumu az sonra fark ederek aceleyle çantamı kucakladım.

“Üzgünüm, Polat Bey ile ilk defa çıkacağız.” Yalan söylemeyi beceremezdim. Yanaklarım alev almıştı sanki. Ona göstermemeye çabalayarak zaten bağlı olan ayakkabı bağcıklarını yeniden bağladım.

“Ara o zaman en kısa zamanda.”

“Arayacağım.”

Yanaklarından öptüm ve Tuğrul Ağabey’e, tam ben çıkarken yerime oturan Ekrem’e bakmadan “İyi günler!” deyip çıktım.

Polat yine arabasının aralık camından bana el salladı. İlginçti çünkü arka koltukta kameraman yoktu. Zaten muhabirler, habere kendi araçlarıyla değil; şirketinkilerle giderlerdi. Şaşkınlığımı anlayınca, “Sürpriz! Sana kendi dünyamı açmak istiyorum.”

Bana kendi dünyasını açacakmış! Hayal kurduran bir karakter değildi; beklentilerimi fazla yukarıya itmemiştim. Haklı olduğumu az sonra anladım. Az sonra bir süpermarkete gittik ve fıstık ezmesinin yanında sandviç yapmak üzere birkaç çeşit ekmek ve salam aldık. Düz alışkanlıkları olan, sade ve ünlü bir adamdı. Yazarkasanın başına geldiğimizde tanışmak isteyip, fotoğraflarını çekenler oldu. Dışarıda ve market alışverişi boyunca elimi hiç tutmadığından zaten mesafeli yürüyorduk; o nedenle ikimiz de

davranışlarımızda rahattık. Hanım hayranlarına sarıldı, bazılarını öptü. Hiç önemsemedim. Vatandaşlar kadar, magazin dünyasının da ilgilendiği nadir gazetecilerden biriydi. Zaten halkın merakı yüzünden gazetecilerin de ilgisini çekiyordu. Zira gazeteci, gazeteciyi kolay kolay haber yapmazdı. Bir tür meslektaş birliği sağlanmıştı. Şans eseri; bir fotoğrafın içine girmekten son anda kurtulmuştum. Hâlâ Mert'i düşünen bir yanımdı çünkü ve sihrimi, filmin sonuna kadar kaymasını beklediğim yıldızlara tutturmuştum; dileklerimin hemen yanı başına...

Polat'ın "açmayı lütfettiği kendi dünyası" tam da düşündüğüm gibi eviydi. Bazı programlardakine benzer şekilde evinin kapılarını kameralara değil de bana açmıştı. Aman ne şans!

Tam bir bekar eviydi. Bulaşıklar lavaboyu dolduruyor, bardaklar ve boş içki şişeleri koltukların yanlarında kümeler oluşturuyordu. Kirli kırmızı koltuklarındaki lekeleri ancak bir şizofren saymaktan haz alabilirdi. Az önce market kasası önünde pırıl pırıl giysili adamın bu evde geceyi geçirdiğini düşünmek imkânsızdı. Beni buraya getirmeye aniden karar verdiği, etrafın karışıklığını sanki bu gözle hiç görmemiş biri gibi bakmasından belliydi. Bu kararı vermesinde; hatırlı dostumun ve Mert'in Yurt Haber masasına, yani bizim tezgahdaki konuşmalara diyalog katkılarının etkili olduğuna eminim. Zaten kıskanç mizacını en baştan çözmüştüm. Alelacele mutfığa girip, aslında boş olan buzdolabından çıkardığı birkaç sosu ve mezeyi; balkonda kurulu ve evin tek temiz yüzeyi olan masaya koydu. Yiyeceklerin bazıları kahvaltıyı, bazıları öğlen yemeğini, bazıları da akşam sofrasını hatırlatıyordu. Değişik bir yiyecek yelpazesi sunuyordu bana. Yine ağzının kenarlarında tükürüklerini biriktirerek sandviçlerini bitirdi. Bu denli büyük sürprizi(!) bünyem kaldırmadığından, ben yalnızca birkaç cips attım ağzıma.

Muhteşem öğünümüzün ardından bana müzik cd'lerini, Mısır'dan aldığı küçük piramit biblolarını, Afrikalı dansçı figürlerini, Amazon kadını heykelini, hemen başının üstünde Amsterdam yazan Bob Dylan magnetini, son olarak da Tayland'dan bir arkadaşının getirdiği Buda büstünü gösterdi. Evi sembolik anılarla doluydu. Tabii, bir hayranının geçen kış hediye ettiği yün şapka ve kaşkolü de göstermeyi ihmal etmedi. Kırmızı-lacivert koyuilmeklerle "*Sana aşığım Polat!*" yazıyordu. Kadın bir de avuç içlerinde tığ oyaısıyla "*Ellerini böyle saracağım!*" yazan aynı renk, bir çift eldiven göndermişti.

“Henüz böyle hayranlarım yok!” dedim hafifçe tebessüm ederek.

“Ben varım ya!” dedi ve bana Sevgililer Günü için aldığı mavi, kırmızı gelinciklerle bezenmiş mini elbiseyi ve ortasında kurutulmuş çiçek taşıyan ahşap, eliş kolyeyi hediye etti. Çok şaşırmıştım. Üçlü koltukta otuyordum ve elimde çok sevdiğim şeftali suyum vardı. Yavaşça bardağımı aldı ve sesini güya seksi hâle getirerek “Ben varım ya.” diye tekrarladı. Başımı avuçlarının arasına aldı ve yaklaştı. Uzun bir öpücüktü. Akşam ile birlikte vücudunun ısısı da artıyordu. Şakaklarında biriken ter damlalarına bulaşmamaya çalışıyordum. Çok kötü öpüşüyordu bu kez. İsteksizliğime aldırmayan elleri gömleğimin düğmelerini açmaya başladı. Küçük ama dolgun bir meyve lezzeti tatmışçasına nefesi hızlanmıştı. Daha da yakınlaştı. Sessizlik koyulaşan odanın rengini sanki üstümüze örtüyor; ben karşı koymaya çalıştıkça bundan zevk almaya başlıyordum. Sevişmemiz hararetlenmişti. Şimdi göğüs uçlarımız çarpışıyor, dili omuzlarımı yalıyordu. Bir anda çıplak kalmıştım ve o hâlde birbirimize sımsıkı sarılıyorduk. Beni, gelinini kucaklayan bir damat gibi yatak odasına götürdü. Odası da aynen evin diğer bölümleri gibi dağınıktı. Dizüstü bilgisayarının bulunduğu masanın etrafında çantalar dolusu kaset vardı. Zahmet edip bir raf yaptırmamış, hepsini üst üste yığmıştı. Hâlâ kucağındaydım ve O, tek eliyle sırtımı okşuyordu. Yatağa uzandık. Sonsuza kadar öyle kalmak istemeyeceğini anladığımda yataktan kalktım. İlk olmak için yeterince iyi değildi; olmadı. Çok kırılmıştı. Hiç affetmeyecekti.

15. Gün

Neden yaşamıyorum özgürce?
Aşk her şey için gerekir mi?

Toplumun öğrettikleri ilişkimin sınırlarını belirlemeli mi?

Yoksa ben yaşamak için yiyenlerden biri mi olacağım? Belki de âşık olmadığım biriyle sırf bu yüzden günün birinde evlenmek zorunda kalacağım. Tanrı'm!

Anneme fırsat tanınsaydı; O da benim gibi sokaklarda özgürce dolaşsaydı, okulunda erkeklerle kaynaşsaydı, onlarla hep birlikte yaşasaydı, kariyer hesapları yaparken evliliği arkalara, çok uzaklara atsaydı ne yapardı ihtiyaçları karşısında? Sormalı mıyım? Hayır!

Olsa... Annem duysa... Çok kızar mı? Hem de çok! Peki neden? Ben altta kaldığım için mi? Erkeğe üstünlük tanıdığımı mı düşünür? Peki, o neden?

Erkekler bu kadar da kötü müdür? Peki neden?

Tanrı'm! Gerçekten her insan çift mi yaratıldı? Ya böyle bir şey yoksa, her şey yalandan ibaretse... Yoksa yoksa... Yoksa hiç olmayacak mı?

Aşkı ve tutkuyu aynı kişide yakalayamazsam ne yapacağım? Ne yapmam bekleniyor? Ne yapmam gerekiyor? Sahi, bunu kim ve ne belirliyor?

Sevdiğim kişinin öpücüğünü de sever miyim? İlla ki sevişmeyi de sever miyim onunla? İster miyim her ağacın altında...

Of! Ya aşkı sonsuza dek yakalayamazsam? Yarımımı bulacağımın garantisi var mı, garantisi?

Çiftim nerede? Tekilim ben herkes gibi. Bütünlüğe ermenin tek yolu evlilik mi?

Ya evlenemezsem? Aşkım ile evlenemez de evlendiğim kişiyi sevmezsem? Âşık olduğum insanla her bakımdan mutlu olamazsam? Evin iyiliğine tek ölçüt, yatak odasının genişliği mi?

Hiçbir şey anlamıyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Anlatılanları da yetersiz ve saçma buluyorum.

Belki büyüyünce öğrenirim. Belki...

16. Gün

“**A**man bizim küçük kızımız gelmiş!” Yunus Bey’in karşılaması uykulu gözlerimi ve bilincimi sonuna kadar açmıştı. Muhabir toplantısından önce konuşmak istiyordu. Habercilikte etiği araştırmamı ve konuyla ilgili küçük bir rapor hazırlamamı söyledi. Bizim kanal, daha önce yapılmamış şeyi yapacak ve medya öz eleştirisi sunacaktı. Bu da adımın geçeceği ikinci özel haber olacaktı. İnanılmaz sevinmiştim. Patronuyla ilişkilerini çok sıkı tuttuğundan; zaman zaman okulda dalkavuk gazeteci nitelemesi ile adından söz etsek bile Yunus Bey, hakikaten çalışkan ve üretken bir adamdı. Aşklara meşklere dalmış beni, farkında olmadan kendime getirmişti. Yeni bir motivasyon ile çalışmaya başlamıştım. Elinde elmasıyla yerine oturan Aliye Hanım’a ne kadar sevindiğimi tam anlatacaktım ki bana dün Polat ile gittiğimiz haberi sordu. Elbette ona Polat’ın “büyük” sürprizinden söz edemezdik ve ilk defa kasıtlı bir yalan söyledim: “Polat ile gitmekten vazgeçip aşağıda tüm gün montaj izledim.” dedim. Şaşırdı. “Hayret seni görmedim.” Görünmezliğime neden ararken ansızın bana yardım ediverdi: “Tabii, ben dünümü gereksiz arşiv görüntülerini tarayarak geçirdim.” Rahatlamıştım. Hemen konumu araştırmaya koyuldum.

Etik: Bir kimsenin davranışlarına neden olan kurallar bütünü; insan hayatını yönlendiren emredici hükümler, demekmiş. Kişiden kişiye değişmeyen ilkeleri var. Ona göresi, bana göresi yoktu! Bakkala göre, kumarbaza göre, televizyon kanalına göre de değişmiyordu. Kemik bir sistem; çalgı. Sen hangi teline basarsan bas, titreşim veriyor. Medyum diye tabir edilen

medya araçlarının tümünde uyulması gereken ilkeleri var. Şiddet ve kan dikkat çekiyor diye gerekli gereksiz gösteremeyiz ya da göğüsler için de aynı durum söz konusu... Televizyonun karşısına çocuklar oturuyor; ek-rana bağlı yaşayan geniş aileler var.

Yanlış normalleştirmemek gerekiyordu. Çünkü insanın doğası, çarpık olanı göre göre onu benimsiyor ve doğal kabul etmeye başlıyor. Üstelik bir araştırmaya göre; yılda en az 5000 adet kaza, ölüm ve şiddet haberi gören bir toplumun ruh sağlığı da tehdit altına giriyormuş. Etik önemliydi önemli olmasına ama toplumun kolektif aklını yönlendirme gücü ve etkisi olduğundan gazeteciliğin etiği, gazetecinin etiği her şeyden önemliydi!

Bir ülkenin gazetecisi, polisi gibi kullanılırsa tıpkı polis gücü gibi iktidar maşası olur, azası olurdu. Kolaylıkla tehlikeli hâle gelebilirdi. Bu yüzden de; ahlakı önce, belki de mesleği oluşturan bireylerin kendinde aramak lazımdı. Gazeteci; basın meslek ilkelerine uymalı ve elindeki bu potansiyel ve her an patlamaya hazır gücü dikkatli ve seçerek kullanmalıydı. Çünkü iki dudağının arasında bazen toplumunun geleceğini şekillendirebilen bir şablonu gizliyordu. Tabii, anlattığımız gazeteciler deterjan reklamlarında çıkanlardan değillerdi!

Etik hep tartışlagelen, inanılmaz öneme sahip bir konuydu... Arşiv görüntülerinin “arşiv” ibaresiyle birlikte kullanılmasında, suçu mahkeme kararıyla kanıtlanmayan, sabitleşmeyen insanın “suçlu” olarak ilanına kadar hemen her şeyi içinde barındıran bir hukuku vardı.

Yunus Bey’in verdiği ödev beni zenginleştirmeye hemen başlamıştı. Üzerinde çalışırken internette Mert’in adına da rastladım. Acaba ona yakınlaşmak için beklediğim fırsat olabilir miydi bu?

Ona sorabileceğim bir soru düşünüyordum ki haber atlama hakkında konuşmak istediğimi fark ettim. Gazeteler, bazen kasıtlı olarak bir habere yer vermeyebilirlerdi. Bir gazete sahibinin değerli bir başarısına, rakibinin sayfalarında rastlamamak mümkündü. Mert’in bu konudaki fikirlerini almak için sabırsızlanıyordum. Haber dairesinde başta çalışkanlığım, daha sonra da yaşımdan ötürü limitsiz bir kredim vardı ve herkesin masasına gidip gelebilirdim. Ama saat öğle yemeğini işaret ediyordu. Gözlerim Nur’u yokladı. Orada olmadığını zannederken Aslı ile birlikte Okan’ın yanında gördüm. Aslı yüzünden onu çağıramayacaktım. Yukarı çıkmak üzere

hazırlanırken Suzan geldi. Tuğrul Ağabey'in yazdığı bağış konseri haberinin montajını henüz bitirmişti. Ülkenin önde gelen sanatçıları bir araya gelmiş ve Doğu Anadolu'daki yetim çocuklar için Lütfi Kırdar'da sahne şovu sunmuşlardı. Gösteriye ilişkin sayısız reklam yapılmasına rağmen katılım zayıftı. Afişlerdeki ünlü isimler de salonu doldurmaya yetmemişti. Haber tamamen Tuğrul Ağabey'in yorumuna göre biçimlendirilmişti. Tuğrul Ağabey, katılımın yetersizliğinden hemen hiç bahsetmemiş; onun yerine birbiriyle küs sanatçıların bile yarar sağlamak maksadıyla bir arada mikrofon tutmayı kabul ettiklerini yazmıştı. İsimler, haber magazin ağırlıklı olmasının diye üstü kapalı bir biçimde geçiliyor; yalnızca konserden görüntülerin kapsamında veriliyordu. Kam-spikerine de ulvi amaçların nasıl birleştirici olduğu yazılmıştı. Muhtemelen, bülten sonlarına kaydırılan bu haberi spiker; hafif bir tebessüm ve yüksek gönüllü bir yaklaşımla okuyacaktı.

Suzan yorgundu ama kırmadı. Birlikte yemeğe gittik. Kukuletalı aşçılar bugün; mercimek çorbası, tavuklu pilav, çoban salata ve supangle sunuyorlardı. Dün yarım kalan heyecanımı tatlı yiyerek bastırmaya çalıştığımдан, ikinci kase supangleyi bile almıştım. Güzelce çorbalarımızı içtik. Laf nasıl açıldı hatırlamıyorum ama döndü dolaştı Yaren Dağlı'ya geldi. Bizim koğuşun hanım ağasının, bir zamanlar Zafer Kırkpınar ile evli olduğunu büyük bir şaşkınlıkla öğrendim. Detayları daha da ilgimi çekmişti. Zafer Kırkpınar gönlünü yeni gelen reklam müdürüne kap-tırınca, Yaren Dağlı boşanmak istemiş. Ancak; tek çocuklarının hatırına arkadaşlıklarını sürdürüyorlarmış. Yine de söylentiye göre, eski eşinin televizyondan gazeteye ihraç edilmesine Yaren Dağlı ön ayak olmuş.

"Tehlikeli kadın!" diyordu Suzan.

Ben de boş durmayacaktım. Zaten geldiğimden beri benimle temasa geçmeyen tek canlıydı: "Alçak dağların yeşil bulutu! Hiçbir yerde nüshası yok zannediyor. Oysa ispanaklar var."

Suzan, *yeşil bulut* ve *ispanak* yakıştırmama çok güldü. O nedenle devam etti: "Havuç yiyenlerin turunculaşması gibi salatalıkla yeşilleniyor herhalde. Hem kocası da en ünlü sevgilisi değildi."

Ağzım daha da açılmıştı: "Listede başka kim var?"

"Eee... Medyada yükselmek her zaman adil şartlara bağlanmıyor." Ak-lıma hemen Mert düşmüştü; istem dışı soruverdim: "Yoksa Mert mi?"

Suzan, paniklememi sevmiştir: “Acaba Mert miydi? Hafızamı yoklamalıyım. Eminim Mert’i de bir yerlerde bulabilirim.” Şakasını uzatınca, sesçi Volkan’ın yanımıza oturmasına engel olamamıştık. “Nasılsınız güzeller?”

Suzan’ın yanıtını öğrenmek için çıldırıyordum ama Volkan ile vakit geçirecek kadar güçlü de değildim. Hem ödevimi araştırmaya devam etmeliydim. Onlara iyi sohbetler dileyerek aşağıya indim. Mert ile bu kez konuşmayı umut ediyordum. Mert ortalarda görünmüyordu. Saçlarımı hafifçe havalandırıp kameraman bölümünden bizim masaya doğru yaklaşan Nur’u selamladım. Arkadaşımın mutluluğu bir an bana da bulaşmıştı. Kocaman gülümsüyordum. Üstelik Mert’in yerini de biliyordu. Ali Bey ile birlikte yönetim katına inmişlerdi. Araştırma bahanesi ile yüz yüze geleceğim birkaç güzel dakika için sabırlı olmalıyım. Yaklaşık iki saat bekledim. Ama Mert gelmemişti. Üzgün üzgün bakınırken Sarp yanıma geldi. “Sizinle biraz görüşmeliyiz.” Heyecanlandım. İçimden kötü bir ses; “*Kesin Polat’ı öğrendiler ve Yaren Dağlı’nın emriyle beni işten çıkarıyorlar.*” diyordu. Az sonra durum tam tersine bir yön çizdi ve hayatım boyunca unutamayacağım bir teklif, şans ve fırsat önüme geldi: Kanal bundan böyle ara haberlere yer verecekti ve benden bu haber bülteni için hazırlanmam isteniyordu. “*Ama nasıl?*”

“Her gün Günay Hanım sizinle bir müddet stüdyoda çalışacak.” En uçta sevinç nasıl yaşanmış, anlamıştım. Bütün akrabalarımı çığlıklar atarak aramak ve kendi kişisel haberimi müjdelemek istiyordum. O denli heyecanlanmıştım ki Sarp’a, Nur ile konuşurken söz ettiğimiz şekilde “bey” hitabını kullanmadan, sadece adıyla hitap etmiştim. Sarp; komplekslerden arınmış olgun biriydi; aldırmadı. Tabii, tekrarlamadığım için tepkisiz kalması da muhtemeldi. İlk dersim akşam haberlerine bir saat kala başlayacaktı. Önce biraz diksiyon ve artikülasyon çalışacaktık. O dakikaların gelmesini iple çekmiştim. Hep beraber yönetim katında bulunduklarından, Mert’in de bu kararda pay sahibi olduğunu düşünmek mutluluk kat sayımı artırmıştı. Taze, sıcak ve tam bir flaş haberle gelen Sarp’ın arkasından Tuğrul Ağabey yanıma gelip beni kutladı. Aliye Hanım ve her şeyden hemen haberi olan Suzan da tebrik edenler arasındaydı. Ne de olsa az önce önemli ve ciddi bir iş teklifi almıştım. “*Acaba maaşım ne olacak?*” diye düşünürken Mert’in yorgun yorgun sandalyesini çektiğini gördüm. Bizim haber dairesinin en kızdığım alışkanlıklarından biri de

sahibi yokken sandalyelerin başka masalara çekilmesi idi. Mert ve diğerleri bu tatsız hareketlere alışkındı; yadırgamadan ve metalik cızırtılara boş vererek otururlardı.

Editörler paravanının arkasında Didem Hanım da vardı. İlk kez onu sosyal görüyordum. Arkadaşlarıyla sohbet ediyordu. Haberden artan zamanlarda da haberciliğe bakışını zenginleştirecek bir şeyler okurdu. Kibarca selamlaştık. Ağırlığı, Ağrı Dağı'nın karlarını andırıyordu. Sonsuz bir sadelik ve görkem... Hani bazı insanlar, kendilerini ele vermezler ama içlerinde koca bir hazine saklarlar ya; işte öyle bir muammaydı bu kadın. Tek kusuru; konuşurken tükürük saçması ve karşısındakinin yüzünü şampansız yıkamasıydı. Kıvrıkcık, erkek kesimi saçları ve hakim yakalı gömleği bir asker kızına oldukça yakışıyordu. Babası Zonguldak'ta askeri hakimdi. Anne, emekli Türkçe öğretmeni idi. O sebeple; Tuğrul Ağabey de dahil olmak üzere herkes, takıldığı kelimeler için adeta imla kılavuzu gibi işlev gören Didem Hanım'a başvururdu. Benim bunu yapmaya hiç ihtiyacım yoktu. Edebiyat kitaplarıyla yarışacak kadar dil bilgim mevcuttu. Hatta üniversite sınavında Türkçe sorularının tamamını doğru yanıtlayarak okuduğum bölümü kazanmıştım. Yine de Didem Hanım ile ilk konuşmamıza hazırlık yapmaktan geri durmadım. Onu tek celsede boşayan eşinin aksine, kibar bir telaffuz takınacaktım: "Günaydın!" Oldum olası "Efendim!" sözünü gereksiz ve aşağılayıcı bulur, hiç kullanmazdım. Bu sözcüğü, sadece ve sadece bir şeyi duyduğumdan emin değilsem bir soru imlemi hâlinde ağzımdan çıkarırdım. Komünist damarlarım; bilinçaltımızın sızdırdığı bu hitabın, toplumumuzun iç benliğinde saklı bir gelenekselin izini taşıdığını bildiğinden kabarır kabarır, otoriteye isyan ederdi. Bir kimseyi diğerine böyle seslenirken gördüğümde, asiliğim büyür ve o iki kişiyi de silkelemek isterdim. Garsonun müşterisine servis açarken bu kelimeyi kullanması bile ciğerlerimde bir yanma ve midemde bir bulantı başlatmaya yeterdi. Daha önce aynı ya da benzer fikirlerde olanların ve şimdilerde, eski ilkelerini önemsemeyenlerin savunduğum erdemleri hafife alıp; "*Bizler de o yollardan geçtik!*" demeleri kadar sinirlerimi bozan bir şey daha olamazdı!

Ayrıca; Yunus Bey'in verdiği etik ödevinde, stüdyodaki seyircisini görece rütbelendirerek "*sen*" ya da "*siz*" diye konuşan spikirlere ve gazetecilere de bu yaklaşım dahilinde yer vermeyi ihmal etmeyecektim.

Söz gelimi; stüdyo konuğu bir profesör ise spiker, “Efendim... Siz...” diye sorularına başlarken bir çiftçiyi asla eş değer bir saygıyla ağırlamazdı: “*Sen ne bekliyorsun devletten?*”

Ben aynı soruyu; gazetecilerin devletten ne beklediğini, yüzyıllık yalnızlık tozu serpmek istediğim Mert’e soracaktım. Neyse ki elindeki bülteni okumayı bırakmıştı. “Müsait misiniz?” Sık seyahat ettiğinden haber dairesinin diğer mensupları kadar yüzümü görmeye henüz alışmamıştı. Bir an tereddüt edip “Siz...” Hatırlı dostumla geçen hafta yediğimiz yemeği anımsadı. “Aa... Evet, gelin lütfen! Nasılsınız?” Bu sıcak karşılaşma beni mest etmişti. Gülümsememi durduramıyordum; öte yandan beni sırtkan biri gibi algılamasından kaçınmalıydım. “Sizinle, Yunus Bey’in çalışmam için verdiği araştırma konuma dair kısa bir konuşma yapmak istiyordum.”

“Yani röportaj mı yapacağız?” Başta, kısa dediğim için kendime kızsam da doğrudan meselenin özüne indiğimizden diyalogu doğru kurduğuma inanıp rahatladım. Çünkü beni diğer stajyerlerle karıştırmasından endişeliydim. Hiçbir zaman başkalarıyla kıyaslanmaktan ve eşitlenmekten hoşlanmazdım. Doğam gereği, insanların ihtiyaç duyduğu lider ruhlu kişilerden biriydim ve bu hep böyle olacaktı!

“Sayılabilir. Etik konusunu araştırıyorum. Bir özel haberin ön ayağı diyelim. Medyada etik ile ilgili sorularım var.” Mert çok samimiydi: “Sorularınız olmadığına sevindim.” Altta kalamazdım: “Psikolog koltuğuna yatmıyoruz.” Yatmak, yatak, biz, ikimiz; Ah Tanrı’m! Ne güzel bir konuşma akışıydı bu! Kendimi “*keşke azıcık dışılığı çağrıştırabilsem*” diye ümit ederken yakaladığımda çok utandım. Gülümsememi ve heyecanımı soğutmaya çalışarak; “Sonuç olarak bana biraz etikten ne anladığınızı, etiği korumak adına ne tür kararlar alıp uyguladığınızı anlatmanızı rica ediyorum. Tabii, etik kurallarınız var ise...” İşte burada bozmuştum. Sağlam bir kayayla çarpıştım. Cevabı sert geldi: “Öncelikle bir insana sizin etiğiniz var mı? Etik sizin durduğunuz yerden nasıl görünüyor diye sorarsanız, ilk etik ihlalini siz yapmış olursunuz!” Yanıtın ağırlığı on sekizlik gururumu öfkeliendirmişti: “Onca yıllık bir gazeteci olarak, sorumun nereye varacağını anlamamanızı arzularım.” Mert sakın görünse de fırtınalı bir karakterdi. Karşısındaki kaç yaşında olursa olsun, görünürse görünsün onu kendine eşit kabul etmesi, yan etki olarak da gerektiğinde lafını hiç esirgememesine yol açıyordu. “Öyleyse küçük hanım...” Bu hitaptan artık

nefret ediyordum. “Sizinle küçük bir anekdot paylaşayım: Ahmet Midhat Efendi, *Tercüman-ı Hakikat*’te romanını tefrika ederken yanına koltuk altında yazıları olan genç bir öykücü gelir. Ondan rica minnet yazdıklarını okumasını ister. Ahmet Midhat, genç ve hevesli yazarı kırmaz, müsveddelerini alır ve ‘Bugün git, yarın gel!’ der. Adam gider. Ertesi gün binbir heyecanla Ahmet Midhat’ın düşüncelerini öğrenmek için gazeteye gelir. Ahmet Midhat, öğretmen edasıyla ‘burası iyi, şuradaki fikrini beğenmedim’ diye anlatmaya koyulur. Genç yazar adayı, her eleştiri sonrasında Ahmet Midhat’a ‘Ben onu demek istemedim, bunu demek istedim; öyle söylemedim, şöyle söyledim’ diye karşılık verir. En sonunda kafası atan Ahmet Midhat; ‘Ne anlatmak istiyorsan onu yazsaydın ya!’ diye kızar.” İroni yaptığından mesajının arkasına gülümsemesi gerektiğini düşünmüş olacak ki gözlerimin içine bakarak gülmüştü. Kırıldığımı anladı; uzatmadı ve gönlümü almak istedi: “Böyle güzel gözlerden, sonraki yılların hüsrânını şimdiden silmek için gazetecilikteki soru sorma, anlama ve anlatmayı anlamalıyız öncelikle. Etik işte bu noktada devreye girer, bu çizgiden yolu şaşırır. Söylemek istediğim; yanlı, abartılı ya da yoruma açılın isteyen bir gazetecinin ses tonundan, ceketine her şeyi dikkate değerdir. Etik, haberi bir araya getiren bütün öğeleri; hangi maksatla ve nasıl biçimlendirdiğin meselesinin kapsamındadır. Çünkü haber eninde sonunda kişilerce sahiplenilir, benimsenir ve onların dış dünyaya bakışını etkisi altına alır.” Konuyu benden ve benim soru soruş tarzımdan bir parça olsun uzaklaştırması eminim, beni rahatlatmak içindi. Konuşmamız on, on beş dakika daha sürdü. Her bir cümlede, kelimeleri yan yana dizerken daha da heyecanlanıyordum. Öyle büyük bir tesir altına girmiştik ki; bu beklenen hava, yanıtları not ederken bile şaşkırmama sebep oluyordu. Aklımın derinlerinde tek bir ses duyuluyordu: “Böyle güzel gözlerden sonraki yılların hüsrânını silmek!” Mümkün müydü? Belki.

17. Gün

Günay Hanım'ın dün, akşam bülteninden sonra fazla sabır göstermesi gerekmedi. Diksiyon ve artikülasyon özel dersimde harikaydım. Sanırım bir aylık stajım biter bitmez beni beş çayı haberlerine yerleştirirlerdi. Günay Hanım da öyle düşünüyordu. Aslında eğitimime ve ön hazırlıklarımın tam olmasına herkesten çok önem veriyordu. Kanal yönetimi, öğle bültenleri koyacağını ve Günay Hanım'ın öğrencisi olacağımı açıklayınca; iki yıldır kullanmadığı yıllık iznini Uludağ'da kayak yaparak değerlendirme fırsatını bir an için kaybettiğini düşünmüş ve çok sinirlenmişti. İtirazları cevapsız kalınca mecbur olmuş ama bu genç ve her şeyi zamanında kapmayı amaç edinmiş öğrencisi karşısında hisleri yüzünden pişmanlık duymuştu. Ne de olsa iyi yetiştirilen bir çaylak, ileride ustasının neferi hâline gelirdi. Tabii vefalı ise... Gerçekten de yaptıklarını kesinlikle unutmuyacaktım. Diksiyon ve artikülasyon dersleri dışındakileri...

Annemler dün akşamı telefonda geçirmişlerdi. Bütün akrabalarımızla uzun uzun konuştular. Anneannem de bir yandan durmadan; *"Dilini ısıır! Maşallah de!"* gibi laflar ediyor, karşısındakinin şaşkınlığından mutlu his bir haz alıyordu. *"Erkenden eli ekmek tuttu bizim hayırlımızın, artık yazın bir yurt dışı yaparız!"* Babamın sözleri beni en çok güldürdü. Sanki daha önce hiç dışarı çıkmamıştık da benim sözde maaşım sayesinde nefis bir tatil yapacaktık. *"Seninki tatlı olur kızım!"* diyordu. Fikirlerine katılmadan edemeyecektim; kanal bana gerçekten de bir öğrenci için dolgun sayılabilecek bir ücret önermişti. Polat geçen akşamki kırgınlığını unutup iç hattı arayarak tebrik ettiğinde, ben yönetim katında konuştuğumuz

Yunus Bey'in masasındaki çayımı henüz bitirmiş, yerime dönmüştüm. "Küçük kızımız aramızda büyüyecek!" diyerek uğurlamıştı beni kapıdan.

Sonraki bir saatimi, yine Remzi'nin dağıttığı ajans bültenlerini tarayarak; içlerinde kayda değer bir haber olup olmadığına bakarak geçirdim. Editörler paravanının arkasında bir kargaşa yaşanıyordu. Kulak kesildiğimde konunun Mert'in asparagas haberiyle ilgili olduğunu anladım. Devletin dış ilişkiler sorumlusu, bizim kanala yazılı bir mesaj iletmış ve Afganistan'da, uyruğu Türk olan herkesin güven altında yaşadığının belirtilmesini "rica etmiş." El Kaide operasyonunda Türk gazetecilerin fonksiyonunu sorgulayan bir anlayışın asla kabul edilemeyeceğini söylemiş. Mevcut bir rahatsızlık durumunda, kendini dünyaya yalnızca kendi medyumuyla yani medya araçlarıyla anlatmayı yeğleyen Amerika'ya karşın bir tepki olarak, gazetecilerimizin sayısının azaltılması yoluna gidilebileceği vurgulanmış. Bu konuda Ankara'da yapılacak bir *uluslararası panele* Mert de davet edilmiş. Ben ise Mert'in değil Ankara'ya, tuvalete bile gitmesini istemiyordum. Onsuz burası çok sıkıcı bir hâl alıyordu. Öylesine hazırladığı şu haber bile burayı renklendirmeye yetmişti. Tabii, her ne kadar yalanın renkli bir şey olduğunu kabul etmesem de...

Yurt Haber masasının durumuna gelince... Suzan, sancılı ayrılığının arkasından kendini iyice yemeğe vermişti; tüm gün durmadan bir şeyler atıştırıyor, hiçbir şeyi yoksa en azından elinde bir kraker parçası ile dolaşıyordu. Aslı ile hâle bakışlarımız birbirinden uzaktı. Ekrem'in kırgınlığı ise Tuğrul Ağabey'in dikkatini çekmiş, sırdaşının bu durumundan ötürü bana nispeten soğukluk hissetmeye başlamıştı. Durmadan ve her fırsatta Ekrem'in beni çektiirdiğine emindim. Duruma hiç aldırıyor, bu haber dairelerinde herkesten daha kalıcı olduğumu ispatlamaya devam ediyordum.

Hasan Ağabey ile montajını yapmak üzere bugün bir habere gidecektim. Çok tartışılan İstanbul depremi konusu ile ilgili olarak İstanbul Üniversitesi profesörlerinden biri, yeni bir iddia ortaya atmış; bazı vakıf üniversitelerinden onun tezini reddeden profesörler de korkuyla söz edilen meseleye kendi yorumlarını getirmişlerdi. O nedenle önce Beyazıt'a, arkasından da İstanbul'un muhtelif yerlerindeki jeofizik bölümlerine ziyarette bulunacaktık. Fay hattının üzerine yapılan kampüsten sonra, yeni felaketlerin meydana gelmemesi için müteahhitlerin, inşaat yapacakları zeminleri nasıl seçtiklerini araştırıyordum. İstanbul'un insanı çileden çıkaran, ölçsüz ve dengesiz, hatta kaotik trafiğini göz önünde bulundurursak;

haber merkezine akşamüstü altıdan önce dönmem mümkün değildi. Bu da beni ister istemez; Hasan Ağabey gibi usta bir montajcıyla en az bir buçuk saat geçirerek, alelacele ana habere ve öncesinde Aliye Hanım'a bitmiş bandı teslim etmek zorunda bırakıyordu. Çantamı kaptığım gibi kameraman bölümünden Ahmet'e nerede buluşacağımızı söyleyip su almak için kantinin yolunu tuttum. Sabahtan beri ilk kez gördüğüm Polat, arabulucumuz Murat ile oturmuş sohbet ediyordu. İkisi de başlarıyla beni selamladılar. Polat bununla yetinmeyip yanıma geldi.

"Seni özledim." Çok çabuk konuya girmişti. "Öyle mi?" Kendimi ağaç arkasında yavuklusuyla konuşan köylü kızı gibi hissetmiştim. "Akşam yemek yiyelim, sonra da sinemaya gideriz. Ne dersin?" Tam bir sinema tutkunuyla konuştuğunu ileriki günlerde de anlayacak olan Polat'a, yüzündeki bu gülümseme nedeniyle *hayır* demek imkânsızdı. Demedim. Gideceğim haberi, arabanın içinde terden sıırılsıklam hâliyle beni bekleyen Ahmet'i anlattım. Saati ve yeri kararlaştırınca ayrıldık. Koşar adım merdivenlerden indim ve beni bekleyen araca adeta tünedim.

Profesör Zühtü Yıldırım, İstanbul depreminin çok hafif sıyrıklarla atlatılacağını iddia ederken; vakıf üniversitelerinden birindeki doçent, tam tersini söylüyor ve milyonların tehlike altında olduğuna vurgu yapıyordu. Sivri diliyle tanınan bir başkası ise şehir tarihinin kanlı sayfalarını canlı anılara taşıyor ve Kocaeli'nin unutulmaz depreminin bu depremle ilişkisinin bulunmadığına dikkat çekiyordu. Ona göre depremi önceden tahmin edebilen araçlar icat etmek an meselesiydi. Kuşlar ve köpeklerden sonra timsahların bu iş için denendiğini akla getirmemizi istiyordu. Doğadaki her canlının önden tespit edebildiği bir şeyi, gelişmiş zekası ile ne yazık ki aynı oranda çalıştıramadığı duyuların sahibi insanoğlu hâlâ algılayamıyordu. Makinelerden destek alarak en kısa zamanda bunu yapar hâle gelmek, bilim adamlarının tek ortak umudu ve hayaliydi. Haberimi nasıl yazacağımı paragraf paragraf şimdiden planlamıştım. Bittiğinde; son günlerde aramızın açıldığı Tuğrul Ağabey yerine Sarp'a okutacaktım. Elbette, yanında Mert'i bulmayı da ümit ediyordum. Suzan'ın da görüşünü almalıydım. Ne de olsa benden daha tecrübeliydi. Hem Aliye Hanım'ın; başkalarının fikrini almaya değer bulanların, her şeyi bildiğini zanneden diğerlerinden daha çok ve çabuk öğreneceği için zirveye daha çabuk tırmanacağına dair, tartışmadan kabul ettiği bir mesleki inancı vardı. Hasan Ağabey'in de inanılmaz bir katkı sağlayacağına hiç şüphe yoktu. Suratsız

Orhan Bey'in montaj katına yaydığı olumsuz havaya rağmen O, neşesini muhafaza etmeyi hep başarırdı.

Hakikaten de şirkete vardığımda saat altıya dönmüştü. Giderken gösterdiğimiz sürati, yerlerimize dönerken de sürdürmüştük. F klavyeye hâlâ tam alışmadığımdan işin en zorlu kısmını kesinlikle bilgisayarda haber yazmak oluşturdu. Çıktıyı almadan önce, uzun sürecek kurguya inmeden tuvalete gitmeliydim. Kaç saattir ağzıma tek lokma girmemişti. Küçük bir bisküvi paketi böyle anlarda en büyük yardımcıydı. Kişisel rahatlığımı garantiledikten sonra; ilkin Suzan'a, arkasından da planladığım gibi Sarp'a haberimi okudum. Sarp yine yazımı çok beğenmişti. Yanından memnun ayrılıyordum ama Mert'i de görseydim fena olmazdı. Üzerinde düşünecek zamanım yoktu ve doğruca Hasan Ağabey'in yanına gittim. Alt kat; haber telaşıyla, yüksek konuşma sesleriyle dolup taşıyordu. Gürültülerin enerjimi çalmasına fırsat vermeden odaya girdim. O esnada yeni montajcılardan Gülşah da haberi izlemek için Hasan Ağabey'den müsaade istiyordu. Şimdi üç kişiydik. Geriye dönüp baktığımda belki de en fazla güldüğüm montajlarımdan birini yapıyorduk. Profesörlerin tezatlıkları üzerine espriler gırla gidiyor, hâlâ sağ kalırsak spiker olduğumda Hasan Ağabey'i her biriyle telefonla görüştüreceğime kahkahalarla söz veriyordum. Esasen; söz konusu depresyon, on yedi milyonluk bir şehir için onca konuşmaya ve söylentiye rağmen hâlâ yeterince önemsenmiyor; on yedinci yüzyılda Londra'dan bile binlerce kat güzel olan İstanbul'u küf gibi saran gecekondular ve diğer çarpık kentleşme ürünlerinin önüne hâlâ geçilemiyordu. Şehrimiz, şehir planlamacılığının bu denli zayıf olduğu nadir büyük şehirlerden biriydi. Avrupa'nın hor gözle baktığı Budapeşte'nin yanında bile tercih edilemez bir hâli vardı. Estetik problemi, zaten depresyon sonrası hakkında ipuçlarını veriyordu.

Haber, sonunda bitmiş; Aliye Hanım'ın elinden geçmişti. Bültenin ortalarında verilecekti. On sekiz yaşında, işe girdiği ilk günleri beri haber üreten birinin kaleminden çıkmıştı. Ama ağacın halkalarından bile daha iyi sır tutuyordu. İzleyicilerin, haberi yapan bana dair yorumu asla gençliğimle ilgili olamazdı. Tecrübeli birinin elinden çıkmış gibi duruyordu. Hisseleri artan bir konu da dikkat çeken uzman görüşleri, önümüzdeki günlerde yeni tartışma olukları açacak ve ikinci özel haberim, haber merkezindeki adımı iyice parlatacaktı.

Ana haber sorunsuz bitmişti. Günay Hanım ile kısa süren özel dersimizin ardından eve dönmeye hazırlanıyordum. Tabii, dudaklarımda; az önce diksiyonumu oturtmak için öğretmenimin verdiği ödevden bir tekerleme vardı:

“Çatalca'da topal çoban çatal yapıp çatal satar. Nesi için Çatalca'da topal çoban çatal yapıp çatal satar? Kârı için Çatalca'da topal çoban çatal yapıp çatal satar.”

Polat, arabasına bindiğimde durmadan tekrarladığım tekerlemelerimi duymamıştı. Aklındaki restorana giderken elimi tutmayı ihmal etmedi. Romantik sayılmazdı. Fazla konuşmadan yemeklerimizi bitirmiş, izlemek istediğimiz filmin gişe kuyruğuna takılmıştık. Ancak bir şey beni şiddetle rahatsız etmişti: Polat kalabalık içinde asla elimi tutmuyor ve bana yakın durmuyordu. Kendimi birlikte görünmek istenmeyecek biri gibi hissetmeme neden olan bu mesafesi için Polat'a kızıyordum. Açıkça sordum.

“Neden?”

“Dışarıda kız arkadaşım ile görünmem bayan hayranlarımı üzebilir. Üstelik haberden birileri de karşımıza çıkabilir.”

Hiddetim eminim saçlarıma diken diken yapmıştı. Hanım, kadın yerine “bayan” gibi köksüz bir sözcüğü seçmesi beni daha da çok rahatsız etmişti. Üstelik yanında olduğum erkeğe ancak gurur verebilirdim, korku ve endişe değil! Müthiş bir sıkıntıyla sinema salonundaki koltuklarımıza yerleştik. Gerilimi fark ettiği hâlde az önceki diyalogumuzu yarım bırakmıştık. Film oldukça vasattı. Dışarıdaki duruşunun aksine, Polat bana giderek yaklaşıyor; nefesini olur olmaz, gerekli gereksiz sözlerle kulağıma üflüyordu. Biyolojik olarak tepki veren ellerimiz birbirini iyice sıkmaya başlamıştı. Omzuma döken saçlarıma arkamdan yumuşakça okşuyor, yanağıma zararsız, küçük öpücükler konduruyordu. Neden sonra; loş salonun arka koltuğunda, Bebek'teki öpücüğü unutturacak büyük bir öpücük geldi. Yayıdığımız ısyı fark etmemeleri için dua ediyordum. Kızgınlığım uçup gitmişti. Eğilerek, usulca; “Benim olmanı istiyorum.” dedi. Arabesk lafını tonlarken öyle içtendi ki cevap bile veremedim. Hain yanımla, vücudumu soğutmak istercesine Mert'i aklıma düşürürdü. Sesi derinlerde çınlıyordu: “Böyle güzel gözlerin...” Kalbim, bir kez daha onu seçiyordu. Filmin sonunu merak ettiğimi söyleyerek, bedensel titreşimimizi ve iletişimimizi durdurdum. Çıkışta da yorgunluğumu bahane ederek eve kaçtım. Polat intikamını fazlasıyla alacaktı.

18. Gün

“**B**iraz konuşalım mı?” En sevdiğim yazarlardan birinin köşe yazısını okurken Aslı bana beyaz bayrak sallamıştı. Tabiatım gereği çabuk küsen, çabuk barışan biriydim. Kimseyle küs kalmak istemiyordum. Yürekten inandığım evren ve enerji ilişkisinin, böyle sıkıcı detaylarla aksamasından korkardım. “Elbette.” dedim. “Ne zaman istersen!”

“İşin yoksa şimdi.” Aynı pozisyonadaki diğer arkadaşlarıma kıyasla oldukça yoğun olsam da, neticede bir stajyerdim ve haber dairesinde nefes boşluğu bulunan nadir insanlardandım. Bir tek, haber müdürünün sekreteri benim kadar serbestti. Aslı bugün kışın inatçı soğuşuna aldırmadan ince, beyaz bir gömlek; altına kot yasağının hemen arkasından satın aldığı siyah kumaş pantolonu giymişti. Küpelerinin turkuaz taşları, boncuk mavisî gözleriyle uyum yaratıyordu. Saçlarına da göze batmayan, bitkisel bir rölle attırmış; Suzan’ın ısrarını kıramayarak da sabahın sakın ilk saatlerinde, benimle problemini çözmek istemişti. Kantine çıktık. Gece haberleri ekibi, evlerine dönmekten önce birer çay içmek istemiş; sandalyelerin üçte ikisini zaptetmişti. Habercilerin arasında, hayatlarından en çok onlar fedakârlık yapardı. Herkesin uyuduğu saatte uyanırlar, gecenin uyku yönünden en tatlı dakikalarını masa başında geçirirler; herkesin iş çıkışı kafeleri doldurduğu saatlerde de yorgunluktan yastıklarına gömülürlerdi. İşyerlerinde de, evlerinde de misafir gibi yaşarlardı. Yerlerinde olmak istemediğimi biliyordum. O nedenle Aslı’ya terasa çıkmayı teklif ettim. Sessizce yürüdük. Nikotin krizine girenlerin arasından geçip temiz havayı

koklayabileceğimiz bir masa seçtik. Aslı konuşmak için yanıp tutuşmuyordu. Ama ilk ses veren de o oldu.

“Suzan konuşmamızı istedi. Ekrem konusunda tamamen yanlış anladığımı söyledi.”

“Kesinlikle yanlış anladın.” Soğuk ve kırgın duruyordum.

“Ben sandım ki...”

“Sen ne sandın? Gittiğimiz ilk filmde ona aşkı mı itiraf ettiğimi mi sandın?”

“Âşık mısın?” İnanamıyordum. Yalnızca Polat ile izlediğimiz dunkü filmi hatırlatan soruma Aslı'nın verdiği tepkiye şaşırışmışım. Sanki Türk filmi çeviriyorduk. Böylesi bir iletişim kazası ancak bir komedi filminde olurdu.

“Aslı çıldırtma beni! Ekrem, dünyada yalnızca ikimiz kalsak da bakmayacağım biri! Sulu, yapışkan, sırtıkan...” Ben Ekrem'i gözümün önüne getirip ağzımdan çıkan her sığata uygun düşecek bir mimik yaparken Aslı büyük gafının da, hatasının da yavaş yavaş farkına varıyordu. Utanmaya hazırdu. “Üzgünüm!” dedi. “Sana bu ne kadar samimi gelir bilmiyorum ama eğer faydası olacak ise şunu bilmeni isterim: Ekrem hakkında şüpheli davranmam, tamamen benim kendi hislerimden kaynaklanıyor.”

“Yani sen...”

“Evet, yaklaşık bir yıldır ondan hoşlanıyorum. Ama arkadaşlığımızdan diğeri kategoriye atlayamadık.”

Şimdi Aslı'yı anlıyordum. Nasıl karşılaştıklarını, o zamanki hallerini öyle derin derin anlatıyordu ki ona, bana söylediklerinden ötürü zerre kızgınlığım kalmamıştı.

“Barıştık mı?”

“On sekiz yaşındayım ve bara gitmiyorum. Belki bana bir kola ısımlarsın.”

“Barda mı?”

“Bara, barışımızı temsilen Yeşilay bayrağını da getiririm, endişelenme!”

Gülüştük. Gerçekten de insanlarla barış içinde yaşamının ruha yattığı huzuru tatmak muazzamdı. *Herkesle dost olamazdık belki; ama*

herkesle insanca bir arada yaşayabilirdik. Birazcık empati, yemeğin tuzu gibiydi. Hemen dilin ucunda, gönlün sığlarında, gözün kapağında. Birazcık empati... Yalnızca birazcık hoşgörü...

Biz yukardayken haber dairesi; stüdyo konuklarından birinin para istemesi ve talebi karşılıksız kalınca da konuk olmaktan vazgeçmesi nedeniyle karışmıştı. O nedenle; nezaketen uzatılan bir şeyleri, kaybettiği sevgilisinin hıncını alırcasına yiyen Suzan, mutlu mesut döndüğümüzü fark etmemişti. Bizim de fark etmediğimiz bir şey vardı. Daha doğrusu biri: Burçin.

İlk görüşte nefret duygusu ancak bu kız ile karşılaşmayla elde edilebilirdi. Yüzüne sürdüğü fondöteni ve pudrası ile adeta bir maske ardına saklanmıştı. Gözlerinin etrafını Faslı bir kadın gibi simsiyah çerçevelemiş; yeterince ürkütücü bir tablo yaratmayı becerememişçesine bir de yeşil, doğal olmayan lensler takmıştı. Saçları fünden sopa kesilmiş; dudaklarına sürdüğü şeker pembe rujun üstüne attığı parlaticı cila ile de içinde bulunduğu tek kişilik karikatürünü tamamlamıştı. Çirkin biri, daha çok çirkinleşmeyi ancak böyle başarabilirdi. Kısa boyunun ruhunda yarattığı kompleksin üzerinde, olabildiğince sivri topuklu ve zamansız giydiği parlak, rugan, kadınsı gece ayakkabılarıyla gezinmeye çalışıyordu. Sanki kusur saydığı yanlarını; pabuçlarının sivri topuklarıyla ezip geçiyordu. İnanılmaz derecede abartılı makyajını, giydiği rüküş ve abiye kıyafetlerle tamamlıyordu. Sürdüğü her boyaya ya da renge rağmen çocukluğundan beri utandığı kemikli, iri burnunu kapatamıyordu. Yüzünü ve karakterini yapay metotlarla saklamanın verdiği sözde iç huzur, onu yalnızca ses tonu ve tatlı tatlı konuşmasıyla gözlerden kaçırıyordu. Bunun insanları kandırmak için bir yöntem olduğunu daha sonra ne yazık ki ben de anlayacaktım. Sırlığını, *aldım* dediği ama asla yanından geçmediği okul ve aile eğitiminin eksikliğini ancak süslü kelimelerle boyayabiliyordu. Buraya nasıl geldiğine dair sayısız yorum yapılmıştı. Elbette; başta Nur, Suzan, Aslı olmak üzere Aliye Hanım ve ilk gördüğü andan itibaren haber dairesine onu yakıştıramayan editör Sarp'a kadar herkes tepkiliydi. Kimileri çapkın Zafer Kırkpınar'ın, kimileri ise Yunus Bey'in torpiliyle geldiğini ileri sürüyordu. Görünen apaçık bir gerçek vardı ki; Burçin'in tek amacı zengin ve kariyer sahibi bir sevgili ya da koşullara uygun düşerse eş bulmaktı. O nedenle, muhtemelen gününün tamamına yakını, bizler gibi montaj setlerinde ya da arşiv odalarında değil de maaşı herkesten kat sayı

olarak yüksek olan idarecilerin bulunduğu yönetim katında ya da amacını hizmet üzere makyajını tazelemek için tuvalette geçirecekti. Belki de herkes ile kolayca görüşebileceğinden kargo departmanında kalıp zarf dağıtıcılığını üstlenmeliydi. Şimdilik, beline kadar olan takma saçlarını savurarak bizlerin bakışlarına küçümseyen mimiklerle karşılık veremiyor, fazla konuşmuyordu. Hakkında bildiğimiz tek şey gelecekte spiker olmak istediği, bunun için de sunuculuk-spikerlik kursuna gitmekte olduğuydu. Onu gördüğünde koğuşun hanım ağası Yaren Dağlı'nın tepkisini merak ediyorduk. Ödüllü gazetecimiz, bugün üst düzey iki komutanla son dönemde haklarında yürütülen davaları görüşmek için Ankara'daydı.

Suzan sonunda bakışlarını Burçin'in çirkin salınışından ayırıp bize de bakmıştı: "Hanımlar nerelerdesiniz? Siz görmeyeli burası sirke döndü." Acele kararlardan ve önyargıdan hoşlanmayan biriydim ve liseden beri de ilginç karakterlere nedenini bilmediğim merakla karışık bir yakınlık hissedirdim. Burçin duymasın diye Suzan'ın yorumunu kestim: "Duyacak! Yakında hizaya gelir. Herkesi göre göre kendini düzeltecektir." Suzan tecrübeliydi, aynı fikri taşımıyordu. İşaret parmağıyla masasına bir şey kazıyormuşçasına: "Bak, buraya yazıyorum! Bu kız buradan ya bir kodaman bulup gidecek ya da kovularak. Çok sürmez diyorum!"

Gülümsemekle yetindim. Öğle yemeğinden önce yapılacak işlerim vardı. Vaktim olsa zavallı Burçin'e ilk gününde yol gösterici olurum. Bunu benim yerime, kolay elde edilebilir kızlardan hoşlanan seççi Volkan yapacaktı. Kış turizmi hakkında Aliye Hanım'ın yapacağı haber için birkaç Uludağ ve Palandöken çekimini taramam gerekiyordu. Kayıp ve ölen dağcı haberinden beri arşivden dağ bantları istememiştim; şimdi doyasya kar izleyecektim. Üç kaset beklerken Asuman, kanalın neredeyse kuruluşundan bu yana biriktirdiği onlarca *kar, kış ve dağ* kasetini önüme yığdı. "Nasıl olur da bunlar bu zamana değin silinmez?" Asuman göz ucuyla yan taraftaki kamera bölümünde oturan Arda'ya baktı. Sanırım Suzan, Asuman'ın Arda'ya âşık olduğunu söylerken haklıydı. Gözünden kolay kolay hiçbir şey kaçmayan biri, kendi erkek arkadaşındaki değişikliği nasıl bu kadar geç fark eder?

Eminim söylemesem Polat ile görüştüğümüzü de anlardı. Öte yandan işim kasetleri elimle sıralamakla bitmemiş, Aliye Hanım ile yine bir iki saati Caner'in odasında geçirmiştim. Her montajın sonunda biraz daha

gazeteci bakışı edindiğimi hissediyordum. Öğle yemeği saati sona ermek üzereydi. Burçin'i gördükten sonra makyaj tazelemek bile içimden gelmiyordu. Hızla Yunus Bey'in yarın teslim alacağı, bir nevi rapor sayılan etik ödevimi araştırmaya koyuldum. Döndüğümde; bizim masada Ekrem ve Burçin'i konuşurken bulduğuma aslında hiç şaşırmazdım ama Ekrem'in sanki beni kışkırtmaya çalışırcasına iltifatlarla süslediği konuşmasına, Burçin'in kaçamak sözlerle karşılık vermesi durumu değiştirdi. Kendi ilk günümle kıyasladığımda, yeni stajyer arkadaşımın benim aksime tembelliğiyle dikkat çekeceğine hiç şüphem kalmamıştı. Kaç saattir hâlâ yerinde oturuyordu ve sürekli etraftaki erkekleri süzüyordu. Adliye masasından çöpçatanım Murat, iç hattımı aradı:

"Yerinde olsam mı? Emin değilim." Burçin'e Murat'ın alaycı konuşmasını sezdirmemeye çalışarak;

"İyiym Murat'çığım! Sen nasılsın? Akşam arkadaşlarla görüşeceğiz." Bir anda Ekrem'in bu konuşmayı yanlış anlayıp benimle Murat arasında bir bağlantı kurmasından korktum. "Senin kız arkadaşın nasıl?" Murat kahkahayla gülüyordu. "Şişme olanı mı soruyorsun?" Ben de onun cevabına çok gülmüştüm; telefonu kapattık. Ekrem, aşk duyduğu ya da hoşlandığı insanın hayatının onsuz mutlu devam ettiğini gören herkes gibi hafifçe yüzünü buruşturdu. Bir bahaneyle yerinden kalkıp, sonradan bizim masaya verilen Burçin ile beni yalnız bıraktı.

"Merhaba!" dedim yeni iş arkadaşşıma. Burçin beklediğimden çok daha sıcak ve şaşırmış bir karşılık verdi: "Merhaba! Nasılsınız? Burada sizin gibi bir arkadaş bekliyordum ben de." Arkadaşlara canını veren bir burcum vardı ve Burçin'in tatlı tuzağına düşmüştüm. *"Tuzaklar hep tatlıdır, ondan tuzaktır."* derdi anneannem.

"Yemek yediniz mi?"

"Hayır."

"Öyleyse birlikte çıkalım. Bir rapor üzerinde çalıştığımdan çaya zamanım yok ama biraz çorba fena olmaz." Başıyla ve sonuna kadar açılmış pembe ağzıyla onayladıktan sonra yukarı, yemeğe çıktık. Sanki çıplak yürüyorduk. Yanımızdan geçen herkes bize bakıyordu. Burçin'in yorumu beni daha da şaşırttı: "Gerçekten çok hoşsunuz. Sizinle yürümek zevk!" Nazikçe teşekkür edip ona yemekhaneyi ve kantini anlattım. Yönetimin

yemek yediği tarafı kasıtlı olarak göstermedim. Ne arzu edilirse edilsin, en azından biraz emek verilsin diye düşünüyordum. Amaçlarına tahmin ettiğinden zor ulaşmalıydı. Burası saygın gazetecilerin ağırlıkta bulunduğu bir kanaldı. Geleceğim açısından buna, içerde ya da dışarıda en ufak bir gölge düşün istemezdim.

Bir yandan mercimek çorbasını kaşıklıyor, diğer yandan da “etik” başlıklı ödevimin mahiyetini anlatıyordum. Aslında anlayacağından emin değildim. Konuşacak konu bulmakta genelde zorlanmazdım. Bu kez; benden çok ayrı bir kişilikle ortak bir akış yakalamaya çalışıyordum. Nur bizi görüp yanımıza gelmişti. Bana eleştiren gözlerle bakıyor, buz gibi bir ses tonuyla konuşuyordu. Hâlâ ayaktaıydı. Onları tanıştırmak fazlasıyla güç olmuştu. Sonunda Nur yanıma oturduğunda, Burçin masada yayılan soğuk elektriğin etkisiyle sessizliği bitirip montaj katını merak ettiğini, sakıncası yoksa onu oraya indirmemizi istedi. Nur; Suzan ve Aslı ile buluşacağını Burçin’in yüzüne hiç bakmadan söyleyerek terasa çıktı.

Montaj şefi, sivilceli Orhan Bey bugün işe gelmemiştı. Zaman zaman hafta ortası izin kullanırdı. Hasan Ağabey de yerinde değildi. Tek tek odaları, içindeki setleri tanıtırken; kısa sürede ne çok şey öğrendiğimi anlıyordum. Kıskançlıktan nefret ederdim. Kıskanılmaktan da... Sevgili kıskançlığı ya da arkadaş kıskançlığı, adı ne olursa olsun böyle ihtiraslardan şiddetle kaçınırdım. Kıskanç insanlar enerjimi çalar, kolay kolay da yerine koymazlardı. Burçin’i henüz tanıdığımından mizacında sakladığı derin hasedi de anlayamadım. Şimdilik onu da örtmek için makyajdan yararlanıyordu.

Saate baktığımda günümün neredeyse bitmek üzere olduğunu gördüm. İzin isteyerek, tam yanından ayrılacakken Polat setlerin birinden dışarı çıktı. Beni görünce mutlu mutlu gülümsedi. Hiç tanışmadığım Nuri ile montaj yapıyordu. Biraz mola vermek, bacaklarının kan dolaşımını sağlamak istemişti. Uçaklarda hosteslerin tavsiye ettiğı şekilde, yerinde ufak egzersiz hareketleri yapıyordu. Ona doğru yürürken Burçin de teklifsizce benimle beraber yürüyor, adımlarımı senkronize ediyordu. Polat özel konuşmayı beklerken, davetsiz arkadaşımıyla birlikte konuyu rutin gününün akışına uydurdu. İlk defa bir ünlü görmüşçesine onu izleyen Burçin’in tuhaf ve utandırıcı sorularını, nezaketen olduğunu sandığım bir incelikle yanıtlıyordu: “Sizi burada bulacağımı bilmiyordum. Çok sevinçliyim.

Nasılsınız?” Benim yanımda, yani daha geçen gün onu kendi yatağında reddeden, uzaylı kız arkadaşının yanında Polat’ın koltukları kabarmıştı. Burçin, onu sanki para almışçasına övüyordu. Ünlü bir programcı ve haberci ile tanışması, ayaküstü sohbeti yeni stajyeri çocuksu bir havaya sokuyor, az sonra ana haber telaşına karışacak beni ise geriyordu. Polat’a;

“Görüşürüz” dediğimde O, ne demek istediğimi anlamıştı. Sandalyeme oturur oturmaz telefonum çaldı ve bugün ne kadar hoş göründüğümü, beni özlediğini, akşam görüşmek istediğini söyledi. Burçin’in ona övgüler dökmesi, itiraf etmem gerekir ki beni etkilemişti. Genç kızların hayran olduğu bir adamın kız arkadaşısıydım ve fazla naz âşık usandırırdı. Burada ya da caddelerde elimi tutmamasını kişisel algılamamaya karar verdim.

“Akşam Durdu’ya gidelim. Orada birer kahve içer, satranç oynarız.”

Durdu; benim yaşlarımdan başlayarak herkesin kendine göre bir hobi ya da eğlence bulabileceği, sözüm ona; dünyanın durduğu yeri anlatan bir kafe/bardı. Akşamın belli saatlerinde büyük barkovizyonlarla herkesin masasından görüntüler gösterilir, herhangi bir obje için açık artırma yapılır ve sonunda kazananın hesabı bedavaya gelirdi. Nargileden, damaya her şey bulunurdu.

Polat ile randevu yerine ayrı ayrı gidecektik. Polat eve gidip çantasındaki kasetlerini dökmek istediğini söyleyince ben de; Günay Hanım’ın okumamı tavsiye ettiği kitabı almak için iyi bir fırsat ele geçirmiştım. Yolumun üstündeki marka kitapçı yine gürültülüydü. İnsanlar, dükkanın hemen önündeki kafede oturuyor; birbirlerini yıllardır aramış da ansızın tam o köşede bulmuşçasına bağırarak konuşuyorlardı. Kışın; sinema, tiyatro ve parası olanlar için kayak dışında fazla yapacak bir şey olmadığından, okuma-yazma oranı yerlerde sürünen ülkemde, kitapçı kokusuyla insanları tanıştırmak için bu kafeler son derece verimliydi.

Aradığım kitap beden dili hakkındaydı. Tek tek, çalışmaların ait oldukları ilgi alanlarının yazıldığı sarı levhalara baktım. Sonunda hiç yardım almadan Günay Hanım’ın çok beğendiği kitabı “Psikoloji” raflarından birinde bulmuştum. Kitaba göz attığımda, bedensel iletişimimizi örnekleyen çizimleriyle kolay okunabilir olduğunu anladım. Tam, arkamdaki “Tarih-İnceleme” bölümüne dönmüştüm ki yerime çivilendim! Beynim aynı anda zonklamaya, kalbim hızlı hızlı atmaya başladı. Kelimenin tam

manasıyla şoke olmuştum. Karşı köşedeki iç masalardan birinde Caner ve Aliye Hanım'ı uygunsuz bir biçimde birbirlerine sarılırken gördüm. Tek elleri de masanın altından birbirlerinin bacaklarını okşuyordu. Şaşkınlıktan ve görülebilme ihtimaliyle korkudan donakaldım. Aklım bir parça yerine gelince, kendimi gizlemeye çalışarak boyumu alçalttım ve gördüklerimi unutmaya, belleğimden silmeye çabalayarak yazarkasaya gittim. Bir yandan da onları gördüğümü görmemiş olmaları için dua ediyordum. Benim şefim pozisyonundaki bu kadın, ahlak dışı ilişkisini gizlemek ve beni oradan göndermek için sorunu aleyhime kullanabilir ve haber merkezindeki geleceğimi yerle bir edebilirdi. Kesinlikle sessiz kalmalıyım. Yaşadıklarına verdikleri ad her neyse; yalnız beni değil, hiç kimseyi ilgilendirmezdi.

Ağzımdan bir şey kaçırırım korkusuyla Polat ile bile görüşmek istemiyordum. Bir süre sakinleşmeye ihtiyacım vardı. Ama aniden randevumu iptal etmem, Polat'ın daha çok soru sormasına yol açardı. Bu yüzden Durdu'ya geç gitmeye karar verdim. Kitapçının kasasına parayı uzatırken ellerim titrediğinden bana su getirmeyi önermişlerdi. Tekliflerine sessiz kaldığım için kasadaki görevli kendiliğinden bir şişe su verdi. Bir dikişte bitirip geldiğim yönün tersine, sözleştiğimiz yere doğru koştum. Polat'tan sonra oraya gitmek isterken, daha o gelmeden ben, ayrılmak için üst üste iki kahve bile içmiştim.

Yanaklarımın kırmızılığı; şaşkınlıktan sonuna kadar açılmış göz bebeklerimin gölgesinde solgun görünmüş olacak ki Polat, bende bir gariplik olduğunu hemen sezdi. Kalabalıktan kurtulmak istediğimi söyleyip kalktım. Ansızın ayağa dikilişim karşısında Polat, ısrar etmeden eve gitmeyi önerdi. Pizza söyleyip müzik dinleyecektik. Kabul ettim.

Eve gittiğimizde biraz daha rahatlamıştım. Seçtiğimiz müzik bir Budist albümündendi. Nepal şarkıları çalıyordu. Onları dinlemek bana meditasyon gibi gelmişti. Polat üzerine eşofmanlarını çekerken, ben eve telefon edip gecikeceğimi söyledim. Bizimkiler emrivaki sevmeslerdi ama bu durumda yapacak başka seçenek kalmamıştı. Polat beni dansa kaldırdı. Ellerimiz bizden daha önce dans etmeye başlamıştı. Yavaş yavaş birbirimizin üzerindeki çıkartıyorduk. Bacaklarımı saran pantolonum çok dardı. Yani istekli değilsem, karşımdakinin kolay çıkaramayacağı türdendi. Beynime kazınan Caner ve Aliye Hanım fotoğrafını silebilmek için

kendimden geçmek istiyordum. Polat bu konuda yardımcı olmayı başarıyordu. Elleri yumuşak yumuşak göğüslerime dokunduğunda, ilki kadar ürpermedim. Saçlarımı parmaklarına dolayıp bırakıyor, gövdesini benimkine iyice yaslıyordu. Az sonra yine beni kucağına alarak yatağına götürdü. Sanki yıllardır birbirimizi görmemişçesine öpüşüyorduk. O kadar hızlı ilerliyorduk ki ter içinde kalmıştık. Kokumu çok sevdiğini söyledi. “Benim ol!” dedi. Yine arabeskti. “Benim ol!” Bir gerilim filminde katilin anlaşılacağı sahnede, bir aksiyon filminin en heyecanlı yerinde televizyonun ya da perdenin önüne geçmeye benzeyecek olsa da asla onunla bütün olmak istemiyordum. Aslında henüz kimseyle birleşmeye hazır değildim. Anlayış beklesem de O, bu hoşgörüyü göstermedi. Hatta inanılmaz derecede sinirlendi ve ona hakaret ettiğimi söyleyerek hızlıca, öfkeyle giyinmeye başladı. Cinselliğin sadece bir sembol olduğunu iddia ediyordu. Kadınların bu yüzden yaşanacak çoğu güzel şeyi ertelediğini, belki de hayatlarının geri kalan kısmında bir daha hiç yakalayamayacakları fırsatları ve ateşi söndürdüklerini söylüyordu. Geleneklere yüklenen uzun cümlelerden sonra isteğim üzerine beni eve bıraktı. Arabadan inmeden önce; meseleyi kadınlardan daha çok erkeklerin yarattığını, başkalarıyla kıyaslanma ve sonucunda ligden düşme korkuları ve endişeleri nedeniyle *ilk* olmaya bu kadar çok özenmeseler, hiçbir problemin yaşanmayacağını anlatmaya çalıştım.

Yeniden kırmıştım. Erkek yine de erkek; kadın yine de kadındı. Ekolojide hangisinin besin zincirinde üst sıralarda bulunduğunu, kimse net bir şekilde belirleyemiyordu. Kim kimi yiyor, bilmiyordum. Ama bir sofa kurulduğu muhakkaktı!

O gece; ertesi gün Aliye Hanım’a nasıl daha normal bakacağımın, ayna karşısında provalarını yaptıktan sonra ancak uyuyabildim.

19. Gün

Sabah kahvaltı etmedim. Sadece taze sıkılmış bir bardak portakal suyu-mu içip çıktım. Hafif bir makyaj yapmıştım. Yağış olabileceği söylendiğinden suda çıkmayan rimelimi kullanmıştım. Nur geceden telefon edip, yazdığı habere gelir gelmez bakmamı rica etmişti. Kırmızı kapıyı bu sabah daha da ketum görüyordum. Arkasında gizlediği her şeyi merak eder olmuştum. Daha şaşılası ne vardı acaba? Aliye Hanım, benden yalnızca bir yaş küçük oğlu ile neredeyse arkadaşlık yapabilecek sevgilisinin kadrolu yapılmasında kesin etkin bir rol oynamıştı. Her zaman medya dünyasındaki erkekten torpilli kadınlar göze batardı. Oysa kadından torpilli erkekler de bulunabiliyordu.

Şimdi her şey netleşmişti. Onca tecrübeli montajcı varken biz sürekli Caner'in setine giriyorduk. Aliye Hanım durmaksızın cilveleşirken, Caner de boşuna öyle kendine güvenli durmuyordu. Saflığımı yadırgıyordum.

Haber merkezinin sütunlarına asılan günlük programa baktığımda, adımın karşısında yarın gideceğim haberi okudum. İlk kez burada kendi ismimi görüyordum. Çok mutluydum. Genelde stajyerler, sütunlardaki bültende yer almazlardı ama benim durumum diğerlerinden ayrıcalıklıydı. Her muhabir, sürpriz bir gelişme yoksa buradan kendi üç günlük gündemiyle ilgili bilgi alabilirdi. Heyecanla masama geldim. Suzan, her zamanki gibi yerinde oturmuş atıştırdığı çerezler eşliğinde, ajans haberlerinden seçtiklerini Tuğrul Ağabey'e uzatıyor; Tuğrul Ağabey söz konusu haberleri, "Görüntüye bakılıp haber yazılır." ilkesinin tersine ısmarlama yazıyordu. Sonra Suzan, montajına girip işi bitirecekti. Ekrem ise; yine

bir belgesel çalışması için Sarp ile üç numaralı stüdyoda röportaj yapıyordu. Aslı da ünlü bir sanatçının, kapılarını açtığı yeni evine başka bir ünlüyle ziyaretin haberini yapmak için Zekeriyaköy'deydi. Öğleden sonra dönecekti. Nur, onun haberini okuyup notlarımı almam için sabırsızlandığından başıma dikilmişti. Hızlıca arkadaşımın başarılı haberini okuyup birkaç stratejik noktadaki kelimeleri değiştirdim. Editöre verebileceği kadar içini rahat tutmasını söyleyerek, yazısını bir kez de uygun olduğunda Tuğrul Ağabey'e okutmasını tavsiye ettim.

Bugün herkes düne göre daha ciddi duruyordu. Yaren Dağlı'nın Ankara'dan döndüğünü söylemelerine gerek yoktu. Dün akşam uçağıyla İstanbul'a uçmuştu. Neşeli görünse de elektrik trafosu gibi her an kafası atacak bir izlenim yaratmaktan geri kalmıyordu. Kamera bölümünden Abdullah, hafta sonu nişanlanacağını duyurdu ve müjdesinin arkasından arkadaşlarının hemen telefonla sipariş ettiği pasta, haber merkezine getirildi. Okan, Cevdet, Gürkan, Muhammed başta olmak üzere bütün kamera ekibi olayı müthiş bir sevinçle, coşkuyla karşılamıştı. Sürekli onunla habere giden Oğuz Gürel, herkesi şaşırtan bir hamle yapıp *yüzükleri kendisinin alacağını* söyleyince kahkahalar patlamış; bir gürültü, bir kıyamet kopmuştu. Ben, önümde cereyan eden bu eğlenceyi izlerken bir yandan da Aliye Hanım'ı neden hâlâ görmediğime dair sayısız teori üretiyordum. *"Acaba beni fark etmişler miydi? Beni görmüşler miydi? Gördüğümü görmüşse acaba işten istifa eder miydi? Belki de beni köşeye sıkıştırıp tehdit ederdi. Kim bilir?"*

O sırada, Nur sevinçle yanıma geldi. Editör paravanının gizli kahramanı Didem Hanım, Nur'un kullandığı kelimeleri oldukça "sihirli" bulmuş ve ona meslek yaşantısında başarılar dilemişti. İkimiz de o kelimeleri kimin yazdığını iyi bildiğimizden Nur, duyduğu sevinci fazla abartamamıştı. Ona, bugün keyfimin olmadığını, buradan uzaklaşmak istediğimi söyledim. O da Mert'i yukarıda tek başına kahvaltı ederken gördüğünü söyleyerek beni rahatlatmak istedi. Gülerken, beklediğim ânın geldiğini ima ediyordu. Haklı olabilirdi. Şansımı zorlamanın kimseye kötülüğü dokunmazdı. Tabii, Polat dışında... Onunla sevgililiğimizi değil, arkadaşlığımızı bile yitirmiş olabilirdik. Yüzünü görene kadar hangi durumu yaşadığımızı anlayamazdım. Eski erkek arkadaşlarımla şu ana kadar, belki de her şeyi yaşamadığımdan arkadaş kalabilmeyi başarabiliyordum. Polat

ile daha önce hiç gitmediğim kadar çok ileri gitmiştim. Sabırsız bir ruh hâlim vardı. Aceleyle Nur'a yukarı çıkacağımı söyledim.

Yemek salonu, hâlen sabahın erken saatlerini yaşadığımızdan dolu sayılmazdı. O yüzden az ilerideki Mert'in yanına oturmak için hâlihazırda bir nedenim yoktu. Tepsimi kahvaltı malzemeleriyle doldurduktan sonra Mert'in yakınındaki baharat dolabına gittim. Sanki işkembe çorbası içecekmişim gibi, vakit kazanmak ve ona kendimi gösterebilmek umuduyla gördüğüm bütün ekşili baharatlardan tabağıma almıştım. Düşündüğüm gibi Mert beni görmüştü. Beklemediğim hâlde masasına davet etti: "Şu etik konusunu hâlâ araştırıyor musunuz?" diye yüksek sesle sordu. Gülümsedim. Aslında ilk günlerimde olsam, sevinçten ağlayabilirdim. Karşısındaki sandalyeyi eliyle işaret ederek oturmamı söyledi. Nazlanmadan, gözlerinin içine bakarak gösterdiği yere oturdum. Baharatlarıma dikkat etmemesi için Allah'a yalvarıyordum. "Etik ödevini bugün teslim edeceğim. Sonra da sanırım ilişkili bir haber yapacağız Yunus Bey ile." Mert'in, çapkınlığıyla defalarca altı çizilmiş hatta hoşlandığı kadınları ekrana çıkarmayı âdet edinmiş Yunus Bey'in niyetinden şüpheleri vardı: "Yunus Bey yıllardır özel haber yapmıyor. Neden şimdi etikle ilgilendiğini sordunuz mu kendisine?" Mert; beni haddime düşmeyen bir alana sokmaya çalışıyordu, sustum. "Sizi kutlarım. Bilmelisiniz ki size gelen teklifi yukarıdakilere aşıl原因an ilk kişi benim." Duyduklarımdan ziyade, Mert'in ukalalığına şaşıırıyordum. Konuşmama, onu yanıtlamama, fikrimi beyan etmeme yer bırakmadan durmadan kendisi konuşuyor ve gözümde giderek küçölüyordu. Şimdi onun yerine, boşuna kırdığımı düşündüğüm Polat'ın oturmasını tercih ediyordum. Bana bu anlattıklarını belki de bir tür karşılık beklediğı için anlatıyordu. Bu açıdan bakılırsa Polat ile ilişkımız son derece saf, doğal ve çıkarsızdı. Elbette, bu her şeyde uyumlu hareket edeceğimiz, aynı ya da benzer görüşleri paylaşacağımız anlamına gelmiyordu. Yine de tam şu anda onu özlediğimi hissettim.

Mert, gözüme hâlâ yakışıklı ve bakımlı gelse de piyasanın içinde çok pişmiş, hatta yanmıştı. Karakterini Funda gibi ithal arkadaşlara daha yakın bulması çok normaldi. Çünkü arkamızdaki fon, medya dünyasıydı ve bu ortam bizleri kendimize bile yabancılaştırıyordu. Aklımdan geçenleri okumuş da reddetmek istercesine, bana duyduğu saygıdan ve ilgiden söz etmeye başladı. Öyle değerli gözlemler yapmış, onları tek

tek sıralıyordu ki yeniden çekim alanına girmekten kendimi alıkoyamadım. Haberi, haberciyi, haber mantığını uzun uzun anlattı. Bizim kanala ve dostluklara gelince tereddütlü konuşmuştu. Yaklaşık yedi yıldır bu kanaldaydı ve hâlâ Sarp dışında sağlam bir dost edinememişti. Bugün, saati ve bulunduğumuz yeri düşünürsek gerçekten de sakınmasız ve konuşkan sayılırdı. Az sonra kendisini anlatmasının gerçek nedenini öğrenecektim: Sevgilisinden ayrılmak üzereydi. Mesafeler yorucuydu. Haberden çok sıkılmıştı. Hatta Afganistan işi, düşündüğünden büyük bir etki ve yan etki yaptığından başına çok iş açmıştı. Beni uzun zamandır -ki bu yalnızca on dokuz gündü- izliyor ve takdir ediyordu. İltifatı öyle ileri gitti ki; hatırlı dostumun yanında bile neredeyse bana çıkma teklif etmeyi aklından geçirdiğini söyleyiverdi. Sanki birileri arka arkaya saflığımı sınıyordu. Önce; Aliye Hanım, şimdi de platonik yaşadığımı sandığım aşkım Mert!

Açıkça bir teklifte bulunmasa da yakında benden telefonumu isteyeceğine emindim. Aslında Mert'in yukarıda olması, yalnızlığı, benim yanıma gitmem her şey planlıydı. Yurt Haber masasında beni bekleyen Nur'u zaten Mert bana göndermişti. Şaşkınlıktan artık ağzım kulaklarımı aşıp geçmişti. Mert hakkındaki duygularımı yeniden gözden geçirecektim. Bundan önce Polat ile bir nihayete varmalıydık. İstemeye istemeye yanından ayrılırken heyecanla bütün bedenim titriyordu. Mert'in cesareti bana söyleyecek söz bırakmamıştı.

Haber dairesine döndüğümde, Aliye Hanım ve Tuğrul Ağabey'i beni silkeleyecek şekilde hararetili hararetili tartışırken buldum. Aslı'nın program departmanına geçeceğini öğrenmişler, bunun nedenleri üzerine kafa yoruyorlardı. Beni görünce ikisi de sustu. Tuğrul Ağabey'e göre sebep, kesinlikle bendim. Aliye Hanım ise "Asla!" diyordu. Beni koruduğu ve savunduğuna göre; dün onları yakaladığımı görmemişti. Önce benim tarafımda yer aldığından, sonra da dün beni kitapçıda görmediğinden ötürü Aliye Hanım'ın boynuna atılıp ona sarılmak istiyordum. Yeniden iç huzura kavuşmuştum. Ancak Aslı'nın ayrılışındaki nedenlerden biri olma ihtimali, benim de zihnimi bulandırmıştı. Hemen Suzan ile konuşmalıydım. Ancak, Yunus Bey oturduğu tahttan beni yanına çağırıyordu.

"Nil, etik hakkındaki çalışmanı bitirdin mi?"

Tartışma yeni konuyla bir anlığına kesilmişti. Yunus Bey'e doğru bir iki adım attım. "Evet. Çok okudum, çok yazdım." dedim gülümseyerek, kibarca. Tavrımı ve titiz çalışmamı takdir ediyordu. Hemen dosyayı getirmemi istedi. Masamdaki çekmeceme gittim ve her türlü engele rağmen, üç günde bitirmeyi başardığım ödevimi Yunus Bey'e uzattım. Birkaç sayfaya göz gezdirdikten sonra "Hiç fena değil. Hatta oldukça iyi görünüyor!" dedi. "Böyle devam edersen seni iki hafta sonra ekrana çıkarabiliriz." Nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyordum. Her ne kadar Mert, torpilli sevincime gölge düşürse de sonuç değişmemişti. Gerçekten de ailem benimle gurur duyuyordu. Yunus Bey her zaman yaptığı gibi ciddiyeti sulandırmış ve benim neden güzellik yarışmasına girmediğimi sorgulamaya koyulmuştu. Yoksa silikon takmak mı istemiyordum? Hiç hoşlanmadığım bir şey var ise o da; benden yaşça büyük erkeklerin kişisel ve kadınlara dair konularda konuşmaya çalışmasıydı. Hele ki özelime girilmesinden şiddetle tiksiniirdim. Haber müdürü, karşılık görmeyince yeniden baştaki ciddi hâline büründü.

İlerleyen saatlerde bir de sesçi Volkan'ın haddini bildirmem gerekcekti. Tuğrul Ağabey'in yazdığı, Suzan'ın montajladığı haberin perfore kaydını almak üzere ses stüdyosuna gittiğimde bana sinemaya gitmeyi teklif etti. İkinci Ekrem vakasını, bu kez parmağında alyans taşıyan biriyle yaşayacağımı düşünmek bile tüm sinir sitemimi altüst etmeye yetmişti. Köpürdüm ve ona sertçe: "Sevgili karını götür sen!" dedim. İnanılmaz derecede bozulmuştu. Bir daha da benimle konuşmayacaktı.

Günün geri kalan kısmında Mert'e davranışlarımı, Aslı'nın kararını, Suzan'ın küvetçisini, Nur'un mutluluğunu, Aliye Hanım'ın çılgınlığını, Tuğrul Ağabey'in Ekrem ile işbirliğini, yakında çıkacağım ekranı ve Polat'ı aramayı düşündüm. Günlük diksiyon dersimizi, Günay Hanım kuzeninin doğum günü partisine yetişeceğinden yapamayacaktık. Oysa artık kendisine, beni yetiştirmesi karşılığında münasip bir ücret bile bağlanmıştı.

Ana haberden önce çıkma yaşağını ilk defa delerek, Sarp ve Ali Bey'lerden izin isteyip eve yöneldim. Yoldan Polat'ı aradım ve aynı arabesk cümleyi tamamladım: "Seninle olacağım!"

20. Gün

Günün en mutlu yüzü; kendinden on beş yaş küçük erkek arkadaşından, dün gittiği doğum günü partisinin ortasında evlilik teklifi alan Günay Hanım'inkiydi.

“Arkadaşlar evleniyorum!” dedikten sonra herkesin tebrik sesleri eşliğinde haber dairesinin ortasında, güzel bir aşk şarkısı seslendirdi. Aradaki yaş farkıyla ilgili hiç kimsenin en ufak bir iması yoktu. Yeni eş, eski eşin yaşının olduğu gibi; kariyerinin de yarısına sahipti. Üniversiteden birkaç sene önce mezun olmuş ancak, beylik laflar etmekten başka hiçbir dişe dokunur icraatta bulunamamıştı. Hitabetinin fena olmaması nedeniyle ve kendi hatırlı dostu, spiker sevgilisi sayesinde bizim kanalda işe girmişti. Saçlarını, köpük köpük sürdüğü jöleyle geriye doğru yapıştıran çömez gazeteci; bir süre sonra bültende ekonomi haberlerini sunarken müstakbel eşine, yorumcu edasıyla eşlik etmeye başlamıştı. Yağız Nemli, hayatın kolay saflarında savaşa katılmaksızın, ilerleyen günlerde de yine sevgilisinin çevresini ikna etmesiyle gazetelerden birinde köşe kapmayı bile başarmıştı. Suzan'ın söylediğine bakılırsa; bu evlilik teklifi, ilk evliliğinde bir türlü çocuk doğuramayan Günay Hanım'ın hamileliğinden ileri geliyordu. Bu kez gelenekselin ve yaygın olanın tersine, erkek kadını hamile bırakarak nikah masasına oturtmak istemişti. Aslı'nın yorumu basitti: “Aşk her şeyi unutturur!” Suzan buna katılmıyordu: “İhaneti asla!” diyordu.

Nur'un da katılmasıyla adeta bir kadın programı hâline dönüşen sohbetimiz, giderek feminist bir çizgide seyretti ve erkeklerin kadınlarla aslında aynı şekilde üreme dürtüleri taşıdığının, yalnızca geleneklerin,

toplumun ve ailelerin eski öğretilerinin kadını bu konuda yalnız bırakıp erkekleri şımarttığının altı çizildi. Hepimiz aynı şeyi düşünüyorduk: “Onlarınki can da bizimki patlıcan mı?”

Kimin söylediğini anımsamıyorum ama içimizden biri: “Para!” diyerek meseleyi kestirip attı. Erkeği; yaygın toplum kanunlarına göre erkekleştiren de, kadını günümüzde hâlâ kırsal kesimde dayak yiyen kadın yapan da *paradır* diyordu. İlginç değildi. Paranın gücü yani ekonomik güvenlik, evliliklerin de ana karakterini belirlemiyor muydu? Ekmeğini kazanan, boşandığında kimseye muhtaç olmayacak bir kadın, kocasına da sevgi duymuyorsa ve çocuğu da yoksa hiç evliliğini sürdürür müydü? Ülkemizde sayısız kadın sırf gidecek yerleri, yiyecek yemekleri olmadığından, aslında nefret bile ettiklerini söyledikleri kocalarıyla yaşamak zorunda kalmıyor muydu? Mesela: Gerçek bir anaerkil toplum olsaydık, sosyo-kültürel her şeyi biz kadınlar tekelimizde tutsaydık; erkek evde kalsa çocukları büyütseydi biz de mecburen roller gereği, her gün ailemizin geçimi için erkek rolünü üstlenseydik; erkekler masayı hazırlayıp işten dönmemi bekleselerdi, tüm kadınlık ve annelik güdülerimize rağmen hâlâ erkeğine böyle titizlenen, onu kaybetmekten ya da aldatmaktan, aldatılmaktan korkan hâlimiz bugünkü gibi olur muydu? Elbette bugün, erkekleri koşuda nefessiz bırakabilecek, onlarla kıyaslanamayacak kadar emek veren, ailesinin geçimini sağlayan çok sayıda kadın vardı. Ama onlar bile, erkek egemen bir toplumun araçları olmaktan kendilerini kurtaramıyorlardı. Erkek boşanıyor, devam edebiliyordu. Kadın boşanıyor ama yalnız yaşamakta güçlük çekiyordu. Bir çifte standardın olduğu muhakkaktı.

“Para” yorumunu açan arkadaşımızla hepimiz aynı görüşteydik. Şimdi şehir insanlarının yaşama bakışı bir parça aralanmışsa da kökler aynı doğrultuda sayısız fidan vermeyi bir yandan sürdürüyordu. Birkaç kişi çok önemliydi ama milyonlardan bahsetmiyorsanız daha önümüzde gidilmesi gereken çok yol var demekti.

Günay Hanım ise erkek arkadaşına iyi bir hayat vaat etmişti. Bir kariyer, bir isim... Bazen bunun gibi kaidesizliği anımsatan örnekler de vardı. Zira istisna var ise zaten kaide yok demekti.

Kendi istisnamı yaşamaya saatler vardı ve ben oturmuş, yine memleketi kurtarıyordum. Kadın hakları aslında insan hakları kapsamındaydı.

Önce bunu anlamak gerekiyordu. Kavrayabilen bir erkek arkadaşına sahip olduğum için kendimi mutlu hissetmek üzereyken yine zihnime bulutlar üşüşmüştü: “Benim ol! Benim olmanı istiyorum!”

Biriyle yatağını sonuna kadar paylaşmak “onun olmak” manasına gelmemeliydi. Bir anda bu fikirden ürkmüştüm. Kendimi Polat’ın evlilik teklifini kabul etmiş gibi hissediyordum. Kariyer hedeflerim açısından müthiş bir bariyere çarpmışçasına başım döndü. Gerçekte erkekler cinselliğe, bizim sandığımızın aksine daha fazla anlam yüklüyorlardı. Belki herkesle yaşadıkları değilse de, çoğunlukla eyleme dönük gösterdikleri bu birliktelikten kendilerine dair yazılar çıkarıyorlardı. Aşkın ya da sade anlatımıyla hislerin sonucunda yaşanan olağan bir şey değil de sanki referanslarla, onaylarla, onamalarla atlatılan sınavlara benzetiliyordu. Stresin ana nedeni buydu. Bir anda “Evraka!” demiştim. Belki başkalarının, bu sırrı bildikleri hâlde kimseyle paylaşmamalarının sebebi de buydu. “Sınav!” “Aitlik!” “Bir erkeğe ya da kadına aitlik!” Hiç kimse beni ilişkinin akışı diyerek kandırmaya kalkmasın artık! Akşam için ise kararsızdım. Canım isterse ve hâlâ heyecanım var ise mümkündü. Mecburiyet ya da bir ego tatmini için su bile içemezdim.

Kadınlardan bahsederken ve ben kendi ilişkimle ilgili endişelerle yarıyorken, Burçin yine o iğreti gülümsemesi, yüksek topukları ve korkunç makyajıyla içeri girdi. O sırada beni çıldırtan, bunların hiçbirisi değildi. Beni çıldırtan, Burçin’in Mert’in yanında yürüyor olmasıydı. Gayet samimiydiler. Neşeli neşeli konuşuyorlardı.

Haber dairesi sabahki eğlencesinden sonra yine normal düzenine dönmüştü. Nur ve Suzan, ben konuşmalara katılmayınca nereye baktığımı gördüler. Ayrılığının acısını unutmaya başlayan Suzan; “Aldırma! Böyle kızlar hep gelir giderler. Güzel bile değillerdir ama ağızlarından bal damlar. Erkekler de kanar gibi görünür; istisnaları saymazsak her zaman da ayrılırlar. Mert, Funda’dan vazgeçmez.” Cümlesinin sonunda kaş yapayım derken göz çıkardığını fark etmişti. Toparlamaya çalıştı: “Yani Funda ile bu kız yüzünden ayrılmaz demek istedim.”

İç sesimi reddettim: “İlgilenmiyorum Suzan.” Söylediğimi kanıtlamak istercesine “Polat ile ileri gidiyoruz.” bile demiştim. Suzan, küvetçi sevgilisinin onu terk edişinden bu yana herhalde hiç bu kadar şaşırmamıştı.

“Yoksa?”

“Henüz değil, ama olacak.” Gülmeye hazırlandı: “Programa mı aldınız?” Ona nasıl başladığını, tüm detaylarıyla anlatmıştım. Her buluşmamızın sonundaki tartışmamızı hayretlerle dinliyordu. “Ben de umarım yarın Paris’ten seni bir müdeyle ararım. Plan, program yok artık! Sen de yapma. Ne diliyorsan onu yaşa!” Aslı ve Suzan, bu gece Fransa’ya gidiyorlardı. Henüz tek başıma Antalya’ya bile gidemezken onların denizaşırı tatillerine epey şaşırıyordum normaldi. Aslında bu daha hiçbir şeydi. Dilim, Aslı’nın daveti üzerine Ekrem’in de onlara eşlik edeceğini öğrenince tutuldu. Suzan: “Kim bilir?” diyordu. “Kim bilir belki Aslı’yı kararından O caydırabilir.”

Saatime baktım. Özel etik çalışmamla ilgili olarak bir haber kaleme almalıydım. Stajyer olduğumdan, aynı gün montajını da yapmamı beklemezlerdi ama yine de bugün çılgınca çalışmak istiyordum. Gece yolculuğu için hazırlanmak üzere işten erken çıkacak Suzan’a, Ekrem’in de gelecek olmasından dolayı müthiş keyifli görünen ve az önce Günay Hanım’ın masasından kalkıp yanımıza gelen Aslı’ya *iyi yolculuklar* diledikten sonra bilgisayarımın karşısına oturdum. Harika bir haber yazdım. Tuğrul Ağabey’e okuttum. İstemese de haberdeki pırıltıları görmezden gelmezdi. Doğruca, en sevdiğim ve birlikte çalışmaktan hoşlandığım montajcı Hasan Ağabey’in setine indim. Kasetlerim kucağımdan taşıyordu. Mert’in sözlerine yer vermemiştim. Bugünkü manzaradan dolayı bunu yaptığımı iyi bilsem de üstünde durmadım. Ne yazık ki Hasan Ağabey’in seti doluydu. Az sonra Melih’in setine, Gülnur’un setine, son olarak da Niyazi’nin setine baktım. Hepsinin birikmiş işi vardı. Son seçenek Caner kalmıştı. Gözlerine bakmadan, konuşmadan yanına oturdum. O ise hiçbir şeyin farkında değildi.

“Geçen gün yaptığın deprem haberinin, haber kanallarında tartışıldığını duydum. Tebrikler! Sen de benim gibi kalıcısın buralarda!” Beni kendisiyle eş değer gören bu zavallı gurursuza neredeyse ağızma geleni sayıp dökecektim. Kendimi zor tuttum. En iyisinin sessizlik olduğunu düşündüm. Cevap vermeyince, öncekiler gibi gülmeyince Caner; “Dalgınsın bugün! Ne o, hafta sonları çalışmak ağır mı geliyor artık?”

“Ne alakası var! Yorgunum sadece. Sohbe değil, montaja geldim.” Lafım ağızımdan çok sert çıkmıştı. Suratını asıp; “Nereden başlıyoruz?” dedi.

Hasan Ağabey genelde habere kendi seçimiyle hareket verir, ilk kareyi hiç sormazdı. Aralarındaki fark çok açıktı. O nedenle haberimin kurgusuna her zamankinden daha çok özendim. Gereksiz bir ahlak hocalığına soyunup hoşça kal bile demeden setten ayrıldım. Kasetlerimin bir kısmını orada bırakmıştım. “Beş dakika içinde dönerim.” dedim. Aliye Hanım yukarıda beni bekliyordu. Caner’den sonra onu görmek bana hiç iyi gelmemişti. Birden yüzüm asıldı: “Haberi yazıp bitirdim. Yunus Bey’e göstermeden önce bir göz atarsanız sevinirim.” Ruh hâlim sanki bulaşıcıydı, çehresi değişti: “Montajını kiminle yaptın?” “Caner ile.” Aliye Hanım’ın oğlu yaşındaki sevgilisini benden kıskanabileceği aklıma geldiğinde birden dehşete kapıldım. Nedenlerimi açıklama gereği duydum: “Hasan Ağabey ile sete girmek istedim ama çok yoğundu. Herkese teker teker baktım. Bir tek Caner boştu.” Aliye Hanım, şüphelenmiş ya da kıskanmış görünmüyordu: “İyi yapmışsın, Caner’in onlardan farkı yok!” Caner’in hatırlı dostu, ona toz kondurmuyordu.

İki saat sonra ancak yiyebildiğim geç öğlen yemeğim biraz yavandı. Aşçılar toparlanırken bulabildiğim ne varsa tepsiye doldurmuştum. Nur’a yukarıdan telefon edip yanıma çağırdım. O da sevgilisi Okan’ın masasından henüz ayrılmıştı. Geldiğimden beri kaçınıcı haberimi yapıyordum ama benden aylar önce işe giren Nur, bir türlü dışarıya habere gönderilmemişti. Bu duruma içerlediğini baştan beri sezdiriyordu, ancak şimdi sevgilisinin desteğiyle kendine güveni artmıştı. Hatta bugün onunla ilk haberine gideceğinin müjdesini bile veriyordu. Çok sevdiği havuçlu, tarçınlı kekin yanında limonata içerken yakında Okan’ın ailesiyle tanışacağını söyledi. “Çok hızlısınız!” demekten başka mutluluğuna eklenecek bir söz yoktu. Ben de ona, Polat ile olanları anlatmak istedim ama yapamadım. Kalbim yine Mert’i hatırlamıştı. Burçin eğer benim yapamadığımı yaparsa; kendimi de, Polat’ı da, Burçin’i de hiç affetmeyecektim. Aklıma gelen başıma geliyormuşçasına, Burçin ve Mert yine aynı enerjiyle kantine gelip karşıma oturdular. Artık yavaş yavaş üzülmeye başlıyordum. Etik ödevi bahanesiyle bile Mert ile bu kadar uzun süre konuşamamıştım. Hiddetlenerek, kekini bitirmesine izin vermeden Nur’u kaldırdım. Tam onların yanından geçerken Mert’in üzüm karası gözlerine öyle bir bakmıştım ki ne demek istediğimi anladığımı zannediyorum. Bu gece benim kararlarımın aynısı uygulamamasını istiyordum;

hepsi bu! O, Burçin ile hiçbir şekilde benim, Polat ile olmasını planladığım gibi yakınlaşmamalıydı.

“Etik sahibi” ana haber bültenimizin ardından ve mutlu kadın Günay Hanım ile rutin çalışmamızdan sonra Polat’ın beni beklediği köşeye süzıldüm. Çok denesem de, Burçin ve Mert fotoğrafına duyduğum öfkeyi bu yolla ve Polat’ın tutkusuyla bastırmaya çalışsam da ailemden yadigâr değerlerimin ve zihniyetimin önüne geçemedim. Yine onunla sonuna kadar gitmeyi başaramadım. Herhalde terbiyemden ötürü değil de Mert’e olan aşkımdan devam edemiyordum. Bunu net bir biçimde anlayınca, yarım kalan heyecanıyla yine oldukça sinirlenen Polat’a açık sözlü bir karşılık verdim:

“Senin beklentilerini karşılayamayacağım, üzgünüm!” dedim. Yaşça benden hayli büyük olması onun suçu değildi. O da kendi gereklerini yerine getirmek istiyordu. Vücudunun kimyası değişeli çok olmuştu. Ben ise; dalgalanmasını beklediğim denizde, mecburen tutunmak için bir dal arayacak kadar henüz çaresiz değildim. Bir gün tabumu yıkacak isem bu; Mert’le ve ikimiz de önüne geçemeyecek bir hâlde olduğumuzdan yaşamalıydı.

Polat ile ilişkimiz, birbirimizi yeterince anlayamadan, başladığı gibi ansızın bitmişti. Neden herkesin yanında elimi tutup birlikteliğimizi ilan etmekten çekindiğini şimdi anlıyordum. Haber merkezindeki ilişkiler ılık hızıyla tükendiğinden, her seferinde yeni biriyle görünüp eskimekten korkan ruhlardan biriydi O da...

21. Gün

Suzan, Paris'e sağ salim ulaştıklarını haber veren mesajı atınca, sabaha karşı telefonun çınlamasından uyanmıştım. Aslı'nın platonik aşkının karşılık bulması için dua ettim. Hem sinemadaki tatsızlık tamamen unutulacak hem de böylece Mert konusunda Aslı ile konuşurken rahat edebilecektim.

Suzan'ın mesajının hemen altında bir mesaj daha vardı. Uyku sersemi hâlimle yanlış okuduğumu düşünerek hayretle tekrar tekrar mesajı okuyordum. Aşırı uçta yaşadığım sevinçten ve heyecandan kalbim güm güm atıyordu. Mutluluktan uçacak gibiydim. Farkında olmadan çılgık attığım için bütün ev halkı başıma toplanmıştı. Herkesin endişesi, korkusu yüzünden okunuyordu.

"Bir şeyim yok. Bir haber yapmıştım. Yarın yenisini hazırlayacağımı haber vermişler. Ondan seviniyorum."

Apaçık yalan söylediğimi annemden başkası anlamamıştı. Yataklarına döndüler. Ben yine titreyen ellerimle tuşladığım mesajı okuyordum:

"Davranışımı etik bulur musunuz bilmiyorum ama sizinle yarın yemek için çıldırıyorum. Sevgiler. Mert"

Telefonumu nereden bulmuştum? Kimden, ne diyerek numaramı istemişti? Acaba yine Murat'ın parmağı var mıydı? Ama O, Polat ile beni birlikte sanıyordur. Öyleyse kesin Nur'dan ya da eski arkadaşı Suzan'dan istemiştir. Ne zamandır benimle ilgileniyordu? Geçen gün, konuşurken neden öyle davrandı? Ya Funda ile ne oldu? Şirkette bir yemek mi, yoksa

dışarıda bir yemek mi? Bu bir çıkma teklifi miydi, yoksa tek yemeklik bir gelecek mi? Hâlâ liseliler gibi düşünüyordum. Durmadan kendimle tartışıyordum. Bir tarafım, düne kadar platonik görünen aşkımin ansızın beliren ilgisinde sonsuz bir saflık arıyor, diğer ve hazzetmediğim yanıma ise içinde bulunduğumuz dekoru yani televizyon kanalını anımsatıyor ve sahiciliği bulabilmemin imkânsız olduğunu bağıırıyordu. Kalbime hoparlör takıp yalnız onu duymak istiyordum.

Büyükler dünyasında çıkmak için teklif değil, hareket ediliyordu. Cevap vermem gerekli miydi? Ne yazmalıydım? Acaba telefonla aramalı mıydım? Kafam allak bullaktı. Sabaha kadar beklemeye karar vermişim. Hâlâ dinmeyen kalbimin sesinden uyuyamıyor, yarın gözlerimin altında belirecek olan mor halkaları düşününce de uyku için kendimi zorluyordum. Neden sonra uyuyakalmışım. Hatta sabah çalan telefonumun alarmını bile duymadım. Hayatımın en güzel gününe hazırlanmak kolay değildi. Ne giyeceğimi şaşırdım. Mini etek giysem haber merkezinde fazla dikkat çekerdı. Elbise giysem fazla kadınsı dururdum. Bej renkli kumaş pantolonumun üzerine spor, belden çapraz bağı kahverengi bir gömlek giydim. Saçlarımı iyice dalgalandırmak için hatırlı dostumun Amerika'dan getirdiğı saç şekillendirici makineyi kullandım. Hediyesini bu amaçla kullandığını bilse kahrolurdu. Ayakkabılarım boyumu daha da uzun gösteriyordu. Yanlarından geçtiğim erkeklerin salınışıma döndürdükleri başlarından aldığım cesaretle kendimden emin, haber merkezinin kırmızı kapısını açtım. Mert, editörler paravanının arkasından girdiğimi görmüştü. Hayranlıkla bana bakıyordu ya da her zamanki ilgisini bugün ben böyle anlamlandırıyordum. Üzerinde uçuk mavi bir gömlekle yalın, lacivert bir pantolon vardı. Esmer teni, giydiğı gömleğin yüzüne yansıttığı ışıkla parlıyordu. Düzgün parmaklarını, eğildiğı masasındaki kağıtların üstünde gezdiriyordu.

Hemen karşıındaki yerime oturdum. Son günlerin modası büyük çantamı masamın kenarına ilıstırdım. Mert'in mesajını hemen yanıtlamadığım için mutluydum. Biraz zoru oynamak istiyordum. Ama başarabileceğimden emin değildim. Altın renkli kol saatimden toplantı zamanının geldiğini anladım. Suzan, Aslı ve Ekrem'in yokluğu fark edilmiyordu. Herkes daire biçiminde sıralanmış sandalyelere oturarak gündemi tartışmaya hazırđı.

Muhabir toplantısı yine sakın geçmişti. Ara ara hem Polat'ın manidar bakışlarıyla hem de Mert'in gülümsemesiyle karşılaşırıyordum. Tuğrul Ağabey neredeyse bunlardan birini yakalıyordu. Burçin ise bir haber merkezinde değil de makyaj seminerindeymişçesine boyalı yüzüyle, son ses konuşan Yunus Bey'e algılamaz gözlerle dik dik bakıyordu. Mert gibi aileden gazeteci, itibar sahibi biriyle bu kızı yan yana düşündüğüme inanmıyordum. Aslında kendime fazlaca yüklenmemeliydim. Ne de olsa Aliye Hanım, yirmi yılı aşkın evliliği ve aynı yaşlardaki oğluna rağmen yeni mezun bir gençle aşk ilişkisi yaşayabiliyordu. Her şey olasıydı.

Herkes günlük programını, elinde tuttuğu not defterine yazdıktan sonra dağılmıştı. Kimi aceleyle kamera bölümünden birini almaya, kimi telefona sarılmaya, kimi de montaj setine gitmişti. Benim ise ipek böcekçileri konferansından sonra aklıma gelen konu, eşsiz Hereke halıları olmuştu. O nedenle bugün rotamı, İzmit Körfezi'nin İstanbul'a yarım saat mesafede konumlanan küçük ve şirin kasabası Hereke'ye çevirmiştim.

Mert yanıtımı almak için bir üç saat daha bekleyecekti. Bu haberde bana kameraman Hakan eşlik edecekti. Türkiye'nin dördüncü büyük sanayi şehri Kocaeli'ne gidişimiz, doğanın yer yer katline duyduğum derin üzüntüyü saymazsak eğlenceliydi. Arabayı kullanan Tahsin Bey, yurt dışından altı ay önce kesin dönüş yapmıştı ve gördüğü her yersiz fabrika bacasının Avrupa'da nasıl kabul edilemez olduğunu anlatıyordu. O konuştukça bacalardan çıkan kirli hava sanki ciğerlerime doluyor; etrafı sisli görüyordum. Gecekonduyla dolmuş çirkin tepelere ve oradaki hayatlara bir çarenin yaratılamamış olmasına şaşıırıyordum. Herkesin hakkı olan bir araziye, herkesten farksız bir öykü ve geçim sıkıntısı nedeniyle bedavadan yerleşenlere hak vermem imkânsızdı. Onların yerleşmelerine ve *kamusal* bir hırsızlık yapmalarına göz yuman *kamu görevlilerini* eleştirmemek için gerçekten gamsız tasasız ya da kör olmak lazımdı. Benim ailem onların yaşadığı gibi bir araziye elde edebilmek için gece gündüz çalışırıyordu.

Düşünce silsileleri arasında İstanbul'dan yumuşakça giriş yaptığımız Kocaeli il sınırının az ilerisindeki Hereke, birkaç dağ tünelinin ardından körfezle ilk buluştuğumuz yerdeydi. Batı'dan Doğu'ya giden birinin, sağ kolunda kalan manzara muhteşem bir güneş ile ışıyordu. Sekiz kilometre sonra karşımıza çıkan Hereke sapağından ilerlediğimizde birkaç esnafa Hereke halısını ya da halıcısını nerede bulabileceğimizi sorduk. Bu

konuda dertli oldukları daha ilk hecelerinden anlaşılıyordu. Eskiden yirmi bin halının satıldığı halı pazarının yerine, şimdi sadece el halıcılığını devam ettiren iki, üç dükkan kalmıştı. Yoldaki küçük araştırmalarımız hep aynı adreste kesişiyordu: *Hereke Halı*'da. Hereke'nin dört yol ağzındaki beş katlı binanın sahipleri, kuşaklar öncesi devraldıkları dede mesleklerini, doğdukları bu binada devam ettiriyor; kelaynak gibi türü tükenecek bu sanata dair endişelerini sıklıkla medyada dile getiriyorlardı. Hereke sanatını korumayı adeta misyon edinmişlerdi. Başını, halı dokumaktan başka gelir kaynağı bulunmayan kadınların çektiği dokuyucu kitlesinde, engelli vatandaşlarımız da kendilerine yer bulabilmişti. Firmanın çok eğitilmiş, yedi dil bilen ortaklarından Erhan Bey; el halıcılığının istihdama büyük katkısı nedeniyle sahip çıkılmasının bir devlet meselesi hâline gelmesi gerektiğinin altını çiziyordu. "*Bir ülkede ithalat, yerli üreticiyi üretmez hâle getirirse ithalat, bir "ithal at"a döner ve Truva gibi düşman askerlerini barındırır.*" dedi. Unutamayacağım bir ifadeydi.

Piksel piksel, nokta nokta dokunmuş ipek halıların üzerindeki emeği görünce yaptığım işten ötürü artık yorgunluktan bahsetmeye hakkım olmadığını düşündüm. Her biri renkleriyle, tenimize hissettirdikleriyle büyüleyiciydi. *Yedi Dağın Çiçeği, Bademli, Karpuzlu, Lalezar* gibi Osmanlı ihtişamını ve oturaklılığını yansıtan geleneksel desenlerin ve motiflerin yanı sıra; Leonardo Da Vinci'den Osman Hamdi'ye kadar batıcı ya da oryantalist birçok ressamın tablosundan ipek yüzeye akıtılmış sayısız eseri bir arada görmek tam bir cümbüş yaratıyordu. Aralarında; günümüzü yakalayan ve kucaklayan sürrealist el halıları bile vardı. Dalı'nın piyanodan sarkan eşeğini ipek halı dokusunda görünce bunun; gerçekliğe tefe koyan hayalci birinin fırçasından taşıdığını çok daha iyi kavıyordunuz. Binbir gece masallarındaydık sanki ve gittikçe düşlerimizi zorluyorlardı. Erhan Bey'i, Türk el sanatını koruduğu ve ona inanılmaz bir katkıda bulunduğu için sayısız kez tebrik edip köy ile kasaba arası bir lezzet sunan Hereke'den, *Orhan Veli*'nin şiirinde yazdığı gibi yola çıktık.

"Hereke'den çıktım yola,

Selam verdim sağa sola,

Haydi, benim bu dünyaya garip gelmiş şairim,

Yolun açık ola!"

Yolumun açık olduğunu biliyordum. Gönül oyunları ile yara almaya müsait bir yapım yoktu ve bir an önce Polat'ın ağırlığından silkelenip önüme bakmalıyım. Yoksa her şeyin insan için biçildiğini öğrenmek zorunda kalacak ve en değerli iş fırsatımı, hatırlı dostumun hatırını boşa çıkarıp kaybedecektim. O nedenle biraz daha gazeteci kimliğine bürünmeliydim. Kariyerim her şeyden önemliydi. Tabii Mert ayrı konuydu.

Hereke'nin fabrika bacaları ve sisleriyle katledilen sınırlarından, ağır bir metal kokusu yayılan Diliskelesi Limanı'na geçerken kötü ve pis hava boğazımıza doldu. Gelişmiş ülkelerdeki uygulamanın aksine bizde sanayi, halkın yaşadığı yerlerde; ağaca, toprağa, kuşa hiç aldırmadan istenilen yere inşa ediliyor, sonuçları da görmezden geliniyordu. Sırf biraz daha fazla vergi alabilmek için kimse sanayiciye laf edemiyordu. Hakan, sisten neredeyse görünmez olan Diliskelesi'nde her dört kişiden birinin zehirli hava dolayısıyla akciğer kanseri olduğunu söylediğinde tüylerim ürperdi. National Geographic'te okuduğum, Çin'deki sanayi faciasıyla ilgili hazırlanmış makaleyi anımsadım. İşçilerin elleri, dünya biraz daha gaddarlaşsın diye para üreten çok uluslu şirketlerin bacalarından çıkan asitlerle paramparça olmuştu. Bazılarının yüzleri, bazılarının bacakları yanık. İnanılmazdı!

Dönüş yolumuzun geri kalan kısmında insana mütemadiyen hükmeden çelişkiyi apaçık yaşıyorduk. Daha az önceki hainlikten hiç eser yoktu. Gösterişli ve pırıl pırıl havuzlarıyla şehir kaçkınlarına hitaben yapılmış büyük siteler arka arkaya sıralanmış, yeni ve milenyum çağına özgü vaatlerle kuşatılmıştı. Elbette, bu evlerin kabul şartları herkese uymazdı. Biz ortada durması mecburi olan bir meslek grubuyduk. Bu yüzden de üniversitede *"Bir iletişimci hukuk bilmelidir!" "Bir iletişimci psikoloji bilmelidir!" "Bir iletişimci sosyoloji bilmelidir!" "Bir iletişimci iktisat bilmelidir!"* diye diye her şeyin dersini verirlerdi. O mesleğin mensubu olmaya aday biri olarak fazlaca siyaset yapmama gerek yoktu. Ama şimdi ruhumda kabaaran asiliği ancak Mert'i hayal ederek bastırmam mümkündü. Öyle yaptım. Onu en sevdiğim hâliyle; lacivert, saç örgülü salaş kazağını tamamlayan krem rengi safari pantolonuyla gözümde canlandırdım. Hayalimin arasına yer yer Polat da karışıyordu. Gülümsememi abartmış olacağım ki Hakan neye güldüğümü sordu. Ne diyeceği şaşırdım ve Hereke halılarının etkisinden çıkamadığımı söyledim.

Şirkete gitmek bir yarım saat daha almıştı. Kanalin otoparkına vardığımızda Tahsin Bey hemen ulaştırma fişlerini bize uzattı. Nerede, ne kadar kaldığımızı bu fişlerle yönetime anlatabiliyor, kanıtlayabiliyorduk. Tam Hakan ile şirket merdivenlerini tırmanırken biri arkamdan seslendi. Telaşla haykıran; hatırlı dostumdu. Aklınca bana bir sürpriz yapmak istemiş ve beni işten erken çıkarmaya gelmişti. Son günlerde hiçbir şey bu kadar kızdığımı hatırlamıyorum. Ben Mert'ime kavuşmak için sabırsızlanırken O, telefon bile etmeden çıkıp gelmişti. Aliye Hanım ile konuşacağını, Hereke montajına birlikte girebileceğimizi söyledi. O, montaja girince haber sözde daha çabuk bitecekti. Israrına dayanamadım ve dediği gibi Aliye Hanım ile konuşup birlikte Hasan Ağabey'in setine indik. İlk defa, kasetlerime makyaj yapmaya gerek yoktu. Haber öyle estetik bir konu üzerineydi ki hatırlı dostum ile keyifle akan iki saatin sonunda montajın hiç bitmemesini diliyorduk. Zaten hatırlı dostumun en sevdiğim yanı sanata olan düşkünlüğüydü. Beyoğlu'ndaki hiçbir sergiyi kaçırmaz, heykeltıraşlarla aylık sohbetlere katılır, doğa fotoğrafları çekmeye sık sık dağlara çıkardı. Yanında gerçekten de huzurluydum. Karanlık montaj odasına yayılan ekran ışıklarının yarattığı romantik etki altında bir an zihnim bulanmıştı. Belki de benim için en baştan beri doğru seçim karşımda duruyordu. Belki de boş yere zaman kaybediyordum. Benim gibi harika bir kızı bu sofranın kurtlarından koruyabilecek tek kişi O'ydu. Sonra, Mert'e haksızlık ettiğimi fark ettim. Henüz onunla tanışmamıştık; yani birbirimizi tanımıyorduk. Denemeden karar veremez, yarını münecim gibi kestiremezdim. Mert'e hâlâ bir yanıt vermemiştim. Hatırlı dostumun yanında telefonumu elime bile alamazdım. Yukarı çıktık.

Neyse ki Mert yerinde değildi. Ama Polat, bizim masada Tuğrul Ağabey ile sohbet ediyordu. Geldiğimizi görünce hatırlı dostuma kıskançlığını belli etmemeye çalışan bir yüzle selam verip kendi masasına döndü. Yanımdan geçerken vücutlarımızdaki ısının birdenbire yükseldiğine yemin edebilirdim. Hatırlı dostumun fark etmemesine özen göstererek Tuğrul Ağabey'e konuyu getirdim: "Biliyor musun, Tuğrul Ağabey benim başka masada çalışmamın daha doğru olacağını düşünüyor." Söylediğim şeye başta ben olmak üzere herkes şaşırmıştı. Tuğrul Ağabey vereceği cevabı düşünürken hatırlı dostum nedenlerini didiklemeğe başlamıştı bile. "Neden Tuğrul, yoksa memnun değil misin iş arkadaşından?"

“Yok, hayır! Çok çalışkan ama anlaşması biraz zor biri!” Tuğrul Ağabey’e öyle bir öfkeyle baktım ki lafının sonunu yumuşatmak zorunda kaldı. “Onunla uğraşanların vay hâline! Yaman bir gazeteci olacak o! Biraz da farklı masaların işleyişini görmeli.”

Hatırlı dostum, hâlâ Ekrem’e yaşattığım hayal kırıklığından ötürü bana duyduğu kırıklığı üzerinden atamayan Tuğrul Ağabey’in, bu yumuşatıcı dökülmüş yaklaşımına hâl vermeden edemedi: “Evet, haklısın Tuğrul, biraz da haberin farklı yönlerine kaymalı. Küçümsüyor ama magazin yapmayı bile öğrenmeli.”

Onlar birbirlerine karşılıklı hak verirken ben; avaz avaz sesimle, iş ah-lakından yoksun Tuğrul Ağabey’in nasıl bağa gidenin baltası, suya gidenin testisi olduğunu haykırmak istiyordum. Sırf arkadaşına yüz vermedim diye nasıl beni ipe göndermişti. Günlerdir asık suratıyla neredeyse aynı havayı bile paylaşmaktan kaçınıyordu. Ekrem’in son anda bir karar değişikliğiyle Aslı ve Suzan’a katılması birazcık olsun ilişkimizi rahatlatmış, en azından şimdi elinde kalan benimle iyi geçinmeye çalışıyordu. Öte yandan; Suzanların üç günlük Paris tatilini uzatmalarını umuyordum. Biraz sakinliğe gereksinim duyuyordum. Sanki iç sesimi yalancı çıkarmak istercesine cep telefonum çalmaya başladı. Arayan, bilinmeyen bir numaraydı. Çekinmeden yanlarında telefona cevap verdim. Açar açmaz Mert’in sesi ni tanıdım ve ayaklarım yerden kesildi.

“Sana gönderdiğim mesajı almadın mı?”

Hatırlı dostumdan gözlerimi kaçırarak adeta heceliyordum; “Aldım.”

“Peki, neden yanıtlamadın?”

“Vaktim olmadı.” Yine amacım bu değilse de ukala bir cevap veriyordum. Önce Polat’a, şimdi de Mert’e. Ama bu kez Polat ile yaşananlardan farklı bir yol izlemem gerekiyordu. Çünkü ben bu adama âşıktım.

“Aşkım arayamadım. Çok istedim ama yapamadım. Hatırlı dostum bir nefes boşluğu bile bırakmadı. Üstüme çok geliyor. Onunla çıkmamı, hatta ileride onunla evlenmemi istiyor. Beni bu işe soktuğu için ona iyi davranmaya mecbur olduğumu sanıyor. Kendini önemli zannedenlerden biri de Polat. Şimdi biz masaya gelince sohbetin ortasında yüzünü asıp yerine dönerek kaprislerini sakıncasızca ortaya koydu. Ya Ekrem? Hani Sarp’ın bir türlü neden onunla çalıştığına anlam veremediğim belgesel ortağı Ekrem! Küçücük

bir gülümsemeden büyük anlamlar çıkarıp hadsizce filmin ortasında elimi tutunca, evli olmasına aldırmadan apaçık çıkma teklif eden perforeci Volkan'ın düştüğü hatanın neredeyse benzerini yapan Ekrem... Başından aşağıya kaynar sular sadece onların sayesinde de dökülmedi üstelik! Etik araştırmasını ev ödevi gibi verdiği hâlde, sadece sevgilisi oldukları için ekrana taşıdığı güzellik kraliçeleri ve mankenlerle beni karıştıran etik yok-sunu Yunus Bey'in kurduğu gevşek cümlelerin karşısında da aynı hissi yaşıyorum. Beni bir de Aliye Hanım ile oğlu yaşındaki Caner'i, kitapçıdaki masalardan birinin altında el ele tutuşurken gördüğümde hayal et lütfen! Nasıl yerime mihlandığımı tasavvur et! Sence sana nasıl bir cevap vermiydim? Hem ne zaman? Hatırlı dostum beni içeri adım atar atmaz menegeneye aldığımda mı, Polat'ın asık yüzünü görünce mi; yoksa küskün Tuğrul Ağabey'in sert bakışlarının gölgesine düştüğümde mi? Medyada bir kadın olmanın ne denli zor olduğunu anlayamazsın Mert! Feminist olamazsın demiyorum ama bir kadın gibi hissedemezsin! İki arasında çıplak gözle görülür, üstelik rölativiste göre değişmeyecek somut bir değerlendirme farkı var! İşte ben kendi bacaklarımın iç açısı toplamı yerine, haber merkezi içindeki koordinatlarıma güvenmek istiyorum. Seçtiğim yol zor biliyorum ama gerekirse aşkı bile unutabilirim Mert!"

Elbette bunların hiçbirini çok istesem de ona söyleyemedim. Keşke endişelerimle birlikte tutarlı durabilseydim. Tek yanıtlım "Yarın." olmuştu. Mert beni yarın akşam evin yakınındaki alışveriş merkezinin kapısından alacak ve oraya bırakacaktı. On sekiz yaşında bir kız nasıl heyecanlanıyorsa o kadar heyecanlanmıştım: Çok!

Haberimin akış içinde nereye alındığını göremeden hatırlı dostumun almayı başardığı özel izinle haber dairesinden erken çıktım. Klasik bir Boğaz turunun ardından hoşumuza giden ilk balıkçıda durduğumuzda bana, ikidir üstüne gelen ve beni ansızın heyecanlandıran telefonların sahiplerini sordu. Yanıtsız kalacağını bile bile... Ben ise konuyu başka yöne kaydırmaya niyetliydim. Böyle; *haberden kız kaçırımlarla* dikkatleri üzerimize çekeceğinden dem vuruyordum. Oysa O, bu yorumdan benim aksime hoşnuttu. Zaten yapmak istediği de buydu. Kendi etrafına işeyerek bölgesini ilan eden hayvanlar gibi, olası beraberliğimizi aklınca koruma altına alıyordu. Sadece bu yüzden bile ondan hoşlanmam imkânsızdı. Kendine duyduğu sonsuz güveni yıkmaktan müthiş bir haz alıyordum.

Hırsla gülümsedim: “Günay Hanım ile çalışacağımızı biliyordun, değil mi? Yalnızca bir hafta sonra ekrana çıkacağız.”

Hatırlı dostumun bu fikirden kesinlikle hoşlanmadığı yüzünün her çizgisinden anlaşıyordu. Kamu işi yapıyor ama topluma canlı bir hareketi yadırgıyordu. Onun olan yalnızca onun kalmalıydı. Müthiş bir hegomonyaya!

“Kararını gözden geçir! Sen gazeteci olacaksın! Süs bebeği gibi prompterdan akan yazıyı okuman sana ne kazandıracak? Haberin mutfağından alabildiğini al, ileride hâlâ istersen kulvarını değiştirirsin!”

Şiddetle karşı çıktım: “Ne demek kulvar değiştirmek! Her gün haberleri okuyan biri nasıl olur da gazeteci sayılmaz!”

O daha sertti: “Yola yeni çıktın. Hâlâ doğru bakmıyorsun işine. Önüne getirileni okumakta ne var? Biraz makyaj, biraz süs püs, biraz alımlı eda... Buyurun haber okumaya! Ben bir meslekten bahsediyorum. Oturaklı bir birikimden.”

Teklif edildiğinde beni havalara uçuran bu işin böyle alaşağı edilmesi beni çığına çevirmişti: “Spikerliği basit görebilirsin ama onlar sayesinde haberlerin halka ulaşabildiğini unutuyorsun!” Söylediklerime çok alaycı yaklaştı: “Güzellikle elde edilen çirkinleştiğinde elden gider, sen de bunu unutma!”

Düpedüz hakaret ediyordu. “Yani ben sırf güzel olduğum için mi...” Cümlemi tamamlayamadım. Sanki çizgi filmlerdeki ağlama sahnelerinden birinin içindeymişçesine gözyaşlarım, titreyen göz kapaklarımın altından etrafa saçılacaktı. Kendimi zor tuttum. Zaten sinirlendiğimden hep gözlerim dolardı. Hatırlı dostumun beni incitmeye çalışmasının tek bir nedeni olabilirdi; bu da ona *evet* demememdi. Karşılık beklenmesinden inanılmaz yorulmuştum. Annemi bahane ederek erken kalktım ve evin yolunu tuttum. Ruhumdaki ağırlığın yarısını yatağıma taşıtmak istiyordum ve öyle yaptım. Odama girer girmez yarın ne giyeceğimi bile düşünmeden uyuyakaldım.

22. Gün

Telefon çılgınca, inatçı inatçı çalışıyordu. Uzun ve rem aralıklarıyla bezeli uykumun sonunda, son günlerde hiç olmadığım kadar dinç uyandım. Çevik adımlarla odamda dört dönerek siyah-beyaz çizgili ve tek omzumu açıkta bırakan harika kazağımı giydim. Hafif kahvaltımın ardından, daha fazla oyalanmadan yola çıktım.

Dünkü Hereke haberimin bütün gazetelerde yer bulduğunu görünce sevinçten tavana kadar zıplayacaktım. Haber merkezi benim aksime sakin. Şimdiden başarılarıma alışmış gibiydiler. Sarp ve Mert uluslararası bir haber kanalının Türkiye ayağında, öğlen bültenine Hereke’de röportaj yaptığım Erhan Bey’i konuk alacaklarını haber verdi. Hereke halısından yola çıkmıştık ama konu giderek ithalat-ihracat dengesine, gümrük kotalarına ve kaçakçılara, bavul ticareti yapanlara doğru yayılıyordu. Eskinin yerli halı üreticisi, Hereke halısı desenlerini, Çin’de makinelerle dokutuyor ve inanılmaz ucuza mal edip yurt içinde dünyaca ünlü *Hereke* markasını kullanarak ve yalan söyleyerek birinci sınıf ipek halı adıyla yüksek fiyata satıyordu. Bu sayede de; çok büyük, fakat kısa vadeli bir kâr elde ediyordu. Hatta öyle ki; Hereke halısı aldığını zannedip aslında ucuz bir taklit halı sahibi olanlar, zamanla boyları birbirine karışan ve Hereke fiyatı ödedikleri bu halılar yüzünden mahkemelik bile oluyorlardı. Dahası; gerçek Hereke halıları bir yatırım aracı gibi değerlendirilebilirken, zavallı ve kandırılan bu Hereke severlerin ödedikleri para da heba oluyordu Üstelik bu mesele; aldatılan turistlerin evlerine döndüklerinde halılarını eksperlere gösterip sahte olduklarını anlamalarıyla uluslararası bir hâl alıyor ve

“Türkiye’den alışveriş yapmayın!” mesajlarıyla kötü reklam kampanyalarına malzeme oluyordu. Yani; teğet geçilemeyecek kadar önemli bir konuydu ve haberdirdi. Mert’in geçen hafta *etiği* tartışan yüzüyle şimdiki bakışları arasındaki farkı, yalnızca fiziksel bir çekimin yarattığını sanmıyorum. Kesinlikle gazeteciliğimle de gurur duyuyordu. Akşam nereye gideceğimizi ve bana nasıl davranacağını çok merak ediyordum.

Mutluluk, üzerine düşen somurtkan bir yüz olmadan sonsuza dek yaşanamaz mıydı? Yaren Dağlı ve Tuğrul Ağabey, ellerinde birkaç kasetle kırmızı kapıdan içeri girerken buz gibiydiler ve mutluluğumu mahvettiler. Yaren Dağlı yine bir göreve gönderiliyordu. İki gün sonra, aynı zamanda iyi arkadaşlar da olan İtalya Başbakanı ile bizim Başbakan birlikte basın mensuplarına bir yemek verecekti. Son dönemde bültenlerde ağırlık kazanan küresel krizin sancılarını konuşacak ve sözde çözüme dair formüller ortaya koyacaklardı. Kitlesel inkar mümkün olsaydı, sırf bu siyasetçiler yüzünden toplumlar vatandaşlıklarından vazgeçebilirlerdi. Parayı sevmeyen tek bir politikacı bulabilirsek asıl bu gerçek bir haber konusu olurdu. İnsanı ısırın köpek yerine, köpeği ısırın insanı anlatmak lazımdı. Diğer her şey “sıradan”ın parçalarıydı.

Aliye Hanım ise Yaren Dağlı’nın ekşimtırak yüz ifadelerine aldırmandan gülümseyerek editörler paravanının arkasına geldi, Mert ve Sarp hâlâ ayaktaydı: “Yarın komisyon ödülllerinden birini verecekmişim. Üstelik bizden iki kişi adaylar arasında.” Mert konuşkan bir günündeydi, herhalde akşam için hazırlık yapıyordu: “Ne komisyonu bu?”

“Umut veren genç gazetecileri seçtik, onun ödül gecesi var yarın akşam.”

“Bizden adaylar kimler?”

“Karşımızdaki güzel kız ve montajdan Caner. Üstelik ikisi de aynı kategoride rakipler.”

Şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. Mert ve Sarp’ın tebriklerini bile duymazdan geldim. Hasan Ağabey ile montaj yaparken bana kimse Caner’in de yarışmaya haber gönderdiğini söylememişti. Yarışma yalnızca hâlen iletişim fakültesinde öğrenci olanların projelerini kabul ediyordu. Oysa Caner çoktan diplomasını almıştı. Aliye Hanım’ın bu işte parmağının olduğu muhakkaktı. Yoksa Hasan Ağabey’in bunu bilmemesi

imkânsızdı. Tam, aklıma gelenle yarışma şartlarının ihlal edildiğini ulu orta söylemek üzereyken içeri giren Burçin'in dikkatleri üzerine toplama-sıyla konu dağıldı. İlk defa Burçin'e sarılmak istedim. Beni umulmaz bir hatadan kıl payı kurtarmıştı. Kendi kategorimde bir numara olduğumdan emindim. Onun alacağı ikincilik ya da üçüncülük de beni hiç mi hiç ilgilendirmiyordu. Aliye Hanım ise gerçekte kime güvendiğini açık etmeme-ye çalışıyordu:

“Öğleden sonra sonuçlar internete verilecek.”

Az sonra başlayacak olan muhabirler toplantısına katılmadan önce, yarın hazırlamayı düşündüğüm yeni haberimin detaylarını birleştirmeliydim. Hereke'den sonra, bu kez de en önemli uluslararası müzayedecilik şirketlerinden birine giderek Türkiye'ye ve Türkiyeli alıcılara dair notlar edinmeyi planlıyordum. Sorularım ve almayı beklediğim yanıtlar, imajımızı bize hatırlatacak, sanata bakışımızı irdelleyecek yeni bir yaklaşım yaratacaktı. *Türkler antika deyince ilkin neyi akıllarına getiriyordu? Oryantalistleri en çok kimler takip ediyordu? “Dünyaca ünlü koleksiyonelerimiz ve müzecilik”* gibi hafta sonuna yumuşak geçiş yapan ama derinlikli bir haber yapmak arzusundaydım. Elbette, *oryantalizm* kavramına ilk kez yer veren *Edward Said*'e kadar meseleyi büyütmeyecektim. Doğu'nun gözündeki Batılıdan, Doğuluyu dinlemek aldatmaca yüklüydü çünkü... Ben sadece bir haber bülteni içinde bize dair küçük bir hatırlatma yapmaya niyetlenmişim.

Yine alışkanlıkla oval şekilde yan yana dizildikten sonra, herkes günlük programını konuşmaya açtı. Yunus Bey her muhabirin önünden ya da arkasından temaları yorumluyordu. *“Bu haber olur! Bu haber olmaz! Kesinlikle üstüne git Ayşe! Sen, Emel yuvadaki tacizi takip et! Osman Ali, Özgür ile beraber Doğu'daki harekatı marka ja al!”* Sanki bizler futbolcular-dık, o bir teknik direktördü ya da bizler senaryo kaçını aktör ya da aktrislerdik, o da yirmi dört saatte tüketilen bir filmin yönetmeni...

Aslında bu kez, tasarladığım haberi açıkladıktan sonra devam edip Mert ile akşamki programımızı da duyurmak isterdim. Buna yorumu ne olurdu acaba? Elbette, işyerindeki ilişkilere buzdan daha sıcak görme-yen Yaren Dağlı'yı hesaba hiç katmıyordum. Kahverengi, insanı demo-ralize eden ciddi takım elbisesi içinde kaskatı duruyordu. Sanki O nefes

aldığında, ağzımızdan çıkan karbondioksitle zehirlenmesin diye biz nefesimizi tutuyorduk. Editörler bu eyleme dahil değildi. Mert'in de aralarında bulunduğu "seçkin" ve "seçilmiş" grup, paravan arkası sırlarıyla beraber bize kıyasla inanılmaz derecede özgürdü. O açıdan bakılırsa da; ne denli başarılı olursa olsun Polat ile Mert'in kariyerleri de bir tutulamazdı. Mert yine önden gidiyordu. Polat sanki iç sesimi duymuş, zihninden geçenleri okumuş gibi acımasız gözlerle beni baştan aşağı süzmüştü. Dik dik bakışıyorduk. Hâlâ, reddedilmenin ağırlığını üzerinden atamamıştı. İlişkilerin bir kaybedeni ve kazananı, bir mağlubu ve bir başarıyı olduğunu düşündüğü hatta buna inandığı açıktı. Yenilenin, erkekliği olduğunu düşünmesini ise hiç istemezdim oysa. Amacım asla bu değildi! Kalbim başka birindeydi ve iyi ki de orada ısrar etmişti. Bir araya gelmemiz imkânsız görünse de Mert, sonunda arzuladığım kıvama gelmişti. Yanlış limanda rüzgâr arayan yelkenci değildim artık. Sonunda ne olursa olsun, sırf yaşanmış olsun diye yaşamayacaktım aşkı. Önce koklayacak, sonra dokunacak ve ilerleyen zamanda da tadacaktım. Eğer hâlâ canım isterse...

Toplantı bitiminde ortalık yatışınca Aliye Hanım, beni köşeye çekip Günay Hanım ile derslerin nasıl gittiğini sordu. "Çok iyi gidiyor." dedim.

İstedığı; cevabımdan fazlasıydı. "Caner ile de çalışıyor mu?" İkinci kez beni şoke ediyordu. Kekelediğimi sonradan fark ettim: "Hayır! Neden çalışsın ki?" Tereddütlü sesimi ilk defa, meslektaş kıskançlığına vermesi için dua ediyordum.

Günay Hanım ile Aliye Hanım'ın birden çok ortak yönü vardı. İkisi de asıl eğitimlerini aşkları uğruna yarım bırakmış, ikisi de erkek arkadaşları vesilesiyle televizyon işine tesadüflerle girmişti; dahası, ikisi de kendilerinden en az on yaş küçük erkeklerden hoşlanıyorlardı. Bir ortak yönleri de neden çelimsiz Caner olmasını ki? Ne tepki vereceğimi şaşırdım. Belli ki benden bir nevi köstebeklik bekliyordu. Sesimi hiç çıkarmadım ve yüzümü yapmacık bulmasın diye kitapçıdaki kareyi hafızamdan silmeye çalıştım. Duştan yeni çıkmış yavru köpek gibi başımı silkeliyor ve durmadan "Hayır! Hiç haberim yok! Yalnızca benimle çalışıyor!" diye yineliyordum. Üstelik birkaç gün önce hamile olduğu için itici erkek arkadaşıyla nişanlanan ve tüm gün havalarda uçuşan birinin başka bir erkekle ilişkisi olabilir miydi gerçekten? Şimdi ben de merak etmeye başlamıştım; çekinmeden sordum: "Neden sordunuz? O da mı spiker

olacak?” Aliye Hanım hırslı yanını yenmeye çalıştı. Kadınlara özgü güdülerini toplayıp rafa kaldırmalıydı. Olabildiğince sakın bir görünümüne bürünüp; “Yoo! Hayır, sadece merak ettim. Yarışmaya gönderdiği haberde Günay Hanım’ın sesi var da, ondan sordum.” Yirmi yıldır bu işi yapan birinin yaklaşımı şüphesiz daha mantıklı olmalıydı! Bugün defalarca şaşırtılıyordum. “Benim haberimi de Günay Hanım okudu. Volkan okusaydı onunla çalıştığım anlamına mı gelecekti?” Öyle dik bir soruydu ki Aliye Hanım da, lafı ağzından çıkar çıkmaz endişeyle karışık büyük bir korku yüreğine yerleşen ben de aslında konuşmamızın altında neyin saklandığını bildiğimizi birbirimize itiraf etmiş gibi titredik. Onun, böyle durumlarda benden daha tecrübeli oluşu ikimizin de konuyu kapatmasına yardımcı olmuştu: “Günay Hanım, Caner’in de iyi bir spiker olabileceğini söylemiş de gerçekten öyle mi düşünüyor diye merak ettim. Yönetim haftaya saat başı bültene karar verirse hepsine tek başına yetişemezsin.” Söylediği makul gelince içi rahatlayan Aliye Hanım, şimdi Suzan’ın bıraktığı galeta paketlerinden birini çekmecedan çıkarıp açtı. Ağzından etrafa yayılan kraker çıtırtıları havayı iyice başkalaştırıyordu. Tehlikeli sulara yelken açtığımızdan konuşmayı bitirmeliydik. Artık duyuru saatinin geldiğini hatırlatıp internete bakacağımı söyleyerek yanından ayrıldım. Uzağa düşemezdim. Yurt Haber masasının iki yanındaki bilgisayardan birini seçip karşısına oturdum.

Günün en yoğun saatleriydi. Muhabirler yaklaşık üç saat önce karar verilen haberlere dağılmışlar, kameralar dolaplardaki yerlerini kablolarını da yanına alarak boşluğa bırakmışlardı. Hatırlı dostumun spikerlik hakkındaki iğneleyici sözleri aklıma gelince, bu telaş ve girdiğim yarışma gözüme daha da anlamlı göründü. Birinciliği inanılmaz derecede önemsiyordum. İnternet sayfasının açılmasını beklerken az önce habere gitmeden evvel Okan ile tartışan Nur yanıma geldi. Morali çok bozuktu. Tartışmalarının nedeni Nur’un giderek artan kilosuydu. Erkek arkadaşına; derisine temas ettiğinde kemiklerini saymak istediğini söylemişti.

“Ne yapayım Nil? Suzan gibi olsam benim yüzüme bile bakmayacak anlaşılan!”

Bazı insanlar mutlu olduklarında ya da kendilerini enerjik hissettiklerinde bu duygularını yiyeceklerle paylaşır ve bir tür rahatlama yaşarlardı. Nur da bu gruptandı ve asla diyet yapmayı, öğünlerine dikkat etmeyi

başaramazdı. Tesellisi yalnızca kepek ekmeğinde mevcuttu ve benim ona diyebileceğim tek şey: “*Hastalıkta ve sağlıkta Nur, iyi günde ve kötü günde! Aşkın eninle boyunla ne ilgisi var?*” oldu. Kötü bir yalancıydım! Yalan söylemeyi hiç beceremiyordum. O nedenle ikna olmuşa benzemiyordu. Kızgınlığından ağzına geleni sayıp döküyor, sevgi azalınca kusurların arttığına inandıracak şekilde bildiği bütün kötü sıfatları arka arkaya sıralıyor, lafını hiç esirgemiyordu. Okan’ın önce kendi koca göbeğini eritmesi gerektiğini söylüyordu. Yazın havuza giderlerse de vücudunu kaplayan tüylerden ötürü onu su samuru sanabileceklerini, bu yüzden insanları rahatlıkla korkutabileceğini söylüyordu. “O, vücuduyla da pekâlâ hayvanat bahçesinde para kazanabilir! En büyük kârı da üzerine atılacak simit parçaları olur!” Öfkeden dişleri birbirine çarpan Nur’u dinlerken kahkahalarla güldüm. Derken Burçin yine, bir kabuki oyuncusunun maskesi hâlini almış makyajıyla, mimik çizgilerini göremediğimiz tabak yüzüyle karşımıza dikilmişti. Yapacak fazla işi olmadığından saçlarına yine balyaj attırmıştı. Çok neşeli görünüyordu ve bize bir sır vermek istediğini söylüyordu. Nur kendi derdini unutmuş, henüz arkadaş bile olmadığımız ilginç kızın ne anlatacağına kulak kesilmişti. Ben ise hâlâ açılmayan yarışma sitesine bakıyordum. Nur, ne yapmaya çalıştığını bildiğinden bilgisayara göz gezdirip; “Fazla yüklenme. Hani üniversite sınav sonuçlarında da böyle olur ya...” dedi. Burçin aldırmadı. Akli sıra söyleyeceği şey bize gol atmak olacaktı: “Ben Sarp Bey ile çıkıyorum.”

Nur da, ben de çılgına dönmüştük. İkimiz birden “Sarp ile mi?” Burçin çirkin ve parlattıcı bulaşmış gülümsemesiyle sonuna kadar ağzını açıp: “Hıhı!” dedi. “Bakın, biz kardeşiz. Sizi çok seviyorum. Kardeşiz tamam mı? Ben sizi öyle gördüğüm için böyle konuşuyorum. Yoksa kimseye sırlarımı vermem. Hem yanımda olursanız, kendimi daha iyi hissederim.” Nur kıskanç biri olabilirdi ama iyi ahlak sahibi bir kızdı: “Sarp evli canım! Üstelik yeni bebeği doğdu! Sen ne halt ediyorsun?” Burçin tepkisine çok kızmıştı: “Bu seni ilgilendirmez!” Sarp gibi beyefendi birinin onunla ne ilgisi vardı? Anlamak mümkün değildi. Herhalde altındaki son model siyah jipi, canı sıkılan Burçin’i bir mıknaş gibi çekmiş; kızın kısa boyunu uzatmaya yarayan sivri topuklu ayakkabıları beyninin düşünen bölümlerinde oluklar açmış olmalıydı. Nur daha da sertleşti: “Sen ne basit birisin! Hem beni ilgilendirmiyorsa neden anlattın?”

“Ben sana değil Nil’e söyledim.” Başını bana çevirdi. Ben hâlâ başından beri onu rahatsız edici bulduğunu açıkça sergileyen Sarp’ın adını, kendisiyle aynı cümlede utanmazca kullanan Burçin’e ağzım bir karış açık bakıyordum. Kat kat sürülen rimelden artık birbirine yapışmış kirpikleleriyle anlamını çoktan yitirmiş bir kartpostal gibi görünüyordu. “Nil biz kardeşiz tamam mı? İyi arkadaşız değil mi?” Bir yemek ve bum! Birdenbire yalancı ve ikiyüzlü birinin sözde en iyi arkadaşlığına terfi etmiştim. İçimdeki küçük çocuk bu kıza acıyor ve kısa boylu, çirkin annesini aldatan babasından ötürü kendinden büyük erkeklere samimi bir ilgi duyabileceğini düşünüyordu. Yanıldığımı anlamama az kaldığı ortadaydı fakat insanlara sonuna kadar güvenen saf yanımı devre dışı bırakabilmem için cidden kırılmalıydım. Elbette, Sarp konusuna şiddetle karşı çıktım: “Evli biriyle çıkamazsın! Aile yıkanın ailesi olmaz!”

Bir arkadaşımın söylediği gibi, benim ağzımdan çıkınca kelimeler sanki gülle hâlini alıyordu. Altında kalanın canı çıkardı. Burçin de sessizleşmişti. “Tamam, dediğine uyacağım Nil! Uzak duracağım.”

Otoritemin karşısında boyun eğen birine ayrı bir şefkat duyardım. Burçin’in şimdi gerçekten arkadaşı sayılırdım. Hâlâ kızgın kızgın Burçin’i süzen Nur’a “Hadi seninle montajdaki bilgisayara inelim. Hem Hasan Ağabey ile birlikte sonuçları öğrenmek istiyorum. Biliyorsun onun da çok emeği var!”

“Zaten midem bulanmaya başladı. Kusmadan önce gidelim!” Nur sanki bir lise kavgasının içindeymişçesine çocukça laflar dizerek, benimle kırmızı kapıdan çıkıp merdivenlerin bizi montaj katına kavuşturmasını bekledi. Son basamakta daha fazla kendini tutamayarak adeta hırladı: “Böyle kızlar yüzünden erkekler basitliğe alışıyor.” İtiraz ediyordum: “Asil bir erkek, asla yasak elmaya tenezzül etmez, merak etme!” Nur’u bilmeden rahatlatmışım. Zira Okan’ın geçen gün birlikte habere gittiği Burçin ile yakınlaşmasından içten içe endişeleniyordu. Bu yüzden aşırı tepki vermişti. Benim ise Burçin’in aile terbiyesinden daha önemli meselelerim vardı: Yarışmanın sonuçlarıyla baş etmek gibi...

Hasan Ağabey’i setinde bulunca çok sevindim. Koluna girip hemen *Suratsız Orhan*’ın kabile şefliğini ilan ettiği çadıra yani ofisine girdik. Bilgisayar yine bekletiyordu. Duyuru bölümünün altındaki sonuç sayfasını

tıklayınca önümde uzun bir liste açıldı. “En iyi reklam”dan “En iyi çevre haberi”ne kadar on beş alanda verilen ödüllerde “En iyi televizyon haber programı” dalında birincilik ödülü karşısında adıma görünce bütün katı inletecek kadar yüksek sesle haykırdım. Hasan Ağabey ile Nur’u sevinçten neredeyse boğacaktım, boyunlarına öyle bir sarılmıştım ki... Suratsız Orhan bile hâlime gülmüştü. Sitenin en altında, iri puntolu harflerle ödül-lerin, yarın akşam Rüya Otel’inde yapılacak törenle sahiplerine ulaştırılacağı yazıyordu. İtirafetmeliyim ki bu akşam Mert ile yiyeceğim yemek bile beni o denli heyecanlandırmamıştı. Hemen yarın akşam ne giyeceğimi, ne diyeceğimi düşünmeye koyuldum.

“Aldığım ilk ödül, ama son olmayacak!” demeye karar verdim. Kendime güvenim iyiden iyiye arttığından, bir an önce diksiyon dersini atlatıp âşık olduğum adamın kollarına koşmak istiyordum. Ondan önce aynı anda internetten ödül kazandığımı okuyan kardeşimin telefonuna cevap vermeliydim. Arkasından annemi arayacaktım. Aslında aradığıma pişman oldum. Bütün aile kutlama için hazırlanmaya başlamıştı bile. Anne-annemler, babaannemler, sekiz kuzenim, ikinci göbekten yedi yeğenim, arkadaşlarım ve parti malzemelerim bir araya gelmek üzereydi. Canım sıkılarak Mert’e dahili hattan ulaşmak zorunda kaldım:

“Üzgünüm ama annemler bu akşam küçük bir kutlama planlıyorlar. Malum, ödül alanlardan biri benim.”

Ülkemde öyle çok ödül veriliyordu ki bir an boş bulunup; “Ne ödülü?” diye sordu. Oysa daha sabah Aliye Hanım gününü bu törenden bahsederek açmıştı. Unuttuğu için hafifçe incinsem de en azından “küçük bir kutlama” dememden ötürü mutluydum. Bizimkilerin nasıl abarttıklarını söylemiş olsaydım utancım daha da büyüyecekti. İyi ki sıradan bir şeyden bahsediyormuşçasına sesimi ayarlamıştım. Yoksa aldığım ilk ödül, beni zaafı olan biri gibi gösterebilirdi. Öyle değildim! Tamam tamam, öyleyim; kendime dürüst olmalıyım! En kıymetli aşk, kendinle yatağa girdiğinde kendinle sevişebilmende gizlidir. Dürüstlük ise şeffaf bir gecelik gibidir. Bazen üşütür ama her zaman alıcı bulur.

23. Gün

“Yerinde olsam bu kadar sevinmezdim. Erken yol alanlar, çabuk yolculuklar. Temkini elden bırakma!”

Aliye Hanım aslında bana hiç de tuhaf gelmeyen bir ses ile günümü mahvetmeye kalkışmıştı. Ama hâlâ yüreğimde özel bir yeri vardı ve söylediklerine aldırmaya niyetim yoktu. “Sizin başardıklarınızı elde etmek zaten hayalden ibaret!” Her insan gibi pohpohlanmayı severdi. “Çalışacaksın; hepsi bu!” Gülümsedim. “Bakın size ne getirdim.”

Elimdeki kağıt ambalajdan içindekini tahmin etmesi zor değildi. “Hımm... Patatesli poğaçalar!”

“Akşam ödül verecek birine kaybı için küçük bir ödül!” Övüyor muydum, yeriyor muydum belli değildi; ancak, *kayıp* sözcüğünden hoşlanmadığı açıktı: “Seni kazanıyoruz.” dedi olgunlukla. Gerçekte en baştan beri anne şefkatiyle bildiklerini öğretmeye çalışan bu kadına karşı, kalbindeki telaşları anlayamamış olabileceğimi düşünüyordum ilk defa... Yunus Bey haber dairesine gür sesiyle hükmedene kadar da öylece dalıp gitmiştim: “*Acaba istediği, severek evlendiği bir adamla mı yaşıyor? Gençliğinin tadını çıkardı mı?*” Evet, ilk defa Aliye Hanım’a ve Caner ile ilişkisine farklı bir yönden bakıyordum. Önyargılarımı sadeleştirip zayıflatmaya karar verdim. Her şey insan için, insana özeldi. Büyük konuşmamak gerekiyordu.

Yunus Bey’in derdi ise hafta sonu Fenerbahçe-Galatasaray maçında çıkan arbedede sırtından bıçaklanan gencin ailesine ulaşip ulaşılmadığını bilmektir. Büyük maliyetli canlı yayın aracını göndereceğimiz yerleri

ve saatleri önceden kestirmemiz gerekiyordu. Bu akşam stüdyoya iktidar partisinin kurmaylarından biri konuk alınacaktı. Onunla türban meselesi yeniden tartışılacak, kadınların özgür seçimleri meselesine değinilecekti. Günay Hanım'dan usturuplu, yakaları kapalı bir giysiyle ciddi görünmesi bekleniyordu. Ağır konuğa ağır renkler gerekiyordu. Konukla röportajın estireceği hava; görsel şovun etkisi ve psikolojik malzeme seçiminden geçiyordu.

Haftalardır neredeyse nefes bile almadan çalışan benim için bugün, şüphesiz bir rahatlama günüydü. Erken çıkacaktım. Zaten gidip Mert'ten izin alacak değildim. Pratik davranmalıyım. Hatta dün işten çıkmadan önce ödül gecesine katılacağımı bilen Tuğrul Ağabey ya da Aliye Hanım'a hazırlanmak üzere bugünü boş bırakmak istediğimi söylemediğime pişmandım. Aliye Hanım ajans taramalarını yaparken; "Yarın Suzanlar geliyor." dedi. "Keşke bugün dönselerdi. Hem belki akşam bana eşlik ederlerdi. Yani bize..." Aliye Hanım eski neşeli hâline yeniden kavuşmuştu. Herhalde, Caner'in dereceye girememesini kişiselleştirmenin yersiz olduğunu anlamıştı. "Merak etme, sen bu güzellikle geceye yalnız gitmezsin!" Sanki senaryomu beni uğraştırmayı seven biri yazıyormuşçasına Aliye Hanım'ın söylediğini, geceye birlikte gitmeyi teklif etmesini beklediğim adam yerine tesadüfen sırt çantasını sımsıkı tutarak ışık hızıyla daireye giren Polat duymuştu. Birkaç dakika sonra da telefonum çaldı, hep yaptığım gibi kırmızı kapıdan koridora çıktım:

"Seni o geceye götürmeyi çok isterim."

"Bak Polat, denedik biliyorsun. Olmuyor! Yürümüyor! Beklentilerimiz farklı! Senin dediğin gibi belki biraz daha büyümem gerekiyor." Onu kendimden uzaklaştırmayı ne kadar istesem de bir yetişkin-ergen çatışmasında yara aldığımı düşünmesini istemiyordum. Aynı zamanda, üniversitede yıllardır peşimi bırakmayan, reddedildikçe tuhaf bir takıntı hâlinde üzerime düşen Hakan'a da benzemesinden korkuyordum. "Sorun sende değil, bende! Mesleğe adımını atar atmaz, kıdemli muhabirlerle görünen kız olmak istemiyorum!"

Bir süre şiddetle karşı çıkmayı sürdürse de beni ikna etmeyi başaramadı. Tipik bir yaklaşımla: "Biri mi var?" dedi. Sorusu vücudumu zonklatmıştı. Ne diyeceğimi şaşırdım. Henüz ilk yemeğe bile çıkamadığım

erkek arkadaşımın bahsetmeli miydim bilmiyorum. Sesimdeki bekleyişi nasıl yorumladığını tahmin edebilirdi. “Evet, biri var değil mi?” Nur imdadıma yetişmişti. “Kiminle konuşuyorsun?” Ağzındaki çikletiyle kelimeleri yayan, uzatan Nur’un sesini duymamak mümkün değildi. Polat’a “Kapatmalıyım!” diyerek kaçabilecektim. “Biri var ve sen onun kim olduğunu söylemeye korkuyorsun.”

“Saçmalama!” dedim sertçe. “Kapatıyorum.” Ve hızlı bir *hoşça kal* ile telefonumun kırmızı tuşuna bastım.

Nur’a durumu açıklamaya vaktim yoktu. Öyle acelem vardı ki arkadaşımın beni kıskançlıktan tebrik etmediğine bile dikkat edememiştim. Bir de Polat’ın gösterdiği inceliği Mert’in düşünememesine... Yarım günlük çalışmam daha çok Aliye Hanım’ın montajı için arşiv bantlarından time-code çıkarmayla geçti. Bir de aktarmaya indim. Büyük kasaların içindeki, göz dolduran bant çeviricileri montaj katındaydı. Hasan Ağabey ile sarılıp tekrar birbirimizi kutlama fırsatı bulmuştuk o sayede. “Uplink!” Tanımadığım bir adam, özel bir telefon hattıyla Ankara bürosundan Başbakanlık ve İtalyan mevkidaşı ile ilgili ilk görüntüleri bize gönderiyordu. Bunun için telefonda birkaç sayıyı tuşlamak yeterliydi.

Bütün işlerimi saatte seksen kilometreye eş değer bir koşuyla yapıyordum. Tüm kaset detaylarını sanki yedi gün çalışan biri değilmişçesine zindellikle bitirmiş, sonra da aktarılması gereken bantları okutup Aliye Hanım’ın yanına; Gülşah’ın setine getirmiştım. Aliye Hanım da törende bulunacaktı ama yıllardır sayısız davete iştirak etmiş biri elbette benim kadar heyecanlı görünmezdi. Bu durgunluğunu; ödül vereceklerden biri olduğu hâlde evine gitmek üzere hâlâ telaşlanmamasını, sevgilisinin başarısızlığından ötürü duyduğu derin hayal kırıklığına bağlıyordum.

Bugün anlayış günümdü. Aliye Hanım’a da, tebrik etmeyen Nur’a da, alkışlamayan Tuğrul Ağabey’e de, törene birlikte gitmeyi teklif etmeyen Mert’e de hoşgörüyü yaklaşıyordum. Tabii bu, yakınlaştığım anlamına gelmiyordu. Özellikle de erkek arkadaşımınla fiziksel mesafeyi kat etmek için sabırsızlanıyordum.

Eve geldiğimde önce; haber merkezinin kamera, insan, parfüm ve kağıt kokusuyla karışmış tüm havasından sıyrılmak istedim. Duşta söyledğim şarkı kendi bestelerimden biriydi. Zaten bu işi seçmeseydim kesin bir

şarkıcı olurdu. Halka açık mesleklere karşı hayranlığım yedi yaşımdan beri vardı. Aynı coşkuyla giyindim ve kuaföre koştum. Suzan arayınca onu ne kadar özlediğimi fark ettim.

“Bonjur Matmazel!”

“Bonjur!”

“Ben âşık oldum!” Telefonda öyle bir çılgılık atıyordu ki yanımda manikür yaptıran kadın bile gülümsedi.

“Eyfe’le mi, Avi’ye mi?”

“Adı Jerome! Görsen, çok tatlı, çok tatlı!”

“Canım benim, çok sevindim. Ya Aslı nasıl?” Bir anda bu aşk haberinin üzerine Aslı’yı sorunca Ekrem konusunu merak ettiğimi sanıp beni yanlış anlamalarından korktum. “Gelince anlatırlar.” Anlayamamıştım. Aslı cephesinde bir şeyler değişmişti demek...

“GSM daha fazla kazanmasın, kapatıyorum. Yarın görüşürüz.” Yarın işe gitmeyeceğimi söyleyemeden hat kesildi. Suzan’ın kırık kalbinin yerinden olmasa da yeniden sarıldığını duymak mutluluğumu artırmıştı. Heyecanla Nur’u aradım. Uzun uzun çaldırmama rağmen yanıt vermedi.

Akşam annemlerin özellikle de âşık olduğum dayımın ödül alırken beni izleyecek olması heyecanıma stres katıyordu. Doğduğundan beri sadeliği amentüsü bilmiş annem, saçlarına fön çektirirken onu makyaj yaptırmaması konusunda ikna etmeye çalıştım. Benim gibi inatçıydı. Genetikti sanırım...

Gün geceye akarken, sağ tarafında harika bir beyaz baskı çiçeği olan siyah gömleğimi ve ona uygun aynı renk pantolonumu giyerek kuaför kıyafetimi üstümden attım. Artık hazır sayılırdım. Arabamıza bindiğimizde son kontrolleri yapıp fotoğraf makineme ve kameralarıma göz attım.

Şahane bir oteldi Rüya Otel. Gerçekten rüya gibi süslenmiş balo salonlarından birinde yapılacaktı tören. Çocukluğumdan bu yana alımlı göründüğüme dair tepkiler almaya alıştım ama bu akşam bambaşkaydı. Sanki bastığım her taş yerinden kalkıyor, yanından geçtiğim her bitki başını güneşe çevirircesine bana dönüyordu. Televizyon ve gazetelerden bir sürü ünlü yüz, gözlerimle buluşmaya çalıştığını apaçık hissettiriyordu. Mutluluk anlarımda, sanki gerçekten tenimde güller açıyor ve etrafa

bir tür esans yayılıyordu. İtiraf etmeliyim ki; ilgi bu kadar üzerimdeyken Mert aklıma hiç gelmedi.

Törenden önce konukların boş midelerini esenliğe kavuşturabilmek için kokteyl düzeni kurulmuştu. Ayaklı masalardan birinde; güzel kadın görmezse yüzünü ekşittiği söylenen, çapkın ve karizmatik duayen gazeteci Zafer Kırkpınar, çok sevdiği şarabını yudumluyordu. Yanında Yaren Dağlı'dan sonra evlendiği karısını küçük düşüren sevgilisi de vardı. Elbette kimse, sevgiliyle aslında Dağlı ile evliliği sırasında da birlikte olduğunu bilmiyordu. Ben de yıllar sonra öğrenecektim.

Arabasının tekerlekleri üzerime çamur sıçrattığında gösterdiği babacan saflık; makyajlı, süslü yeni hâlimi görünce yerini kurt iştahına bırakmıştı. Masadaki seçkin dostlarının arasına girerek, öğrenci sempatisiyle o günü hatırlatınca kurduğum iletişim işini kolaylaştırmış ve meslek hayatı boyunca sayısız kadına yaptığı komplimanları bana da yapması için fırsat yaratmıştı.

“Sizin kadar genç birini aramızda görmek ne güzel! Ben de yerimi bırakacak birini arıyordum.” Herkes yaşlı ama güçlü horozun ötüşündeki cüretkârlığa tebessüm etmişti. Bazı dalkavuklar; *“Zafer Bey sizin yerinizi kimse alamaz.”* *“Zafer Bey’in yeri dolar mı hiç?”* derken, biraz ileriye gidip ders vermeye kalkışanlar bile oldu: *“Zafer Bey buraya gelene kadar kırk fırın ekmek yedi. Siz de zorlayacaksınız kendinizi.”* Ukalalık sırası bana gelmişti: *“Sizin zorlanma diye tabir ettiğiniz şey aşkla yapılırca, insana ancak tatlı bir yorgunluk verir. Zira herkes evreninde tektir. O nedenle Zafer Bey değil de, becerebilirsem ancak kendilerine alternatif olmak isterim.”* Zafer Bey’in şirin sevgilisi, onu yurt dışında okutup yüksek kariyerli bir iş imkânı sağlayarak hayatını kurtaran bu gazeteci için yalnızca gözleri yeni açılmış bir kedi yavrusuydu. Kelimeleri acemice yan yana getirip; *“Zafer Bey ne diyorsa bilerek konuşur. Demek bir ışık gördü.”* dedi.

En sevdiğim geri bildirimlerden biri de masadaki dergi yönetmeni konuktan geldi: *“Haberinizi izledim. Gerçekten sizden bahsederken ışık görmek sözü haksızlık gibi geliyor.”* Teşekkür etmeyi abartırsam kendimi küçültebilirdim. Fazla tevazu gerçek sanılabilirdi. Sohbet tam tadında ve şarap rengine akarken yavaş yavaş tören salonuna gitmemiz gerektiği anonsu yapıldı. Zafer Bey, genç sevgilisi arkasını döner dönmez

istemediğim hâlde, iki lafın arasında cep numarasını vermişti. Güya; yeni bir asistana ihtiyacı vardı ve yarın görüşmeye çağırıyordu.

Tören; kokteyldeki mutlu ve ilham yüklü havayla başladı. Sonunda Aliye Hanım'ı, o çevre ödülllerinden birini verirken görebilmiştim. Çok sadeydi. Yalnızca ödülü alan öğrencilerin konuştuğu hızlı bir tören planlanmıştı. Benim ödülümü ise Kültür Bakanlığından bir müsteşar verdi. *"İlk ödülümü aldım, ama son olmayacak!"*

Şaka yapmıyordum; son olmadı. Mert'in yemek teklifinden altı ay sonra ikinci ödülümü de alacaktım. Gebelik testinde bir bebek gördüğümde...

Oraya kadar giden yolda önce bir Zafer Kırkpınar hendeğini atlamam gerekiyordu.

24. Gün

Sayısız fotoğraf, yorum ve sohbet ortamının ardından gece, iki buua kadar sürmüştü. İki kanadının ortasında haber taşıyan taş bir güvercin biblosunu ödül niyetine vermişlerdi ve ben de bütün gece o kanatların altında uyudum. Uyanacağım saatin gerçekte önemi yoktu; ilk defa tam bir gün işe gitmeyecektim. Ne denli yorgun hissedersen hissedeyim,  glene kadar zaten uyuyamazdım. Yalnızca zihnim değil, bedenim de çevikliğe ve hayata tutkunduydu. Zafer Kırkpınar'ın davetine hemen cevap vermeyen nadir kızlardandım  stelik. Kanala gitseydim Suzan'ın telefonda ballandıra ballandıra haykırdığı Jerome hakkında her şeyi öğrenmiştim şimdi. Mert ile akşamüstü buluşacaktık, üstelik benim seçtiğim yerde: Kuruçeşme'de bir kafede. D n n acısını çıkarıp çıkarmama konusunda teredd tl yd m. Çünkü  d l  alırken yanımda olmadığı gibi, kutlamak için de çok geç kalmıştı. Gece herkes yatağa girince çalan cep telefonumu nasıl susturacağımı bilememiştim.

S zleştiğimiz yere vardığımda Mert beni bir demet *kazablankayla* karşıladı. Müthiş sevindim. Aşkımızın da çiçeklere adını veren filmdeki gibi romantik bir nehirde seyretmesini diledim.

Mert, kollarının altından itibaren beline kadar inen sa örgüsü desenli siyah, balıkcı bir kazak giymiş; onu tamamlamak için de açık renkli ve ona çok yakışan yırtık bir kot pantolon seçmişti. İş dışındaki tarzını ilk kez gördüğümden, derisini gösteren pantolonuna bayılmıştım. Sanki s zleşmişesine benim siyah-mavi elbiseme uyum sağlıyordu. Tüm yalınlığı, eşsiz gülümsemesinin etkisiyle gösterişli bir hâl alıyordu. Saçlarını jöleyle havaya

kaldırmıştı. Erkeklerin hazırlanması neden bu kadar kolaydı? Ben ise saçlarımın dalgalarını düzelttirmek için kuaförde tam kırk beş dakika geçirmiştim. Sıradan bir gece yaşamayacağımızı şimdiden hissedebiliyordum.

Çocuk ruhlu Polat'ın tersine siyaseti seven, dünyayı değiştirmeye dair fikirleri olan bir adamdı. Kafelerin misafirlerine sunduğu konfor ve ortamın, geleneksel muhallebici buluşmalarını bir zaman sonra özlettireceğini, eskinin yıkılırken yerine konanların önce kısa vadeli çözümlerle cezbedici görüldüğünü bildiğini, ancak; uzun vadeli hevesleri asla tatmin etmeye gücünün yetmeyeceğini söyledi. O konuştukça sanki *Aragon* satırları arasında, asla yaşama şansı bulamayacağım bir yüzyılın hayallerini kuruyordum ve artık güncelliğini yitirmiş görüntüler gözümün önünden geçiyordu. Pencereden sarkan bir kadının çiçeklerini sulaması, bir başkasının mahalle bakkalından aldığı çikolataları çocuklara dağıtması gibi... Kocalarını çekiştirenlerin tutkusunu aradım kısa bir an, şimdiki âşıkların bakışlarında. Yoktu; çabuk tüketilen, sabun köpüğü ilişkiler revaçtaydı şimdilerde.

Sevgilimin, geçmişe duyduğu özlemin kuvvetli enerjisi beni de içine çekmişti. Sesini adeta hiç bitmesini istemediğim bir masal deminde dinliyordum. Empresyonist ressamların fırçaları artık; şemsiyeli, piknik yapan kadınlara ihanet etmiş ve onların yerine; sakinliğini ve ruhlarındaki pırıltıları, sahtelikleri ve makyajlarıyla kapatan, bar tabureleri üzerinde gece boyunca *uyanık* kalmış dişileri betimliyordu. Bana hatırlattığı iyi şeyler adına ona yeniden ve yeniden ve yeniden âşık oldum!

Yemeğimiz; birkaç kızarmış patatesi yalnız bırakmayan etli sandviçten ibaretti. Uzun ve tatlı sohbetimizden bunu bile bitirememiştik. Asitli içecekleri her ikimiz de sevmiyorduk. İkimizin de Boğaz'da en sevdiği manzara; Beylerbeyi Sarayı ve Kuleli Askeri Lisesi'nin büyüleyici duruşlarıydı. İki yapı da İstanbul gecelerine hükmediyordu. İkimiz de mesleğe aynı yerden başlamıştık. Mert'in Yurt Haber'deki anılarına sıra geldiğinde neredeyse bir fabrika patlaması sırasında ölümden döndüğünü öğrendim. "Gazetecilik çok ağır bir iştir." dedi. "Ödüllendirilmesi gerekiyor."

Kafe yavaş yavaş, biz farkına varmadan boşalmıştı. Önümüzde ve arkamızda kalan birkaç gencin dışında herkes sıcak evine çekilmişti. Mert kalkmayı teklif etti. "Geç oldu ama senden ayrılmak istemiyorum nedense."

Polat ile yaşadığım hıza yeniden kapılmaktan korktum ve ne söyleyeceğini tahmin etmişçesine kekeleyip; “Eve gitmeliyim. Gerçekten geç oldu.” Mert heceleri tekrarlamama güldü. “Seni ürküttüysem özür dilerim. Belki birer salep içeriz sahilde diyecektim.” Gülümsedik. Aslında kalkmadan makyajıma bakmak ve yüzümün onca saat sonra nasıl görüldüğünü bilmek istiyordum. Ama Mert çoktan hesabı ödemişti.

Araba kafenin hemen önündeydi. Bebek’i epey aşıp Sarıyer’e kadar gitmiştik. Sonunda uygun bir park yeri bulunca arabadan indik. Etrafta kimseler görünmüyordu. “Salep sözü verdiğimi biliyorum ama...” “Önemi yok!” dedim. Bir süre ne konuşacağımızı kestiremeden öylece durduk. Hava acımasız derecede soğuktu. Bu yılbaşı annemin hediye ettiği siyah, kaşmir paltoma sımsıkı sarılıyordum. Mert yavaşça karşıma geçti ve ellerimi avuçlarının arasında ısıtmaya başladı. Parmaklarımız birbirine sürttüğçe yalnız ellerim değil, kalbim de yanıyordu. Siyah gözleri bu mesafede daha da güzeldi. O da aynı şeyi düşünmüş olacak ki önce yakalarımı kavrayıp yukarı kaldırdı, sonra da ensemde birleştirdiği elleriyle yavaşça başımı kendine çekti. Sanki dudaklarımda biriken her damlanın tadına iyice varmak istiyordu. Beni öpmeye ağır ağır devam etti. Tek kelimeyle muhteşemdi! Unutulmaz bir öpücüktü. Bütün vücudum titriyordu ama nedeni soğuk değildi. Hayatımın geri kalanı boyunca yanında nefes almak isteyeceğim adamı bulmuştum. Mert, aynı sakinlikle ve yine uzun uzun yanaklarımdan öptü. Alnıma kondurduğu *öpücüğün* etkisiyle ona *evet* diyebilirdim ama otuz beş yaşına değin çok şey yaşamış biri olarak acelesi hiç yoktu. Stajımın en tatlı günüydü. Özgürleştigimi, yenilendiğimi, gençliğimi hissettim.

Aşk; kendi gemisini yürütürken korsanlığın hafifliğine kapılan armatör edasında gelecekten korkmamaya kararlıydı. Sevgilimle tanışmam herkesi mutlu etmeyecek olsa bile...

25. Gün

Zafer Kırkpınar'dan yarın için randevu almak... Zafer Kırkpınar'ın en üst kattaki, süit odasında dakikalar boyunca kalmak... Zafer Kırkpınar'ın bizzat yaptığı iş teklifi hakkında konuşmak... Çok heyecanlıyım. Yarını iple çekiyordum. Ama ondan önce, kurmaya çalıştığım düzen hesabına çılgınca çalışmam gereken bir gün olduğunu aklımdan çıkarmamalıyım. Sevgilimi görmek ve günlük programdan sonra kendi planımı yapmak istiyordum. Kırmızı kapı beni bekliyordu.

Suzan'ın gürültülü sesi bütün koridorları çınlatıyordu. Mutluluğunu ifade etmeye yarayacak tek bir sözcük bile yoktu. Aslı da aynı renklere bulanmıştı: Aşkın kırmızısına, saflığın beyazına, pembenin romantikliğine. Doya doya sarıldık. Gerçekten de Suzan'ı çok özlemiştim. O olmadan buralara gelmek yavandı. Başına gelen tatlı tesadüfleri öyle bir hızla arkaya anlatıyordu ki, hızından başım döndü.

“Dur bir dakika lütfen! Tane tane anlat! Jerome ile nerede karşılaştın?”

“Eyfel kulesinin altında.”

“Şaka yapıyorsun!”

“Hayır, hayır! Vallahi şaka yapmıyorum. Film gibiydi.”

“Nasıl?”

“Biz Eyfe'le yakın bir otelde kalıyorduk. Gece tam on ikiyi vurduğunda kulenin ışıklarının bambaşka bir şekilde yanıp söndüğünü, güzelliğinin uzaydan bile fark edildiğini söylediler. Düşünsene gece yarısı aniden yanıp sönen milyonlarca ışık...” Suzan'ın yeni aşk masalı çok güzel başlıyordu.

Güzel başlayan öykülerin, güzel devam ettiği bir gerçek miydi? Çok sevdiğim Suzan adına dua ediyordum. Yüzünün ortasını kasıp kavuran aşk gülümsemesinin ve sarsılmaz görünen mutluluğunun istikrarı için... Kalbimde dalıp gittiğim düşünceleri bırakıp Jerome faslının nasıl akıp gittiğini bir an evvel tamamen öğrenmek istiyordum; sabırsızlanmışım: “Her şeyi noktası virgülüne anlat.”

“Nil’ciğim, gece yarısı fotoğraf makinelerimizle otelden çıktık. Eyfel’e ulaştığımızda öve öve bitiremedikleri ışık şovuna beş dakika kalmıştı. Birkaç serseri Eyfel’in dibinde konuşuyordu. Ekrem’i de yanımızda sürüklediğimize yine sevindik. Önce asansörle tepeye çıkmak istedik ama kışın asansörlerin gece on bire kadar açık olduğunu öğrendik. Hayal kırıklığı yaşadık. Sonra, en azından şu ışık gösterisini kaçırmayalım dedik ve kulenin ayaklarının altında serbestçe dolaşmaya başladık. Keşke sen de gelseydin! Aslında demir yığını gibi gözükten Eyfel’in aşağıdan bakınca nasıl haşmetli durduğunu bir görmelisin! Boşuna ünlenmemiş dersin. İnce ince rölyeflerle örülmüş; harikaydı! Bir de sarı ışıklar çevirmişler dört bir yandan kuleye; inanamazsın, zaten fazladan bir tek ampule ihtiyaç yoktu. Pırıl pırıl parlıyordu. Paris’i görsen, gece her yer ıslıl ıslıl.”

Ben yine bilmiş bilmiş atıldım: “Ee, gelişmiş ülke tabii. Her yeri aydınlatırlar. Paraları var.” Gerçekten de dünyanın bu yarısı diğer tarafından, elbette Japonya gibi istisnaları saymazsak, çok daha aydınlıktı. Batılı şehirlerin çoğu, gece boyunca uzaydan fark edilebilirdi. Suzan’ın politika yapacak hâli yoktu. Sadece aşkından söz etmek istiyordu.

“Sana fotoğrafları getirdim bak. İşte böyle muazzam bir manzara.” Ben ise Paris’ten çok Suzan’ın kırık kalbini, eski sevgilisinden tek celsede boşayan Jerome’u merak ediyordum. O da konunun özüne yaklaştıkça heyecanlanıyor, kelimeleri karıştırıyordu. “Eyfel tam on ikide adeta patlayan dev bir şekere dönüştü. Işıklarının yarattığı duyguyu bir anlatabilsem sana... Şiir gibiydi.”

“Ve sen de pabucunu orada bıraktın.”

“Jerome’a... Evet! Allah’ım, etli dudakları ve o romantik Fransızcasıyla ayakkabımı getirmez mi?”

Şaşırdım: “Nasıl yani?” Suzan çılgık atar gibi konuşuyordu. Kahkahasının yönetim katından duyulduğuna rahatlıkla yemin edebilirdim:

“Elimde makine, yanıp sönen ışıklara bakarken, gün boyu yağan yağmur yetmiyormuşçasına bir de etraftaki çimleri sulayan fısıkiyelerin oluşturduğu küçük bataklığa bilekli çizmemin topuğu sen gir, ben tam adım atarken ayakkabım ayağımdan çık!”

“Şaka yapıyorsun, pes!”

“İnan abartmıyorum. Jerome da arkamdan tam düşecekken beni tutmaz mı? Tek ayak üstünde beklerken ayağıma ayakkabımı giydirmez mi?!”

“Aman Allah’ım gerçekten film gibi!”

“Önce utandım ama sonra boşverdim. Gözlerimiz öyle yakındı ki birbirine, dayanamayıp öpecektim neredeyse...” Şimdi Suzan’ın sesinin yanında benimki de kulak dolduruyordu: “Çılgınlık diye buna derim ben! Yapmışsındır sen!”

Suzan birden ciddileşti: “Yok canım yapar mıyım hiç! Fransız değil de Türk olduğumu söyleyince İngilizce *“Butterfly effect.”* dedi. Ürkütücü filmi aklıma getirdiği için Jerome’a neredeyse kızmıştım ama kelebek etkisi illa ki kötü manalara gelmiyor tabii...” Öyle neşeliydi ki soluk almadan anlatıyordu.

“Asıl bunu duyunca inanamayacaksınız; Jerome aslında Müslüman bir Arap’mış. Ön adı da Abdullah’mış. Kıvrırcığa yakın dalgalı saçlarının, esmerliğinin nereden geldiğini o zaman anladım. Ailesi, iki kuşak öncesi ne kadar İstanbul’un Anadolu yakasında yaşıyormuş. Görsen bir tatlı, bir tatlı... İlk görüşte aşk buna denir!”

“Sonra?”

“Aslı ve Ekrem yanımıza gelince sohbetimiz yarım kaldı.” Dudaklarım bükülünce hüsrانımı fark eden Suzan atıldı: “Üzülme canım! Biz de hep beraber Champ Elysee’ye, Louis Vuitton’un dev mağazasının tam karşı köşesindeki bir kafeye pasta yemeye gittik. Orada da olan oldu işte!”

“Senin adına nasıl sevindim Suzan, bilemezsin!” Uzun uzun kucaklaştık. Stajın başından beri, yüzü çirkin ama kalbi temiz bu beceriksiz, bir türlü ilerleme kaydedemeyen muhabire karşı duygularım öyle saftı ki... Hakikaten mutluluğunu diliyordum. Hikâyenin geri kalanını merak ediyordum: “Sonuç?”

“Jerome haftaya Türkiye’ye geliyor. İşte sonuç!”

Suzan Jerome’a, yani Abdullah’a bir vakitler ailesinin yaşadığı İstanbul sırtlarını gösterecekti. Onun adına şimdiden otel ayarlamıştı. Sadece bir hafta sonu programı için oldukça yüklü bir program hazırlıyordu. Klasik saraylar bir yana; Beylerbeyi’nde kalamar, Ortaköy’de kumpir gibi alternatifler bile tasarlamıştı. Geceyi nerede geçirecekleri muallaktı. Önce Aslı ve Ekrem ile dörtlü bir akşam yemeği planlamıştı, sonra; zaten zamanı sınırlı sevgilisine tek başına sahip olmak istediğini düşündü. Yüzü ala al, mora mordu. Giydiği rengarenk Fransız elbisesine psikolojik açıdan da uyum sağlıyordu. Birdenbire durdu ve çantasından çıkardığı, üzerinde minik Eiffel baskıları bulunan krem rengi ambalajı uzatıp; “Bu sana!” deyiverdi. Kocaman bir kazaktı. Sevgilimin sevdiği türde salaş bir kazak... “Çok teşekkür ederim!” Aslı ve Ekrem gelinceye değin sarıldık. Kendimizi sanki kız lisesinde gibi hissediyorduk. Suzan, onların bizi izlediğini görünce; “Aşkı yakalayan yalnız ben değilim!” Özellikle Ekrem, müthiş rahatsız olmuştu Suzan’ın haber dairesinin köşesinde de olsa yüksek sesle bunları söylemesinden, etrafına hızlıca bakıp; “İstersen balayımızı da ilan et!”

Sinema faciasından sonra ilk defa Ekrem’e bakmıştım: “Ne?!”

“Aslı anlatsın onu da!”

“Nil, sana bakınca utanıyorum. Ekrem ve ben evlenmeye karar verdik.”

“Ben...”

Aslı inkara kalkışmadı: “Acele mi diyorsun? Biraz çılgınlık herkesi diriltir!” En az Suzan kadar mutlu ve geleceğinden umutluydu. Ancak herkesin kendini ve duygularını ifade ediş tarzı da, sevgililiği yaşayış biçimi de farklıydı. Ayrıca, Suzan gibi ilişkinin detaylarına her ikisi de girmediydi, girmeyecekti. Zaten zoraki konuşuyorduk. Ekrem en ciddi hâliyle yeni sevgilisinin arkasında duruyor, gelip geçen arkadaşlarıyla selamlaşıyordu. Benim için ise en zor tebriklerden biri ağızımdan çıkıyordu: “İkinizi de tebrik ederim.” İçim hâlâ rahat değildi. Giderken sevgili dahi olmayan bir çift, nasıl olur da üç günlük bir tatilde ansızın hayatlarının geri kalanını paylaşabileceklerine kanaat getirirlerdi? Bunda; küçücük bir payımın olması ihtimali bile tüylerimi diken diken etti. Aslı, onları tebrik ederken gösterdiğim samimiyetsizliği anlamıştı ve sesimdeki burukluğu yanlış nedenlere bağlamaya hazırlanmıştı bile. Bakışlarına yerleşen düşmanlığı

hisseder hissetmez kendimi aklamak için ansızın; “Benim de size bir haberim var!” dedim fısıltıyla. “Biz de Mert ile görüşüyoruz.”

Aslı ve Ekrem’in beklenmedik ve beklenmeyecek evlilik kararını duyunca ben bile, şimdi Aslı’nın bana baktığı gibi onlara bakmamıştım. Hayretle açılan göz bebekleri neredeyse irislerini aşır yüzüne doğru yayılacaktı. Tesadüfen; istesek de istemesek de kendi ilişkilerimiz aynı insanların etrafında şekilleniyordu. Önce Ekrem, şimdi de Mert... Neyse ki Aslı’nın henüz bir stajyerken Polat ile de çıktığını o zamanlar bilmiyordum. Müthiş bir hızı vardı.

Sevgili Suzan’ın parfümleyip yumuşattığı günü; soğuk havalarıyla bozan yeni sevgililerin dikkatlerini, bugün yine her zamanki gibi kısa boyunu on iki santim yukarı taşıyan ayakkabıları ve sanki yaz yaşıyormuşçasına beyazlara dolanmış sıksa bedeni ile Burçin dağıtmıştı. Zaten Mert ile birlikteliğimize, Suzan’dan başkası sevinmemiştir. İkinci kez Burçin’e burada olduğu için teşekkür edecektim. Arkasından sırayla Ekrem’i sevgiyle sarmalayan Tuğrul Ağabey, Suzan’ın fincan hediye ettiği Nur ve son olarak da Sarp ve Ali Beyler yanımıza geldi. Paris ve geceleri her birine tek tek farklı yönleriyle anlatılırken ben özlediğim sevgilimin hâlâ neden yerinde olmadığını merak ediyordum. Birden Polat yanımda bitiverdi. Kimseye aldırmadan, kulağıma eğilip sessizce: “Duyduklarım doğru mu?” diye sordu. Bir eliyle kolumu sıkıştığını nice sonra fark ettim. “Ne doğru mu?” dedim sertçe.

“Mert!” Herhalde Polat onunla birlikteyken, kökleri daha o zamanlara kadar inen hislerimi dürüstçe paylaştığımda, karşılığında Mert için; “Senin ilgilendiğini bilse peşini bırakmazdı.” cümlesini kurduğuna pişman olmuştu. “Bu seni ilgilendirmiyor Polat! Hem...”

Suzan’ın herkesi üstüne odaklayan harareti konuşmaları masayı muhabirlerle doldurup taşırsa da Polat ile küçük diyalogumuz, Aliye Hanım’ın gözünden kaçmamıştı. Şahin bakışıyla sertçe süzüyordu. Ben de mırıldanarak, bir şey yokmuşçasına Polat’a döndüm: “Lütfen, sonra konuşalım mı?”

“Şimdi konuşacağız! Yukarıda bekliyorum!”

Kızgınlığımı ifade edecek kelime bulamıyordum. Aliye Hanım’ın bizi izlemesine bile aldırmadan Polat’ın arkasından kantine çıktım: “Aklin

başında mı? Herkesin yanında bana hesap mı soruyorsun?” Polat kantinin en arka masasında elindeki çayı sanki bira yudumluyorcasına, sıcağına aldırmadan midesine indiriyordu. Öfkesi beni görünce arttı, karşısına oturdum: “Ne zamandır birliktesiniz?” dedi. “Kimden duydun?” diye defalarca sormama rağmen yanıt vermiyordu. “Ne zamandır birliktesiniz? Onun için mi beni reddettin?” Yataktaki hayal kırıklığını hâlâ örtbas edemiyordu. Çoğunlukla dışlandığı ve mahalle oyunlarına alınmadığı bir çocukluk yaşadığından, *hiçe sayılma veya bir numara olamama* duygusundan kaynaklanan aşırı alınganlık; kişiliğine, ruhuna yerleşmişti. Hiç kimsenin bilmediği bu sırrı, yıllar sonra kendisi itiraf edecekti. Ancak benim, onun tersine aitikten hoşlanmayan bir özgürlük düşkünü olduğumu anlayamıyordu.

“Sana hiçbir şey için söz vermedim. Merak ettiğin şey; seninle birlikteyken onunla görüşüp görüşmediğim ise hayır! Hiç ilgimiz yoktu! Bilmen gerekenin sınırındasın artık! Ben gidiyorum.”

Birden yumuşadı ve uzun süredir yapmak istediği konuşmanın ilk paragrafına geçti: “Yeniden deneyelim lütfen! Gitme böyle. Ben hata yaptım, acele ettim. Sabırlıyım artık.”

“Bak Polat; gerek yok yeni bir strese. Seninle denedik; olmadı işte. O zaman da Mert’e âşıktım, şimdi de Mert’e aşığım. Bunu sana açıkça söyledim.”

İfademin ağzımdan, bu denli net ve kesin çıkması bile; en popüler dönemini yaşayan bir adamın egosunu darmadağın etmeye yetmedi. “Yeniden bilgisayarının arkasından bana bakacağın gün gelecek!”

“Buna inanmak istiyorsan inan! Ama bana kalırsa boş bir ümit bu!” Tam ayağa kalkmış giderken konuyu öyle çirkin bir yere getirmişti ki; kullaklarımın Polat’ın sözlerini duyamayacak hâlde, hatta sağır olmasını yeğlerdim: “Hatırlı dostun işyerinde yaşadığın ilişkiyi duyunca ne diyecek bakalım!”

Birdenbire arkama döndüm ve uç sınırdı yükselerek: “Kimse benim sahibim değil, gerekirse buradan da giderim!” Mesleğime, kırmızı kapıya ve arkasında yaşanan her şeye duyduğum aşkı iyi bildiğinden akli sıra beni tehdide kalkışmıştı. Ama durumu, işe yarayacağını sandığı ucuz yöntemlerle hâle, yola koyacağını düşünmesi büyük bir hataydı.

Müthiş derecede sinirlendim. Bu yüzden, sürekli sabrımı deneyen Tuğrul Ağabey'in bana eziyet olsun diye kargo bölümünden almamı istediği kasetleri getiremeyeceğimi ona sertçe söyledim. Bozulmuştu. Editörler paravanının arkasında, sözde benden hoşlanmadığını fark ettirmeden, öğle yemeğinden sonra Sarp ve Ali Beyler ile canlı yayına hazır olup olmadığım ile ilgili konuştuğunu çok sonra öğrendim. Mert hâlâ gelmemişti. Belki O yanlarında olsa yönetim, kararını yeniden gözden geçirmezdi.

İkinciye kadar her şeyi belleğimden silmek istercesine çok çalıştım. Hasan Ağabey ile kimsesiz çocuklar yurduna yapılan bağışların yerine ulaşip ulaşmadığına dair güzel bir haber hazırladık. Montaj bittiğinde, başka kimse bulunmadığından yazdığım haberi Volkan'a okutturdum. Beni; ağa düşme potansiyeli ve gönlü olan stajyerlerden sandığı için huzursuzdu. Şimdi saygıyla yaklaşıyordu. Haber bittiğinde, sevgilisinin yarışmadaki yenilgisi nedeniyle bana karşı hoşgörüsünde delikler açılan Aliye Hanım'ın bir kusurumu yakalamaya çalıştığını iyiden iyiye anlamıştım. Çünkü daha önce habere başlanması için kendi seçtiği ve "en ideal yer" diye tariflediği genel açığı şimdi hiç mi hiç beğenmediğini, tam da Yunus Bey kırmızı kapıdan içeri girerken ona duyurmak istercesine yüksek sesle söyledi.

"Bugünlerde aklın başında değil Nil! Eski Nil gitti!" Yunus Bey de bana şüpheli gözlerle bakmıştı. Elinde dosya çantası ve açık bej rengi takım elbisesiyle masasına koşar adım ilerledi. Yaşattığı mahcubiyetten ötürü Aliye Hanım'a karşılık vermemek için kendimi zor tuttum. Bizimkilere; Suzan'a, Aslı'ya baktım, herkes haberdeydi. Suzan biriken işlerinin önüne geçmeye çalışırken, Aslı; süperstarın yeni evini çekmeye gitmişti. Boğaz manzaralı, nefis bir evdi. Haberlere kadar bu gerginliğe dayanabileceğimden emin değildim. Bir süre saçlarımı karıştırıp yapacak yeni bir iş aradım. Bugünkü; üzerime düşen görevi tam olarak yerine getirmiştım. Cep telefonumla Nur'u arayıp kantine çağırmayı düşündüm, sonra vazgeçtim. Yalnızlığa ihtiyacım vardı ama bir türlü de sakinleşemiyordum. Beyin elektriğimle çağırmaşasına Nur bana telefon etti. Yukarıda beni bekliyordu. Hemen gittim. Her zamanki gibi Okan hakkında konuşmaya hazırlanıyordu ama öfkeyle lafı ağzına tıkadım: "Burada insan rahatlıkla delirebilir!"

Nur uzun zamandır beklediği gün gelmişçesine benim aksime neşeli neşeli duruyordu. Gizli bir yarış hâlindeki böyle insanlar, rakibi gibi

gördükleri kişi huzursuzsa bundan kendi paylarına bir hoşnutluk çıkarırlar ve artan keyifleriyle karşısındakini yeniyormuşçasına mutlu olurlardı. Mutsuzluk borsacısıdırılar onlar. Nur'un yüzünde beliren sevimsiz gülümseme de o nedenle oradaydı; benim üzüntümden beslenerek...

"Hayırdır, ne oldu?"

"Aliye Hanım! Üzerime çok gelmeye başladı Nur. Ne yapsam kabahat oluyor." Bugün o dakikaya kadar neler konuştuğumuzu; Suzan'dan başlayarak her şeyi bir çırpıda anlattım. Nur diyalog esnasında asla sessiz kalamazdı, muhakkak her dinlediğine yorum katardı. "Ekrem seni unutmak istiyor."

Güldüm: "Ne saçma! Kaç gündür tanışıyoruz ki, ne yaşadık ki beni unutmak istesin. Çok saçma!"

Bazen haklı tespitleri olurdu: "Canım, her şey senin istediğin miktarda mı yaşanmalı? Herkes farklı. O fazlaca etkilenmişse sana ne! Nereden bileceksin adamın içini. Hem bak aile kurmaya nasıl hevesliymiş. Bazen olur ya bize de, her şeyi bir anda değiştirip en radikal kararlar evlenelim, bir yerlere kaçalım isteriz. Bence, Ekrem aile yoksunluğunu böyle kapatmak istiyor. Çok da normal. Hem eskiden flört mü vardı?"

Konuşurken hep akıl istenen taraf olmaktan çok yorulmuştum. Gerçekten Nur'un yorumları bana iyi gelmişti. Sanki bu kadar baskın bir kişilik vardı etrafta da ben mi karşı koyuyordum? Bazen insan; birileri onu yönlendirsin, rahatlatılsın, bitmemecesine dinlesin, ağlatsın istiyordu. Hafiflemiştim ve yüklerimden daha da kurtulmak istiyordum. Midas'ın kulaklarını anlatmak istiyor gibiydim ve Nur da sonunda bulabildiğim tek kuyuydu: "Aliye Hanım ve Caner birlikte." Nur'un karşımda donup kalan yüzüne aldırmandan arka arkaya kelimeleri fırlatıyordum: "Onları bir kafede el ele tutuşurken gördüm. Herhalde Caner de bu yüzden hemen kadroya alındı. Sanırım yarışmada ben birincilik alınca, Caner'in ödölsüz kalması onu çıldırttı ya da Caner'i. Kim bilir benim hakkımda neler konuşuyorlar."

Nur etrafa korkakça bakıp tek eliyle ağzımı kapattı: "Sen neler söylediğinin farkında mısın? Çıldırdın mı? Bunlara inanmamı mı bekliyorsun?"

"Yemin ederim doğru söylüyorum, gözlerimle gördüm. Ama onlar beni görmedi."

Kormuş görünüyordu: “Nereden biliyorsun?” Haftalar sonra kanaldan kovulacak cahil muhabir adayı, kraldan çok kralcı çıkmıştı. Bir kere bile arkasına bakmadan hızla uzaklaştı. Ben de açık yürekliliğime, saflığıma ve yalnızlığıma tekrar kızdım.

Mert aradığında eve doğru yürüyordum. Benimki yerine onunkine gitmeye karar verdim. Anlayışlı bir kucağa sığınmak istiyordum. Anne-me, bu akşam yakın bir kız arkadaşımın sabahlayacağımızı söyleyecektim. Muhtemelen Şebnem ile...

26. Gün

“Klasik gelecek ama, sanki yıllardır birbirimizi tanıyor gibiyiz.”
“Her şeyi bilmek istiyorum, hemen! Neler oldu dün gece?” Suzan’a çok güveniyordum. Her ne kadar başkaları hakkında rahatlıkla yorum yapabildiğini görmek canımı sıkıyor olsa da temiz kalpli bir arkadaştı. Okulundakileri düşününce melek kadar saf buluyordum onu. Çünkü sınıf arkadaşlarım, aslında daha çok sınıftaki kız arkadaşlarım, doğuştan gelen çekim gücümnden hoşlanmıyor; her fırsatta neler yaşadığıma dair konuşuyor, bilmedikleri hakkında birtakım gereksiz yargılarda bulunuyor, başarıyı elde edememelerinin nedenini; başkalarını çekiştirerek boşa geçirdikleri, harcadıkları zamana değil de eşitsizliklere, şanslılıklara, başarılının artık şehir efsanesine dönüşen ahlaksızlığına, hatta kadere bağlıyorlardı.

Dün Mert’e doğru giderken; bir aydır ilk defa bizim sınıftan bir arkadaşım ile konuşmuştum. Okulun en kıskanç mizaçlılarından Seda’nın hakkımda söylediklerini iletmişti bana. Gerçekten dayanılmaz kıskanç bir karakteri vardı Freud terapisi kaçını bu arkadaşımın. Çirkinliği göz çizgilerine düşmüş; yüzü *insan olma* güzelliğini çoktan yitirmişti. Hırsından yanıp tutuşuyor, alev aldıkça da esmer tenini kavuran gülücüksüz bir hâle geliyordu. Çarpık dişleri, siyah biçimsiz saçları, hangi kozmetiği denerse denesin kıvıramadığı kirpikleri ile gerçekten *içi dışı bir* çirkin bir kızdı. Hani güzel güzel bakanın gözlerindeki sihirle de düzeltilemeyecek bir çirkinlik... Vücudundaki bir delikten içeri taş atsanız, yankı yapabilecek kadar da boş bir insandı. Kültürü; yalnızca maddi algılayan, artı değer

ve üreticinin bir toplum adına ne ifade ettiğini anlayamayan biri. Haber bültenlerini yavaş yavaş magazine doğru kayan son beş altı haberi dışındakiler izlemeyen, gazetelerin ikinci sayfasındaki sosyete haberlerini gün boyu hatırlı tıtan ve bunun dışında kalan dñnyanın hiçbir meselesiyle ilgilenmeyen, *üniversiteli* ama *cahil* bir kız...

“Okul, akıl terbiyesi verebilir ama hayat terbiyesi başka bir şey...” dedi sevgili. Şiir gibi konuşuyordu. Ona her geçen gün daha çok bağlanmam için bir dolu neden sunuyordu.

“Evi korkunçtu Suzan, korkunç! Herhalde; düşen göktaş, dinozorları yok ettiğinden beri mutfığa adım atılmamıştı. Kazara buzdolabına fare düşse kızardı yani...”

“Ne yapsın canım? Gazeteci çocuğu doğsa göremez, annesi ölse gidemez. Adam evinin yolunu zor buluyor yurt dışı gezilerinden.”

Mert ve yurt dışı lafı bir araya gelince aklıma Funda düşmüştü: “Sahi, eski kız arkadaşı ile nasıl bitti acaba?”

“Sen önüne bak. Ben bile geçmişimi unuttum. Üstelik gözyaşlarımdan kolye yapıyorken... Nil, sakın anlamsız konular için birbirinizi kırmayın! Çok yakışşıyorsunuz!” Duyduğum en güzel ses tonuyla konuşuyordu Suzan. Eğer bir gün buradan ayrılırsam, montaj setlerinden sonra en çok onu özleyecektim.

“Sonra?” diyerek hakkındaki olumlu hislerimin arasına girdi.

“Beni öptü. Tam bulaşıkları yıkarken...”

“Birlikte mi?”

Başımı “*evet*” anlamında sallarken “Çok romantik!” diye haykırdı. Gerçekte evli olsak ve bulaşık yıkamak zorunda kalsak hoşumuza çok gitmeyecek bir şey, şimdi nasıl da filmsel geliyordu. “Ben sabunluyordum, O duruluyordu. Dolap kapaklarından birinin menteşesi hafifçe aşınmış ve yerine tam oturmuyordu. Onu kapatmaya kalkışınca parmağımı sıkıştırdım; çok acıdı. Söylediğine göre acıdan gözlerim sulanmıştı. O, parmağımın sabunlu olmasına aldırmadan yumuşakça parmağımdan başlayarak ellerimi iki elinin arasına alıp öptü. Öyle yumuşak hareket ediyordu ki tüm acımı unuttum. Masaj yapar şekilde avuçlarımı kapatıp açıyordu. Dolabın kapağı artık aramızda değildi. Savaş meydanlarında, kriz anlarında

cengâver duran Mert beni dudağımdan öpmeye çekiniyordu. Ona yardımcı olmaya çalıştım ve yüzümü ona usulca yaklaştırdım. Zamanı durdurmak istediğim bir öpüşmeydi. Sıcak, kararlı ve içten...”

“Sonra?”

“Sonra diye soracak değilsin herhalde. Güzel bir akşamdı. Sarılıp uyuduk. Kokusunu kokladım. Çilek gibiydi. Suzan, ileri giderken temkinliyim ama gönlüme dinletemiyorum. Nefis bir insan...”

“Yıllardır birlikte çalışırız. Birkaç yalan haberi dışında bir tek kötülüğünü görmedim.” Biz gülerken Burçin yanımıza geldi. Suzan bir türlü ısınmadığı bu kızı görünce mırıldanarak; “Biri masa ya da en iyisi bir ev verse de bu arkadaş görmek zorunda kalmasak...”

Burçin, Suzan’ın ondan ne denli hoşlanmadığını anlayamayacak kadar kendine dönük biriydi. Selamlaştıktan sonra, işim yoksa benimle öğlen yemeğine gitmeyi teklif etti.

“Canım tiramisu istiyor. İtalyan İşi’ne gidelim mi?”

Aslında Tuğrul Ağabey ve Aliye Hanım bir yana; dün akşam, Paris’teki sarhoşluklarını yalanlamak için ayık hâllerıyla taktıkları nişan yüzükleri ile evlilik kararlarını somutlaştırarak, çılgınlıklarını gözümüze sokan Ekrem ve Aslı’dan da bir parça uzaklaşmak istiyordum ve fettuçini yemenin moralimi iyileştireceğini düşünerek teklifine *evet* dedim. Suzan eğleneceğimi hissedip gülüyordu.

“Seninle ön kapıda buluşuruz. Bir yeri aramam lazım. Aslında iki yeri...”

“Merhaba canım! Masamda değilim çünkü bugün büyük toplantı var. Alt kattayız. Seni çok özledim. Akşam filme gideriz. Çok öpüyorum. En güzel yerinden; gözlerinden...”

Mert’i, bana konuşma fırsatı vermese de sevmeye başlıyordum. Aslında böyle söylemekten de korkuyordum. Aşka zaman yoktu. Yaşım da, mevkim de buna hazır değildi. Üstelik lise öğretmenimin dediğine uymalıydim: *“Aşk alabora yaratır. Ama uygun bir limana kadar kurtulma şansınız baki... Salı taşıyacak sandalı ellerinizle örerken ustaladığınız kadar rüzgârla boğuşabilirsiniz. Yaşamınıza kartalların seviyesinden bakın! Siz neresindesiniz? Belki rüzgârın içinde, belki altında, belki de bakmışsınız çoktan sizi yutuvermiş. Belki de sizin nefesiniz rüzgârı yenivermiş...”*

Evet, ben neresindeydim hayatımın? Aşkı önüme katıp ilerleyebileceğim düzlüğünde mi, kırık bir köşesinde mi; yoksa hiç çıkamayacağım bir dağın eteğinde, omzumda ağır ve Mert'ten yapılmış bir yükte mi? Aceleye yer yoktu. Aileme sözüm vardı. Ama bu gece bile, fiziksel sınırlarımı nasıl zorlayacağımı bilemiyordum. Hayalperest ama hayatını kurduğu hayaller kadar temiz kılmayı tutkuyla istese bile başaramayan bir çaresizdim; öngörüsü zayıf insanoğlunun değerli ama her şeyi yönetme yeteneği sınırlı bir parçası... Ve kaderin değneği herkes gibi benim de üzerimdeydi.

Burçin'in beni beklediğini biliyordum ama Zafer Kırkpınar günlük, zoraki yemeklerinden birine çıkmak üzere olabiliirdi. Hemen ödül gecesi bana verdiği numarayı tuşladım. Telefonu sondan yedinci asistanı yanıtladı. Üst kademeleri de aşmış bir gazetecinin hemen her şeyini yaptıracağı bir yardımcısı muhakkak olurdu. Çoğunlukla halka yazan bu gazeteci önderler, belli bir makama ulaştıktan sonra halkla teması kaybeder; o nedenle yazılarındaki eski tadı yitirirlerdi. Artık o yaştan ve yıldan sonra, kendilerinden yönetici olarak faydalanılırdı. Buzul çağından gelen eski karısı Yaren Dağlı ile *köşesine* sıkışan Zafer Kırkpınar da yıllar sonra; bir gazeteci için bir nevi *son olan olay yerinden* kopuşunu örtbas etmek için televizyon programı yapmaya başlamıştı. Tek nedeni de bu değildi üstelik: Artık yaşlandığını kabul etmek istemiyordu. Hatta hastalıklarını bile düpedüz reddediyordu. Ne de olsa; mesleğinin itibarıyla, sanki hak gibi gördüğü çapkınlığını en azından stajyerler ile ilgilenerken ovuşturmalıydı, kaşımalıydı. Yoksa onca yıllık namına hakaret olurdu. Ama her stajyer aynı değildi tabii...

Bana teklif edeceği pozisyonu şimdi daha çok merak ediyordum. Açıkça konuşabilmemiz için önce parapsikolojik esaslara dayalı sahte bir ortaklık kurmamızın gerekliliğini bilmiyordum. Dogmatik yapısı nedeniyle metafiziğe meraklı, diyalektik zeka yerine idealist bir evrene hayran bir kişilikti. Onun çocuksu ama masumluk bulunmayan hâllerinden biri de şimdi telefondaki, beni yanına çağıran ısrarlı sesinde saklıydı: Yeni bir oyuncak istiyordu. Mecburen Burçin ile yemeği kısa tutup yanına gittim. Odası, yüzyıllarca etkisi geçmeyecek parfümüyle dolup taşıyordu. Parke zeminini, muayenehane havasından kurtaran ilginç sehпасı Viyana'da yaşayan bir arkadaşı tarafından gönderilmişti. Mozart keman çalıyor ve notalardan kuleler, çay tepsileri taşıyordu.

“Benim için tasarlanmış!” diyerek özgüvenimi işaretlemek istedim. “Kelimelerin altından yapılanını severim. Taçlandırdıklarına özel yakutlarım da var elbette.” dedim yazıyla aramın nasıl olduğunu sorduğunda. Sanki ilgileniyormuşçasına on sekiz yaşındaki bana, tecrübelerimi sormuştu. Aslında güzel kadınları Helenistik bir esere bakarcasına gözleriyle kutsayan bir adamın, ne kadar deneyim sahibi olduğumu birinci sınıf bir gurme bilgiçliğiyle daha ilk saniyede anladığı şüphe götürmezdi.

“Köşe yazılarım için ben ofise gelmeden kulisleri yoklayacak, edindiği bilgileri derleyerek, özetleyerek kağıda dökcek birine ihtiyacım var. Ne dersin? Siyaseti de seviyormuşsun madem...” İki tarafı da açılmayan kurşun kaleminin kalem tıraşı olmamı istiyordu benden. Bir tarafı gerçekte bulunmayan, henüz tanımlanmamış ve uydurulmuş bir mevki, bir görev; diğer tarafı eski karısı Yaren Dağlı...

“Hem siyasi çevrelerle tanıştıracığım seni, hem de iyi bir köşe yazarının güncesini tutmuş olacaksın!” Bu açıdan bakılırsa teklifi, ailemi müthiş sevindirecek ve karşı konulamayacak bir fırsat gibi değerlendirilebilirdi. “Neden ben?” diye elbette sormazdım, sormazdım. Bir insan sarrafı sıfatıyla ve yaşamışlığıyla nasıl başarılı biri olduğumu anlamış olmalıydı. Bundan hiç şüphe duymuyordum. Ayrıca tanıdıkça daha da saygı duyacağına emindim. Neredeyse ağzımdan taze heveslerimle ilgili yorumlar ve hislerim çıkmak üzereyken, en iyi dostum dediği Avi içeri girdi. Avi; saçları dökülmeye çoktan başlamış, hafif göbekli ve şişe dibi gözlük takan zengin bir iş adamıydı. Ukala eşiyle, birkaç gün sonra yine bir öğlen atıştırmasında tanışacaktık.

Avi odaya girince, sanki anlaşılarak “dost” edinmişçesine gizli kalarak sessizce koltuğa yerleşti. Zafer Kırkpınar ise her zaman ağır görünmeyi seven biri gibi davranması gerektiğinden lafları toparlayıp, ilgisini sezdirmeden konuşmayı bitişe doğru yönlendirdi: “Yarın sekreterim ile konuşup öğlen için randevu alırsanız sözünü ettiğim çevreden biriyle tanıştıtırım sizi.” Hiçbir şey anlamamıştım. Bir kere; Zafer Kırkpınar ona yarın haber merkezinde ne kadar yoğun bir tempoda çalışacağını söylemeye bile fırsat bırakmamıştı. Yarın belki ilk kez ekrana çıkacaktım. Bugün Günay Hanım ile yeterince hazır olup olmadığımı iyice bakacak ve yönetim onaylarsa yayın saatinden önce kanalın kadrosuna girip girmeyeceğimi konuşacaktık. Mert’in, Tuğrul Ağabey’in komitacılığına karşın

beni etkin bir şekilde koruyacağına emindim. Elbette; medyada da insanların korunması sosyal güvenliklerinin sağlanmasından geçiyordu.

Zafer Bey'e ve konuğuna nazikçe "İyi günler!" diledikten sonra haber merkezine indim. Aceleyle Aliye Hanım'ın setine koştum. Çok sevdiğim Hasan Ağabey ile sabaha karşı Doğu'da meydana gelen depremin haberini hazırlıyorlardı. Aliye Hanım eksik kalan görüntüler için beni yukarı, arşive gönderdi. Hasan Ağabey ise neredeyse dilinin ucuna kadar gelen bir şeyi söyleyecek gibi gelmişti bana. İzlediğim her deprem karesinin saniyelerini hızla kağıda döktükten sonra aşağı indiğimde Hasan Ağabey'in setinin boş olduğunu gördüm. Aliye Hanım, hemen yandaki setin kapısında dikilen Gülşah ile konuşuyordu: "Reji bunu başbakanın bölgeye ziyaretinin üstünden verecek. Kam daha sonra girecek. Kj'ye bildir büyük ve kırmızı harflerle yazacaklar spotu." Beni görünce; "Ooo... Haberleri izleyeceğiz neredeyse! Biz ışık ol diyoruz, sen sese bile yetişemiyorsun!" Elimdeki kayıtları küçümseyerek; "Tahmini dakikalar bazen günü kırtarır." dedi. Yani titizlenerek vakit kaybetmek iyi bir gazetecilik anlamına gelmiyordu. Bu, Aliye Hanım'ın fikriydi tabii ki...

Aliye Hanım'ın tavrındaki değişiklik, giderek kırıncı bir hâl alıyor ve neredeyse beni yüksek sesle haber merkezinin ortasında gördüklerim hakkında bağırırmaya zorluyordu ya da aldığım ödülü Caner'e vermeye... O günden beri Caner benimle mecburi hâller dışında hiç konuşmuyordu. Bazı öğretmenlerin öğrencilerine yaptığını sandığımız gibi *uygunsuz çift* bana resmen *takmıştı*. Haklılığımı ispatlamak zor değildi; Hasan Ağabey de az önceki duruma şahit olmuştu. Omzunda ağlamamak için kendimi zor tuttum. Ben Aliye Hanım'ın neredeyse çocuğu yaşıyordum ama benim yaşımdakileri yeterince büyümüş saydığı, Caner'e gösterdiği farklı şefkat yönteminden anlaşılıyordu. Hasan Ağabey'in dediğine göre, yollarına geldiğimde zaten haberin bitirilmesine saniyeler kalmıştı. Daha çok bülten esnasında, canlı yayında yerinden görüntüler verileceğinden montajlanmış bant kısa tutulmuştu. Öğrendiğim diğer yeni detay ise; olay yerinden haberi aktaracak kişinin sevgilim olduğuydu. Yani bu akşam haberlerinde sesini, kulağımdaki nefesinden değil, Doğu'dan duyacaktım. Her ne kadar bana gideceğini bildirmemesine içerleşem de Sarp'ın iki gün sonra gündüz kuşağında ekranda görüneceğimi söylemesiyle kırıncılığımı unutup onu özlemeye devam ettim.

Mutlulukla Günay Hanım'ın yanına koştum. Ne de olsa Aliye Hanım'dan ikimiz de hoşlanmıyorduk. Aslında daha çok Aliye Hanım ikimizden hoşlanmıyordu. Artık bunun önemi yoktu. Kısa bir süre sonra Aliye Hanım ile ben; eşit şartlarda çalışan iki iş arkadaşı olacaktık. Çok sevsem de habere bile gitmem gerekemeyecekti. Kulvarlarımız ayrılıyordu. Ben; hatırlı dostumun tanımladığı şekilde "kolaya" kaçıyordum. En azından markalaşma hayalimin ilk adımını, yüzümü ekranla tanıştırtarak atmaya hazırdım ve bu dönemeçteki heyecanımı en iyi Günay Hanım anlayabilirdi; öğrettikleri için ona minnettardım. Suzan yine bir yangın haberini diziordu. Aslı ise dışarıya bir etkinlik haberine gidiyordu. Ekrem ise belgeselinin yarım kalan VTR'lerini hazırlıyordu. Herkesle ayaküstü konuşup Tuğrul Ağabey'in yazdığı canlı bomba haberinin sesini almak için Volkan'a gittim. Bana koşarak gidip gelmemi söylemişti. Ses stüdyosunun kapısı her zaman açık olurdu. Bugün, aksi gibi kapalıydı. Bültende ikinci sırada verilecek olan flaş haberin bir an evvel montaja, Aliye Hanım'a yetiştirilmesi gerekiyordu. Yunus Bey'in bizzat kendisi stüdyoda haberi yorumlayacaktı.

Tam ümitsizce geriye dönüyordum ki içeriden bir itiş kakış sesi geldi. Çift kapılı küçük stüdyonun duvarları aslında ses yalıtımıyla kaplıydı. Emin olmak için kapıya doğru yaklaştığımda sesin gerçekten de odadan geldiğini anladım. İç kapı açık unutulmuş olmalıydı ya da umursamaz birinin ihmaline uğramıştı. Stüdyodan önce, Burçin'in sesine benzettiğim bir kadın çığlığı yükseldi. Fakat bu haykırış korkudan değil, coşkudandı. Gazeteciliğe hiç yakıştıramadığım sahte yüzlü Burçin'in beğendiğim tek özelliği olan sesini nerede duysam tanırdım. Ancak yalnız değildi. Durmadan bir şeyler anlatıyordu, yanındaki adam da bir nevi böğürtülerle karşılık veriyordu. Adamın sesi de oldukça tanıdıktı. Birkaç dakika daha bekleyip sonunda kapıyı çaldım. Bir işyerinde olduklarını ve sorumluluklarını hatırlatmak istiyordum. Onların yüzünden ekrana çıkma arifesinde azar işitebilirdim. Zaten; Aliye Hanım ile Tuğrul Bey, gözle görülür ufak bir açığı bekliyordu. Dimağım körleşmiş, algılarım zayıflamıştı sanki... Muhtemelen Volkan ya da her kimse Burçin'e kur yapmakla meşguldü. Böyle avlar aslında tam Volkan'ın dişine göre idi. Ama Volkan'ın kariyeri, Burçin'in edepsiz hırslarını tatmin eder miydi? O tartışılır!

Sinirlenmeye başlamıştım. Zaman daralıyordu: "Açar mısın Volkan? Acele kayıt almam lazım!" diye öfkeyle bağırdım.

Kısa bir sessizliğin ardından mırıldanmalar başladı. Sonunda da metalik kayıt cızırtıları duyuldu. Ama kapı açılmadı. İçeridekinin gerçekte kim olduğunu merak ederek **montaj** setine Hasan Ağabey'in yanına koştum: "Volkan nerede Hasan Ağabey? Bütün gün onun peşinde koşamam! Yukarıdan bekliyorlar."

"Canım, Orhan Şef'e **sorayım**. Ben de hiç görmedim."

Kendi kendime "Ben **nerede**, ne yaptığını biliyorum ya; neyse!" diye geçiriyordum. "Keşke **sevgilim** yanımda olsaydı ya da en azından hafta sonu tatillerimden bazılarını kullansaydım..." Ben söylenirken yüzü yine bozacılar kızan sirkeci edasıyla somurtan montaj şefinin cevap veren nazlı sesini duydum: "Volkan bugün izinli! Ses kaydı varsa Adem nöbetçi, set beşte!"

Şaşkınlıktan bir iki saniye Hasan Ağabey'e bakakaldım. Bulunduğum yere saplandığımı görünce Hasan Ağabey; "Hadi kızım, senin acelen yok muydu az önce!" diye beni düşüncelerimden uyandırdı. Acaba kimlerin sesini duydum Hasan Ağabey diye sormak istiyordum ama yapamazdım. Koşarak beşinci sete gittim. Bu arada, Aliye Hanım yukarıda yakınmaya hazırlanmıştı bile. Neyse ki Sarp, yönetimin benimle ilgili kararı nasıl desteklediğini söylemişti de spikerlik işini kaybetmemi sağlayamamıştı.

Tam, koridorlardan ikincisini dönerken Caner ile göz göze geldik. Bana düşmanmışız gibi baktı. Adem ile ilk defa kayıt alıyorduk. Temiz yüzlü, iyi niyetli, tikleri olan bir adamdı. Yine geldiğim hızla haber katına çıkıyordum. Çantama koymayı unuttuğum cep telefonum titremeye başladı. Mert arıyordu.

"*Sevgilim akşama yüzünü göreceğimi biliyorum ama yine de seni çok özlediğimi önden söylemek istedim.*" demek dilimin ucuna kadar geldi; fakat bu da gereksiz yere, korkularımız yüzünden gizlediğimiz mutluluk verici sözlerin arasına karışmaya; atomlar hâlinde uzaya hapsedilmeye mahkumdu. En azından şimdilik... O, benden daha girişken ve üretkendi: "Seni koklamak istiyorum. Kokunu özledim..." En azından karşılığını verebilmiştim: "Ben de seninkini!"

Birkaç saniye bir şey söylemeden öpücükler eşliğinde konuşmamızı bitirdik. Elimdeki haberle sonunda ulaşmayı başardığım kırmızı kapı, akşam bültenine saatler kala yaşanan büyük kaosu örtbas etmekle kalmıyor; dış dünyayla aramızdaki son bağların, üzerinden aktarılmasına da

engel oluyordu. Gizlilik esasıyla, meslek sırları asla tartışılmazken haberi atlayan muhabirlerin primi ve kıdemi düşürülüyor; usulüne uygun hazırlanmayan her haberin sorumlusu için yeni bir işsizlik dönemi olasılığı türeyebiliyordu. Herkes yine, sanki yarın ölecekmişçesine koşuşturuyordu. Burada istisnaları ayrı tutarsak; kadınlar için kaçan çoraplardan, erkekler için kaybedilen maçlardan daha önemli bir hayat galesi vardı: Gerçeği yakalamak, manipüle etmek ve sunmak!

Az önce bilinçsizce neredeyse tanık olmak üzere olduğum gerçek ise; haber dairesinden birinin Burçin ile özel bir ilişki kurduğuydu, ama bu kişi kesinlikle Volkan ya da ikinci tahminim olan Sarp değildi ve ben de şahitlik ettiğim olayı hiç yaşanmamışçasına manipüle edecektim. Hafızamı yarım saat öncesine değin temizledim, sildim. Gereksiz bir bilgi sayı-lırdı benim için.

Günlük kulvarımı koştuktan sonra sabah ihmal ettiğim gazetelerime döndüm. Ayaktayken hissetmediğim yorgunluğum oturunca sırtıma batıyor, kaslarımı geriyordu. Ana haber başlamak üzereydi. Zafer Kırkpınar'ın yazısını okumaya hazırlanırken Burçin, ansızın dibimde bitiverdi. Yüzünde büyük bir gülümseme vardı. Saçlarının hâlâ dağılmamış olduğunu görmek şaşırtıcıydı. Çünkü o nidalar, masum ve yavaş hareketlerden çıkmazdı. Sarp'a doğru bakmamaya çalışarak, beni konuşmaya zorluyordu: "Nasılsın? Nasıl gidiyor işler?" Kaçamak bakışları, ben geldiğimde yerinde görmediğim Sarp'ı şüpheli konumuna sürüklüyordu.

"İyi işte, ne olsun? Aliye Hanım'ın haberini yaptık."

"Deprem haberi mi?"

Karşımdaki zavallının burada ne işi olduğunu merak ediyordum. Neredeyse ağlanacak hâline gülecektim: "Herhalde sütunlara bakmıyorsun. Ayna yerine biraz onlara bak. O zaman Mert Bey'in bölgeden canlı yayın yapacağını görürsün."

Hakikaten kırıcı davranmak istemezdim ama Burçin'in yorgunluğunun üzerine serptiği anlamsız soru-cevaplara dayanamıyordum. "Üzgünüm Burçin, yani gerçekten de aklım çok karışık. Bugün kaç saattir ağzıma tek lokma yemek girmedim. Eve gidip uyumak için ölebilirim şu anda."

Eğer çıkarı varsa hemen gülümserdi Burçin: "O zaman hadi değişiklik yapıp bana gel!"

“Yok, imkânı yok gelemem. Bizimkilere söz verdim. Kaç gündür dışarıda yiyorum.” Bir tarafım, arkadaşsız kalan bu kıza acıyordu. “Başka bir zaman söz!” Neşelenmişti. Kendinden emin; “İtalyan İş’ne senden sonra kim geldi biliyor musun?” İlgilenmiyordum. İsteksizce; “Kim?” diye sordum. “Yunus Bey!” dedi. Aramızda bir konu oluğu açmaya çalışıyor gibiydi. Ama fazlası vardı. Kafamda birden şimşekler çaktı.

İçerideki adam kesinlikle Yunus Bey’di! Tanıdık gelen ses de onun sesiydi!

27. Gün

Bugün ekrana çıkabilirdim. Bugün büyük gündü! Ama ben hâlâ dün işittiklerimin tesiri altında eziliyordum. Zihnim var gücüyle inkara kalkışıyor, ikisini birlikte aynı fotoğrafa yerleştiremiyordu. Ne denli çabalarsam çabalayayım, Burçin ve Yunus Bey'i yan yana getiremiyordum. Bildiğim kadarıyla haber müdürümüz, evli ve iki çocuk babasıydı. Herkes haber taşıyan haber merkezinde, meğer ne kadar da birbirimizden habersizmişiz, bunu anlıyordum! Keşke sevgilime duyduklarımı, hâlâ şüphe mahiyetinde de olsalar söyleyebilseydim. Sevgilimi hatırlayınca geçmişte, yani benden önce neler yaşamış olabileceği sorusu aklıma düştü. Sinirli bir sirke gibi küpümü delmek üzereyken imdadıma Suzan yetişti. Jerome ile konuşmuşlardı ve bu hafta sonu için Jerome, bütün işlerini ayarladığını söylemişti.

“Daha alışveriş yapacağım. Benimle gelir misin? Kendime İstiklal'den biraz ikinci el esvap alayım.”

“İkinci el giysi seviyor musun? Ben her şeyin ilki olmak isterim de...” Suzan gülererek yanıtladı: “Dünya bile taze değil arkadaşım; neyin ilkinin peşindesin?” İkimiz de satırlarımızın aslında neden söz ettiğini iyi biliyorduk. “Yine de seçme şansım varsa...”

Suzan atıldı, sanki kalbimdekileri okumuşçasına sekreterine notlar aldırarak Yunus'u göstererek: “Herhalde, şu ihtiyarı seçmezsin çok fazla çıkarın yoksa...” Ne diyeceğimi şaşırdım. Anneannemin sözü geldi kulaklarım: “Bazen insanın gönül kapısı aralanır. Sakladıkların iç gömleğinden

düşüverir de karşındakinin ağzına giriverir. Yürek de öyle bağlanır evlenir-ken.” Modern zamanda *ruh eşi* diye tabir ettiğimiz çiftimiz mutlaka varsa, bugün arkadaşlık boyutunda ben bunu kesinlikle Suzan ile yakalamıştım. İlla ki aynı karakterde, aynı heveslerde olmaya gerek yoktu birbirini iyice anlamak için. Suzan, aklımın neden karıştığını görüyor gibi davranınca neredeyse, dün istemeden kulak misafiri olduğum yasak ilişkiyi, adeta ezmek istercesine çiğnediğim dişlerimin arasından ona doğru fırlatıverecektim. Ama ketum davranmanın ne denli önemli olduğunu, daha ilk günlerimde yine bu yasak elmalardan birini ısırması olan Aliye Hanım hatırlatmıştı. Televizyoncunun ne zaman sırlarıyla yüzleşmek zorunda kalacağını kimse bilemezdi. En yakın gördüğün insan, acımasız rekabet ortamında birden can düşmanın hâline gelebilirdi. Örneklerini, bu işe girmeden önce de medyadan izleyebiliyordum. İki kişinin bildiği sır değildi; tutmakta zorlandığım detayları ağzımdan kaçırmamak için konuyu yine Jerome’a getirdim.

“Jerome ile tanışmayı ipe çekiyorum. Belki biz de onun sayesinde biraz Fransızca öğrenebiliriz; ne dersin?”

“Dil, en iyi yatak odasında öğrenilir.” Cilveli bir hafifmeşrep gülümseme, bir dışide ancak bu kadar eğreti durabilirdi. Çarpık dişleri ve dolgun kalçaları ile gerçekten hoş görünmüyordu. Ama onun en güzel yeri, güldüğünde güller açan gözleriydi ve bütün kusurlarını yemin vermişçesine kapatıyordu.

Sohbet etmek ne denli keyifliyse, genç yaştaki bir gazeteci adayı için habere gitmek de o kadar elzemdi. Sütunlara baktığımda, bu sabah muhabir toplantısı olmadığını okudum. Sarp’a bugün ne hazırlayabileceğimi sordum. İlk defa fikrim yoktu. Gündem; birkaç politik çıkış ve atışma dışında çok olağandı. Bana; istersem öğleden sonra Murat ile adliyeye gidebileceğimi söyledi. Aslında gitmemi önerdi. Henüz mahkeme haberi hiç izlememiş, yapmamıştım. Zaten günün en dikkate değer haberi; adı ihale yolsuzluğuna karışan komutan kocasından ihanet sonucu boşanmış manik depresif eski eş ile canlı yayında yapılacak söyleşiydi. İki saatte bir haber tanıtımlarında duyurulacaktı. Dolayısıyla öğleye kadar ciddi bir işim yoktu. Görünüşe bakılırsa; bugün beklediğim, daha doğrusu umduğum gibi ekrana çıkıp haberleri sunamayacaktım. Sorularıyla kimseyi sıkboğaz etmek istemediğimden, nasıl olsa doğru zamanın tayin edileceğini

düşünüp sakince Murat'a onunla gideceğimi haber verdim. Ardından biraz gazete okuyup ajans bültenlerini taradım.

"Polat endişelenmesin!" diye iyi niyetli bir espri yaptı aklı sıra. "Sanırım bilmiyorsun biz görüşmüyoruz." Sesi ciddileşmişti. "Yani benim için fırsat doğdu!" "Aklından bile geçirme!" dedim şakayla karışık ama sert bir ses tonuyla. Murat, beyefendi biriydi. Neler görüp izlediğini tahmin edebiliyordum; o nedenle her şeyi normal karşılıyordu ve iddiasız bir kişiliği vardı. Beni sorularıyla yormayacak kadar nazik bir çalışma arkadaşıydı. Telefonu kapatınca yine özetlere dalmıştım. Bilgisayarın alt bandında akan Anadolu Ajansı haberleri Doğu'daki deprem felaketiyle ilgisi bulunanlar dışında gayet sıradandı: Kazalar, ölümler, yaralılar, intiharlar. Sevgilimi aramak için telefonu elime aldım da vazgeçtim. Sıkılarak geçirdiğim üç çeyrek saatten sonra, birden yabancı ajanstan bir haber ekranlara düştü. Vücutları aynı biçimde kesilip dikilmiş yedi çocuk cesedi, aynı bölgenin farklı noktalarında polis tarafından yapılan kazılar sonucu bulunmuştu. Heyecanlandım. Aynı anda iç hattım çaldı ve Murat beş dakika içinde kapıya inmemi söyledi. Gerçek bir trajedi haberine gidiyorduk. Dayanıp dayanamayacağımdan emin değildim.

Haberci lügatiyle ifade etmek gerekirse; hava muhalefetine rağmen yarım saat sonra İstanbul'un Avcılar semtine varmayı başardık. Murat, *"Ne görürsen gör, her şeyin tekrarını defalarca yaşayacağını hatırla ve rahatla!"* demişti ama hayatın anlamını irdeleyebileceğimi atlamıştı. Gerçekten de benim ve sevdiklerimin aldığı her soluk için bir kez daha şükrettim yerde yatan, kolu bacağı ters dönmüş ilk çocuk cesedini görünce... Polis, ambalaj kağıtlarının altına küçük de olsa bir insan ömrünü saklamayı becerememişti. On dört yaşında bir kız çocuğuna ait olduğunu az sonra öğreneceğim bedenin rüzgârla uçuşan kamuflajının altından nasıl bir işkenceye maruz kaldığı anlaşılıyordu ellerindeki, kollarındaki çürümelerden. Olay yerindeki uzman incelemeleri; sırtında, tam da böbrek taraflarına denk gelen uzun ameliyat izlerinin ve dikişlerinin varlığı nedeniyle organ mafyasına işaret ediyordu. Cesedin, üç aydır haber alınamayan Gülümser'e ait olup olmadığı, gereksiz kadın programlarının bu haftalık konusu, daha doğrusu malzemesi olacaktı. Bu tarz programların yapımcıları, sanki programlarının yayımlandığı iki saatte kötülüğü yaygınlaştırmadan öteye bir amaç güdüyorlarmış gibi her insanlık

dışı olaya, yeni bir reyting malzemesi çıktı diye gizliden gizliye seviniyorlardı. Sanki daha fazla ölüm, sapıklık onları besliyordu. Biraz daha kan, biraz daha şiddet göstermenin yapımcı ve sunucuların yeni sezon-daki çekleri dışında gerçekte kimseye bir faydası yoktu. Sokaktaki her on kişiden birinin ciddi ruhsal ve zihinsel problemi olduğunu söyleyen psikologların ve psikiyatrların iddiaları doğruysa; bu tür programlar onlara yalnızca yeni bir adam kaçırma, çocuk tacizi ya da şiddet yönteminin tarifini veriyordu. Korku filmine gidip de etkisinden çıkamayan potansiyel bir suçlu için örnek bir zemin teşkil etmekten başka, toplum adına topluma kazandırılan hiçbir şey yoktu. Sonuçta, kötü ve kötülük; her gün hatırlatıla hatırlatıla, gösterile gösterile normalleştiriliyor, yaygınlaştırılıyordu. Hukuku; kapsamında ödül ve cezayı, iyi ahlakı anımsatmayı sembolik bir biçimde yapıyorlar; gerçekte konunun kitlelere nasıl izlettirileceğini iyi bildiklerinden, programı en çok caniliğin nasıl işlendiği kısmına ayırıyorlardı. Üstelik katillerin, sapıkların ve diğer azılı suçluların yaptıklarını görmek bir yana, duymak bile istemeyen “sağlıklı ve normal” diğer insanların dünyaya ve yaşadıkları yakın çevreye duydukları güveni sarsarak, onları ister istemez paranoyaklaştırma pahasına... Bir kötünün reklamının iyi yapılması, yüz iynin evinin neşesini kaçırıyordu. Anneler, çocukları okuldan kaçırılacak diye neredeyse okulların önüne çadır kurmaya hazırlanıyorlardı. Ayrıca; böyle konulardan kendilerine rant sağlayan televizyoncuların yaptıkları işten “kadın” başlığıyla söz etmeleri beni kızdıran bir diğer sebebi oluşturuyordu. Neden televizyonu; kadın kalçasına ya da kanın kırmızısına bulayan programlar “kadın programı” sayılıyordu ki? Kadınları aşağılamaktan başka bir şey değildi bu! Sevgilim bu konuda ne düşünüyordu acaba? Uçağı az sonra havaalanına inecekti. Depremi köy evlerinin tek katlı yapısı nedeniyle ölüme yol açmaması, yurdumuz adına sevindiriciydi. Zaten benim deprem haberimde konuştuğum profesörlerin üzerinde birleştikleri tek husus da depremle yüzleşen yapının sağlamlığının önemli olmasıydı. İstanbul’u düşününce yine gelecekten korktum.

Murat, dağılan algımı yeniden toplayabilmek için bana etraftaki birkaç kişiyle röportaj yapmamı söyledi. Onlara; “*Ne zamandır burada oturuyorsunuz? Garip bir şey hissettiniz mi? Genç kızı tanıyor musunuz?*” gibi sorular sormamı istedi. O, bu arada polislerden bilgi alacaktı. Kamera da

benimle geliyordu. Önüme ilk çıkan kişi mahallenin saç sakalına karışmış, kareli gömleğinde sayısız sigara yanığı bulunan muhtarı oldu.

“Muhtar Bey, siz mahallenizde bulunan cesedin kime ait olduğunu çıkarabildiniz mi?”

“Yok, tanımam.”

“Peki, son günlerde mahallenizde dikkatinizi çeken bir tuhaflik oldu mu? Mesela bir yabancı gibi?”

“Yoktu kızım. Biz de şok olduk yağıni.”

Adamı rahat bırakıp her zaman, her şey hakkında fikirleri ve yorumları hazır bulunan sıradan komşu teyzelerden birinin yanına gittim: “Siz kim olduğunu biliyor musunuz? Son zamanlarda mahallede dikkatinizi çeken bir şey oldu mu?”

“Bizim buralar tekindir yavrum. Hiç bişicik yoktur. Kendi hâlimizde yaşarız. Nerede bu devlet de şuncacık kız böyle canına kıymış.”

“Yok, teyzeciğim; o kız intihar etmemiş. Onun canına kıymışlar.” Vahvahanmaların sonunda kamerayı yine olay yerine, cesedin üzerine gönderdim. Sonuçta, yayın kuralları gereği ölüyü mozaikleterek verecektik. O yüzden sakıncası yoktu daha fazla kayıt almanın. Murat sonunda, ambulansla kriminal laboratuvara taşınan ambulansı takip ederek Adli Tıp Kurumuna ulaşmaya hazır olduğumuzu bildirdi. Aynı hızla önümüzdeki uzun, araç konvoyunu izledik. Saatler süren incelemeler ile ilgili akşamüstü bir ön bilgi, basın kuruluşlarına faksla bildirilecekti. O zamana kadar; her zaman acele eden kanalımızın bilgisayarlarına düşen ajans haberleri ile her detayın üzerinden birkaç kez geçilecekti. Murat yıllardır bu işi yaptığından polis çevresinden arkadaşları yardımı esirgemiyor ve elde edilen her bilgiyi önce ona veriyorlardı. Kanala döndüğümüzde kendimi defalarca yumruk yemiş gibi hissediyordum. Ömrüm boyunca hafızama kazılı duracak o görüntüleri beynimden atmam imkânsızdı. Yorgunluğu, tüm korkularımı bir anda unutturabilecek tek şey karşımdaydı: Sevgilim! Mert, görevini; editoryal işleri bahanesiyle başka bir muhabir arkadaşına devredip erken gelmişti.

“*Seni had safhada özledim!*”

Neredeyse kucağına atlayacaktım ki kendimi zor tuttum. Bazı insanlarla hayatı uzun uzun yaşamanız gerekmez onları çok sevmeniz için. Birlikte yaşadıklarınızın, paylaştıklarınızın milyonlarca olması da beklenmez bir bütün oluşturmanız için. İşte ben Mert'e baktığımda öyle hissediyordum. Sanki *ruhu daha önce benimle yaşamıştı*. Ölümlerden ve doğumlardan önce... Yumurtalardan ve tavuklardan önce... İnanılmaz derecede sevindim onu görünce! Bir yandan da Murat montaja inmiş beni bekliyordu. Adliye haberinin nasıl yapılacağını öğrenmenin yolu; habere iştirak etmek kadar montaj masasındaki biçimlenişini görmekten de geçiyordu. Burada, kelimeler çok dikkatle seçilmeliydi. Suçu kanıtlanana kadar birinden suçlu diye bahsedilemeyeceği gibi, daha tam raporu hazırlanmadan bir cesedi başkasına benzeterek infiale mahal vermenin de yaptırımı vardı. Sevgilimle ayaküstü konuşup akşam için küçük bir gezi programı yaptıktan sonra montaja indim.

Nur, Caner'in setindeydi. Aliye Hanım ve Caner ile ilgili söylediklerimden sonra onu burada görmem beni endişelendirmekten öte fena hâlde ürküttü. Nur'un dün gittiği haberin kurgusu, Aliye Hanım'dan geçmediği için haberi yeniden yapması gerekiyordu. Keşke başka bir set seçseydi diye içimden geçirdim. Çünkü Nur'u iyi tanıımıyordum ve ona anlattığım her şey için çok pişmandım. Hatta söz konusu çarpık ilişkinin, duyularımın uydurduğu bir halüsinasyon olduğuna dair kendimi en başta ikna etmediğime de... Murat'ın beni beklediği odaya doğru yürürken Okan'ı gördüm. Onların yanına gittiğini düşündüğümünden sevinmişim. En azından sohbetlerini bölecekti. Beni görünce; "Merhaba Nil! Nasılsın?" diye neşeli neşeli sordu. İkimiz de durmamıştık.

"İyi sayılırım, sen?"

"Fena değil!" anlamında elini oynatarak Gülşah'ın setine girdi. Nur'un onunla hiç ilgilenmediğini fark ettim. Bir terslik olduğu muhakkaktı. Son günlerde onları yan yana hiç görmediğimi düşündüm. Dikkatimin daha fazla dağılmasını engellemek için montaja başlamak üzere panik hâlde beni bekleyen Murat'ın yanına koştum. Haber dramatik müzikler eşliğinde iki dakika, yirmi yedi saniye sürüyordu. Onu hazırlamak ise iki buçuk saatten fazla zamanımızı aldı. Bilinmeyen ama gerçek bir emek... İnsanların, bir bardak suyu bile daha uzun sürede tükettiklerini düşününce yapılan haber için hayatımızdan giden dakikaların, saatlerin ne denli

takdir edilesi olduğunu anlamak kolaylaşıyor. Gazetecilik zor zanaat... Haber merkezindeki ilişkilerin hızını yakalamak ise bambaşka bir meziyet gerektiriyor. Bende olmayan bir şey... Mizaç yoksulluğu... Eksiklik kompleksi... Rekabet piyasası... Her anlamda rekabet piyasası...

Haber bitip de üst kata çıktığımızda Günay ve Aliye Hanımları hararetli hararetli ve sakınmasızca tartışırken bulduk.

“Haber okumaktan başka bir şey bilmiyorsun.”

“Seni nasıl konuk alırız? Hangi sıfatla ve ne hakkında?” Günay Hanım, her üç haftada bir Aliye Hanım’ın Yunus Bey ile birlikte ana habere konuk olarak alınması kararına karşı çıkıyordu. “Haberleri kimin sunacağına artık bir karar verelim!” Başta Yaren Dağlı olmak üzere editör tayfası; Mert, Sarp, Ali Beyler ve Türkçe uzmanı Didem Hanım araya girse de haber merkezinin yüksek sesle ve kadınsı nidalarla dolup taşmasına engel olunamadı. Ana habere sadece ve sadece yarım saat kala, ekran budalalığı hastalığına yakalanmış Yunus Bey’e daha fazla tahammül etmesinin imkânsız olduğunu söyleyen Günay Hanım, sözlü istifasını verip haber merkezini terk etti. Gitmeden önce Yunus Bey’e muhteşem bir vurguyla dönerek, onu sözcüklerle yumruklarcasına bağırdı: “Seyirci sizin oyuncağınız değil! Muhabirler, spikerler de öyle! Yaptığınız sadece terbiyesizlik, hakaret etmek. Sevgililerinizden birini yerime getirirsiniz artık!” Kırmızı kapı, rengi üzerine çalındığından beri böylesi bir cesaret görmemişti hiç şüphesiz; en azından açık bir biçimde. Haber Müdürü Yunus Bey, gerçek bir haber konusuydu şimdi. Birkaç ay boyunca herkes bu tartışma ve terk edilen ana haber koltuğu hakkında sayısız yorumda bulunacaktı; sakıncasız olarak, hiç çekinmeden 5N1K’nın bütün sorularına yanıt aranacaktı. “Ne? Nerede? Neden? Ne zaman? Nasıl?” ve “Kim?” Her sorunun net bir cevabı yoktu. Varsa da henüz bizler bilmiyorduk. Tıpkı şimdi yarım saat kala haberleri kimin sunacağını bilmediğimiz gibi. Sonunda Haber Şefi haberleri, ekranda ve bana kalırsa özel hayatında da güvenilir bulunan sevgilimin sunmasına karar verdi. Tecrübesinden ötürü bültene en çabuk hazırlanacak olan O’ydu. Sevgilim hızla makyaja indi. Elinde, akış sıralamasına göre kam-spikerleri tutuyordu. Hızlıca okuyacaktı. Canlı yayın sırasında bir kaza çıkmaması adına spikerler defalarca bu metinleri okurlardı. Ben, haber merkezini karıştıran bu olayın ardından Aliye Hanım’ı sakinleştirmek üzere kantine çıkaran Tuğrul Ağabey’in dağınık bıraktığı Yurt Haber masamızı topluyordum; bir yandan

da Günay Hanım'ı özleyeceğimi düşünüyordum. Yunus Bey yüzüne haykırılan tüm sesleri emmiş, günün geri kalan kısmında zedelenen imajını onarmaya çalışırcasına en masum sesiyle editör arkadaşlarıyla olanları değerlendiriyordu. Bir yandan da haber merkezinde duymayan, duyup da duyduğunu anlamayan tek bir dosya klasörü kalmamacasına tane tane konuşuyordu: *"Ben onun neden böyle yaptığını biliyorum. O; nemli, sulu, yağız, genç sevgilisine istediği programı yaptırtmadım diye yapıyor bunları! Yapsın bakalım! Güneş balçıkla sıvanmaz!"* Eli cebinde söylediklerini, sanki bir tiyatro sahnesindeymişçesine tekrarlıyordu. Yağız Nemli yüzünden tartışmanın çıktığını, aslında son derece makul ve mantıklı bir taleple ana haberde bulunmak istediğini, egolarını çoktan yenmiş olduğunu bizlere belletmek istiyordu. Etrafıma baktım; kimse inanmamıştı. Elbette, Yaren Dağlı ve haberlerde kendisine özel bir yer verdiği için Yunus Bey'in takım arkadaşlarından biri olan Polat dışında.

Ana haber, Mert'in harika yorumculuğuyla birlikte sona erdiğinde Aliye Hanım yerine dönmedi. Tuğrul Ağabey'i, yalnız kalmak istediğini söyleyerek önden göndermişti. Nur ve Burçin nispet yaparcasına gülerek içeri girdi. Görünüşe bakılırsa aralarındaki buzlar erimişti. Burçin, bana karşı her zamanki sıcaklığını sürdürürken; Nur mesafeliydi. Boyalı kuş, ağzındaki sakızı büyük büyük çiğneyerek; "Akşam bana gidiyoruz Nur ile. Sen de gelsene!" dedi. "Akşam için planım var. Belki daha sonra..." Burçin sürekli reddedilişine artık içerliyordu: "Biraz alçakgönüllü olamaz mısın? Biz kardeşiz. Aynı çatı altında yaşıyoruz. Bir aileyiz..." Her şeyde olduğu gibi yine yalan söylüyordu. Yine kandırmayı seviyordu. Çirkin yüzünü; boyaların, renklerin ardında gizlediği gibi gerçek duygularını da hasıraltı ediyordu. Tek arzusu benimsenmek, kabul edilmektir. Benden istediği başka bir şey yoktu. Ayrıca, niyeti gazeteci olmak değil; gazeteci sevgilisi olmaktı. Amacı; şirket kurmak değil, şirketi olan biriyle birlikte olmaktı. Kolaycı, paragöz ve cahildi. Alçakgönüllü olmadığımdan değil de, ortak hiçbir yönümüz bulunmadığından arkadaşlık kuramayacağımızı ona anlatmanın bir yolu yoktu. Çünkü o kendini, hadsizce herkesle bir ve eşit sayıyordu. Aynaya yalnızca makyajlıyken bakabilen birinden de ancak bu beklenirdi. Yunus Bey meselesine doğru yürümüyordum bile...

Nur'un soğuk mimiklerinden sonra yanımdan ayrılan yeni arkadaşların üzerime bıraktıkları nahoş hava, stüdyodan taze çıkan sevgilimin

haber merkezine gelmesiyle yerini tatlı bir çilek kokusuna bıraktı. Boyundan öpme arzusu aynı anda beni kasıp kavurdu. Onu, şu kırk beş dakikada bile özlemiştim. Birazdan el ele sahile, yemeğe gidecektik. Arından neler olabileceği bir genç kızın hayal gücüne kalmıştı artık.

Montaja inerken sessize aldığım cep telefonum titreşim yayıyordu. Sanki, masaya dönen Aliye Hanım'ın adım sesleriyle harekete geçmişti. Ekranında yazan numarayı tanıımıyordum.

“Alo!”

“İyi akşamlar Nil Hanım! Ben Zafer Bey'in asistanı Gül Değirmenci. Müsaitseniz Zafer Bey görüşmek isterler...”

Ne diyeceğimi şaşırdım. Herhalde Zafer Bey beni de kendisi gibi hafifletilmiş şartlarda çalışıyor sanıyordu. Şu saatte şirkette bulunabileceğimi aklına getirmemiş olmalıydı. Tutuk bir sesle; “Evet, tabii!” dedim. İlk defa o derece yukarıdan biri beni arıyordu. Kalbim güm güm atıyordu. Sekreteri yeniden *iyi akşamlar* diledikten sonra, telefonu Zafer Bey'e bağladı. Ses, sanki yürüyen bir aygıtı aktarılmışçasına uzaktan geliyordu. Haksız değildim. Gerçekten de; meslekte duayen olmanın tüm avantajlarını ve haklarını kullanan şanslı azınlığın bir ferdi olarak Zafer Bey, özel hattıyla gittiği her yerden herkesle kolayca iletişim kurabiliyordu. Sesi derinden gelse de etkileyciliğini koruyordu: “Merhaba güzel kız!”

İtliği şarabın etkisiyle sözcüklerin dizgesini rahat olanlardan kuruyordu. Beni şaşırtmıştı. Ne söyleyeceğini merak ediyordum. “Hazırlan lütfen, seni siyasi bir yemeğe davet etmek istiyorum. Bu kadar hevesli olduğunu görünce bir katkı sağlamak istedim. Hem bu akşam bakanlar da orada bulunacak. Birkaçıyla tanışırsın.” Bana verdiği değer ve cesareti kelimeyle anlatmama ya da aktarmama imkân yoktu! En azından kendime duyduğum saygı çerçevesine girecek bir şüphem yoktu. İlgisini tamamen kişiliğime, bende gördüğü ışığa bağlıyordum ve bana inanılmaz bir fırsat sunduğu için ona müthiş bir yakınlık hissediyordum. Ama Mert, son anda iptal olan buluşmamızın nedenini sorarken aynı içtenliğe devam edemedim. “Kendini ne sanıyor bilmiyorum ama hemen gelmemi söylüyor. Her istendiğinde olumlu yanıt almaktan hoşlanan biri olduğu kesin!” Ben, gölgeli bir kızgınlık gösterirken Mert, sonradan itiraf edeceği boğazına kadar yükselen kıskançlığını bastırmaya çalışıyordu.

Tek söyleyebildiği: “Zafer Kırkpınar tekin adam değildir Nil! Hem nereden çıktı bu ahbaplık?”

Ona ödül gecesini, baştan sona olanları, konuşmaları, içi rahatlasın diye Zafer Kırkpınar’ın sevgilisini, hemen her şeyi anlattım. İlk tartışmamızı ikimiz de sıyrıklarla atlatmak istiyorduk. Ne hissedersen hissedeyim; en büyük aşkım olan özgürlüğümün boyunduruğunu -ki özgürlük de kişinin kendisine tutsaktır- avuçlarımda tutmak zorundaydım. Dolayısıyla; nereye ve kiminle gideceğime dair paragraflar boyunca konuşmak, üzerinde tartışmak bana aşağılayıcı geliyordu. Sevgilimin kırgınlığına aldırmadan çıkmak üzere hazırlandım. Yine de; geride Mert’i bırakarak kırmızı kapıdan geçmeden önce, bir emrivaki sonucu o yere girmek zorunda bırakıldığımı hatırlatmayı ihmal etmedim. Bana; “Yarın görüşürüz!” bile demedi. Kırılmakta haklıydı. Emir, demiri bu kez kalbinden kesiyordu. Yapabileceğim bir şey yoktu; ailem ve kariyerim hayatımın diğer yapı taşlarıydı ve ben o taşları göle attığımda oluşacak halkaları genişletmeye çalışıyordum. Mert’i çok severek, ona duyduğum aşkı bir çiçekmişçesine her gün sulayıp büyüterek...

Tapılası Zafer Kırkpınar’a da yakın gelecekte benzer bir aşk duyacağımı, sanki Mert o gece anlamıştı. Bana ondan karşı çıkıyordu.

28. Gün

Ne geceydi ama! İnsan; kısacık ömrünü böyle sükseyle geçireceğini garanti etse, genç yaşta ölmeye dahi kolayca razı olur! Zafer Kırkpınar; benim gibi bir gece değil, belli ki her gece ödüllendiriliyordu. Meslek hayatının kırk yılı ona, yalnızca büyük bir saygınlık kazandırmakla kalmamış, ömrünün her ânını magazin programlarında bile gösterilmeyen bir ışıltıyla süslemesine sebep olmuştu. Hafta başında hazırlanan ve on iki saatlik çalışma günlerini en az yirmi parçaya bölen; bol aktiviteli, bol gülümsemeli, bol gezmeli kısa programlar hayatının parçası değil, ta kendisiydi. Belli ki umut veren gazetecileri taçlandırarak, sevinçle havalara sıçratan özellikli akşamlardan da her madenden ve boyutta hazırlanmış plaketterden de artık önceki tadı duyumsamıyordu. Kendine göğüsten ve bacadan yapılma yeni heyecanlar arayışı boşuna değildi. Hayatın her köşesinden ustalıklı dönmüş biriydi ve önünde aşması gereken bir şeyin kalmadığını düşünüyordu. İstekleri ânında yerine getirildiğinden bizim hayalini kurduğumuz cine hiç mi hiç ihtiyacı olmuyordu. Dahası, hayal bile kuramıyordu. Bu kısmını düşünürsek aslında fakir biriydi. Her şeyi olan fakir biri: *Para, ün, saygınlık, kariyer...*

“Demek yerime geçmek istiyorsunuz?”

“Nasıl olsa biri yapacak bunu!”

“Hayalperest değil misiniz?”

“Gerçeklerle yoksullaşacağıma, hayallerle zenginleşmeyi tercih ederim.” dedim.

Bulunduğu yere tesadüfen gelmemiști; ne demek istediğimi anladı: “Hayaller, gerçeklerden daha zengindir diyorsunuz.” Sağlam taşa çarptığını da kabul etmeliydi: “Yalnızca öyle demiyorum. Sizi geçtiğimi de hayal ediyorum.” Yanıtım çok hoşuna gitmişti: “Zekaya duyduğum hayranlık, şaraba duyduğumdan da fazla. Dolayısıyla sizi de mahzene kapatabilirim!”

Ruhunu; dünyevi arzularının tatmini karşılığında ister istemez şeytana satmış biri olarak, gerçekten fakir biriydi. Yeni yazısı beğenilecek, yeni yatı teknoloji harikası olacak, yeni sevgilisi göz dolduracaktı ama mutluluk hormonu, her gün salgılandığında düne göre bir fark yaratamaz hâle geldiğinden; artık hissedilemez olmuştı yaşamında. İnsan, erkeksi Yaren Dağlı’yı düşününce nasıl bir araya geldiklerine şaşırmadan edemiyordu. Belki de düşündüğümün aksine, farklı bir heyecan ivmesi yaratmışlardı kimyasal bir tepkimeyle.

Yıllar önce bir arkadaşımın, “*Eğer oyun oynamayı becerebilirsen bu işte tahmin edebileceğinden de öteye gidersin!*” cümlesi kulağıma dayanmıştı. Bir yandan kadınsı duygularla bir erkeği kendime hayran bırakmayı, sıradan olmadığımı gözüne sokmayı arzu ediyordum; diğer yandan, işime ve sevgilime karşı, kendime düşen sadakat payımı muhafaza etmek istiyordum. Ancak; karşımdaki tilki ile kurnazlık yarışına girmek büyük bir hata olurdu. Bakanlarla tanıştıktan sonra çekildiğimiz köşede, konuyu yeniden bize getirmesinden nasıl kurtulabileceğimi tartıyorken ansızın elimdeki kokteyl bardağını aldı ve beklenmedik bir şey söyledi: “Sizin dudaklarınızın değdiği yerden tadına bakmak istedim.”

İleriye gitmişti. Bu kadarını kaldıramazdım. “Sanırım gitmem gerekiyor. Üzgünüm!”

“Öyle durmuyorsunuz ama, yani üzgün gibi...”

“Belki de ışığın etkisidir.”

“Peki, şoför sizi gideceğiniz yere bıraksın.”

“Gerek yok, teşekkür ederim.”

“İsrar ediyorum. Bu saatte genç bir kızı evine yalnız başına göndererek adımın çıkmasını mı istiyorsunuz? Sonra kimse dışarı çıkmaz benimle.” Tatlı bir adamdı. İyi niyetli, ama umarsızca çapkın bir adam... Vedalaşırken, avucumun tüm çizgilerini ezberleyecek kadar uzun sıktı elimi. Bugün

Mert'in yüzüne bakarken en çok da o sahneyi silmek istiyordum aklımdan. Neyse ki benimle ilgilenemeyecek kadar yoğunlu. Hiçbir şey sormadı, konuşmadık. Ekrem ve ben masamızda konuşmadan, sakın sakın oturuyorken Suzan, sürpriz yaparak dün gece Türkiye'ye gelen sevgilisini kolundan tutup sürüklemişti haber merkezine. Jerome'a hoş bir karşılama yaptık. Türklerin ne denli sıcak insanlar olduğuna dair hiç unutamayacağı ilginç anıları vardı artık. Herkesin "Enişte!" lafları arasında Türkçe birkaç kelime konuşmaya zorlanmasından, göbek havası atırılmasına kadar her türlü muzipliği yerine getirdik. Bana düşen ise yalnızca, Suzan adına sevinmekti. Hakikaten çok mutlu gülümsüyordu. Onun da gecesinin iyi geçtiği çıktı.

Aramızda yalnızca Aliye Hanım somurtuyordu. Az sonra elindeki ham bantlarla ortadan kayboldu. Zaten; Yağız Nemli'den hamile olmasına rağmen, en azından bize böyle söylenmişti, Günay Hanım'ın Caner ile bir ilişkisinin olduğunu düşünmek onu son günlerde çok gerginleştirmişti. Sonunda da dilediği olmuş ve bir başka kanalda karşılaşmamacasına Günay Hanım'dan sonsuza dek kurtulmuştu. Ne de olsa Aliye Hanım'ın emekliliğine aylar kalmıştı. Aliye Hanım'ın bana, Caner'in Günay Hanım'dan diksiyon dersleri alıp almadığını sorduğu günden bu yana, şüpheleri yoğunlaşmış olmalıydı ki dünkü olay patlamıştı. Üzerinde durmayıp sıcak bir çay içmek üzere kantine çıktım. İçimdeki hayaletler sanki beni takip ediyordu: Aliye Hanım kantinin en ücra köşesinde, duyduklarıyla al al olmuş Nur'a sertçe bir şeyler dillendiriyordu. Onları izlediğimi düşünmemeleri için çay firkinden vazgeçip aşağı indim. Büyük felaket de beni izledi: Nur sinir krizi geçiriyorcasına gözyaşları içinde, müthiş bir öfkeyle kırmızı kapının koluna dokunmuşken beni kenara iterek haber dairesine daldı! Koşarak Yaren Dağlı'nın yanına gitti. Hepimiz kopmak üzere olan kıyameti hissetmiştik.

Aliye Hanım Nur'a haber merkezini terk etmesini, aksi hâlde güvenlikle onu dışarı attıracağını söylemişti. Gerekçe ise; Nur'un neredeyse bir yıla yakın bir süredir devam ettirdiği stajında bir türlü başarılı olamaması, yanı sıra da beceriksiz ve dedikoducu olmasıydı. Aslında en önemlisi de; Nur'u ahlaksızlıkla itham ediyordu. Nur, her şeyden çok; Aliye Hanım'ın son söylediğine takılmıştı. Kendisine yapılan hakareti asla kaldıramayacağını, asıl ahlaksızın Aliye Hanım'ın kendisi olduğunu, ona neden böyle bir cezayı reva gördüğünü iyi bildiğini haykırıyordu.

“Bana bunu yapmazsınız Aliye Hanım! Bana bunu neden yaptığınızı biliyorum! Bir ailem var benim! Bu kadar kolay değil!” diye avazı çıktığı kadar bağıyordu.

Haklılığını, aklı sıra şahitli bir gerçekle ispatlayacaktı. Herkesin önünde, hiçbir şeye; bana, benim ne olacağıma aldırmadan yüksek sesle: “Aliye Hanım ve Caner aşk yaşıyor! Nil gözleriyle görmüş! Beni de Caner ile çıkmaya başladık diye gönderiyor! Herkes duysun, bilmeyen kalmasın; tamam mı?” Kendisini masalardan birine kapatıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya, haykırarak sözlerini tekrarlamaya devam etti.

Aliye Hanım var gücüyle, son ses ağlayan Nur’un üzerine atladığında henüz kapıdan yeni girmişti. Ben ise olduğum yere mihlanmış, başımdan aşağı dökülen kaynar suyla haşlanmışım. Vücudum alev alev yanıyordu. Tam o anda; bir depremin beni yutmasını ne kadar da isterdim! Herkes; çocuğu yaındaki biriyle saç saça, baş başa kavgaya tutuşan narin hanımefendi Aliye Hanım ile sersem Nur’u ayırmaya çalışıyordu. Adımın böyle bir rezalete karışmasından dolayı duyduğum utançtan, her şeyi uzaktan izlemeyi seçen sevgilimin yüzüne bile bakamıyordum. İşyerinde özel ilişki kurulmasına şiddetle karşı çıkan Yaren Dağlı’nın, herhangi bir tepkide bulunmadan Sarp’ın yanında dövüşenleri sessizce izliyor olması bile beni hareketlendirmiyor; haber dairesini hatta kanalı, hatta yaşadığım şehri terk etmeyi hayret edilecek şekilde aklıma düşürmüyordu. Donmuş bir hâlde, Suzan ve Jerome’un ortasında kalakalmışım.

Mert yanıma gelip, aynı zamanda erkek arkadaşım olduğunu herkese ilan edercesine bana sarıldığında bir parça kendime geldim. Nur’un kendisini müdafaa etmek için beni kullanmasına müthiş kızmışım. Aliye Hanım’ın *herkese her şeyi söylememem gerektiğine dair uyarısının* kıymetini, bu kadar yakın bir tarihte ve doğrudan kendisiyle ilgili bir durum ortaya çıkınca öğreneceğim aklıma hiç gelmezdi. Üstelik sevgilimin, Polat’ın ve hatırlı dostumun önünde... Hatırlı dostum ansızın ziyarete gelmişti. Merdivenlerin başına toplanan kuru kalabalığı yararak haber merkezine girmiş ve karıştığım tüm detayları, Nur’un daha fazla ilan etmesine fırsat bırakmadan beni dışarı çıkarmak istemişti. Mert’in bana öylece sınıksız sarıldığını görünce eski arkadaşlığını unuttu ve sevgilimin yüzüne iğrenen bir bakış atarak beni onun kollarından çekti. Ben hâlâ şoka girmiş şekilde kaskatı dikiliyordum. Mert, oyuncuğı elinden alınan bir çocuğun

nazlı hâlini taklit etmemiş; sevgilisi koynundan kaçırılan her erkeğin yapacağı yapıp hatırlı dostuma, haber merkezine damgasını vuran gü-rültünün ve gerilimin bulaşıcı etkisi ve kıskırtıcılığı altında kocaman bir yumruk indirmişti.

“O benim kız arkadaşım! Gerekeni ancak ben yaparım!”

İki adam sanki az önceki kadın çekişmesini gölgede bırakmak için yarışyordu. Jerome’un, Türklerin sıcakkanlılığı hakkında neler düşündüğü, en çok endişeyle açılan göz bebeklerinden anlaşıyordu. Sarp hatırlı dostumun bileklerini tutmuşken; Tuğrul Ağabey’in, Ekrem’in ve Aslı’nın ismimi aynı gün iki kez duyuyor olmaktan ilk defa bu kadar haz aldıklarına yemin edebilirdim. Burçin ve Volkan’ı da unutmamalıydım!

Yaşadığım hüsrânı ifade edecek kelime yoktu. Bugün ilk kez haberleri sunmayı beklerken üç kişi arasında yaşanan aşk trafiği, tamamen masum olduğum hâlde beni de içine katmıştı. Hemen pes edecek değildim. Mert’ten cesaret alarak hakkımı arayacaktım. İlk kez sesimi yükseltiyordum. Yaren Dağlı’ya ve Yunus Bey’e yaklaşıp bunların hiçbirinin benim suçum olmadığını, olanların istemim dışında geliştiğini söyledim. Yunus Bey idareci kimliğiyle olaylara el koymuş ve Murat’ın sayesinde Aliye Hanım’ın elinden güçlkle kurtarılan Nur’u yanına çağırmişti. Nur’un ağlamaktan göz kapakları şişmişti. Yanımıza geldiğinde; Okan ile nasıl mutlu olduğunu yediğimiz öğle yemeklerinde anlattığı kişi sanki ben değilmişim gibi, yüzüme bakmadan yine herkesin önünde adımı telaffuz etti ve ona anlattıklarını tekrarladı.

“Nil her şeyi gördü. Polat’a da anlatmıştır muhakkak!”

Yaren Dağlı atıldı: “Polat ile ne ilgisi var?” Arkada haber dairesinin geri kalanıyla birlikte seyirci kalan Polat’ın yüzünü sıkıntı kaplamıştı. Öyle ya; bir stajyerle aleni bir şekilde adının anılmasını hiç istemediği, daha çıkar-ken elimi tutmamasından anlaşılmıştı.

“Hiç! Hiçbir ilgisi yok! Saçmalıyor!”

Yunus Bey önce bana gördüklerimi doğrulatmak istedi. Bunu yapmadan önce haber dairesine doğru gövdesini dikip Amerikanvari ve öz-güvenli bir üslupla ellerini şaklatarak; “Herkes işinin başına! Gösteri bitti hanımlar, beyler! Haber almayın, haber verin!” diyerek seyirci gruplarını

yerlerine dağıttı. Meydanda tek kalan Bay Sivilce'ydi. O da birkaç saniye bakınıp kendine yapacak bir şey buldu.

Herkes yerine geçince, Yunus Bey paravanın arkasındaki koltuğuna yerleşip bizi önüne oturttu. "İşin doğrusunu anlatın bakalım. Şuraya bakın yahu! Psikoloğa döndürdünüz beni!"

Gereksiz yere Aliye Hanım'ı korumak için yalan söylemeyecektim. Başlamadan bitme ihtimali beliren taze kariyerimi, bir hiç uğruna feda edecek değildim. Gördüğüm ilk andan itibaren kendimle didişmeme neden olan ve sonunda berberin Midas'ın kulaklarını haykırdığı kuyu gibi Nur'a döktüğüm kitapçı sahnesini tüm ayrıntılarıyla aktardım. Çok ama çok üzgündüm. Bir yandan da Mert'i ve eski hatırlı dostumu düşünüyordum. Paravanın gerisinden görebildiğim kadarıyla Sarp her ikisini de sakinleştirmişti. Mert koltuğuna dönerken, diğeri de çekip gitti. Yunus Bey, sanki bu tarz ilişkilere daha önce hiç şahit olmamış gibi, süttten çıkan ak kaşık misali kendine ışıktan rütbelere dikip ahlak dersi vermeye kalkıştı: "*Ben Aliye Hanım ile konuşacağım ama siz ikiniz de bunun bedelini ödeyeceksiniz! Başkalarının özel hayatı seni hiç ilgilendirmez Nil! Acemiliğine bağlıyorum.*" Haklıydı. Gerçekten de ellerin, cüppelerin ve ceplerin karıştığı bu yerde ben gerçekten de acemi idim. Kendi vücudumu tamamen gömleğine sokmak istediğim adama kavuşmak için de sabırsızlanıyordum.

Olay yeri yarım saat sonra bir ölü gibi sessizdi. Evlere dağıldığımızda bugünün yanımıza kâr kalmayacağını hepimiz iyi biliyorduk.

29. Gün

Beni kanala göndererek Mert ile tanışmama vesile olan ve artık hatırı kalmayan dostumun kavgası sırasında attığım ve sesimi kısıyan çığlıklar, yönetim katına kadar ulaşmış ve yıllarca unutulmayacak günün bedeli olarak; Nur'un ve Caner'in kovulmasına, emekliliğine yalnızca aylar kalan Aliye Hanım'ın ise görev değişikliği gerekçesiyle kibarca başka bir bölüme tayinine karar kılınmıştı. Muhtemelen bundan sonra gazetede editörlük yapacaktı. Benim için ise şirketin insan kaynakları departmanından haber merkezine yazılı bir karar gönderilmişti: Bir aylık stajımın sonuna geldiğim bildiriliyordu. Mert'in bu işe karışmasını hiç istemiyordum ve beni korumak için tam ağzını açmışken onu susturdum.

“Toplantı başlayınca bunu değiştireceğim, söz veriyorum!”

Bahsettiği toplantı muhabir toplantısı değildi. Haftada en az iki kez tekrarlanan üst düzey toplantılardan biri, dünkü sevimsiz gelişmelerden sonra bugün yapılacaktı. Herkes dosyalarını ve kendi yöntemiyle hazırladığı haftalık haber raporlarını, toplantının yapılacağı iki üst kata çıkmadan önce koltuğunun altına sıkıştırmıştı. Haber şefinden, sevgilimin de aralarında olduğu editör takımına kadar herkes hazırды. Bir kişi hariç: Yaren Dağlı.

Yunus Bey sekreterine Yaren Dağlı'ya ulaşmasını emredince, cevap gelene kadar herkes sabah gazetelerine ve ajans bültenlerine daldı. Sekreter, yüzü bembeyaz bir hâlde panikle, arkasındaki VTR'lerden rakip kanalları izleyen Yunus Bey'in kulağına eğilip bir şeyler söyledi. Yunus Bey'in benzi

birden atmıştı. Algılaması canlanınca Mert ve Sarp'a yüksek sesle seslendi: "Yaren hastanedeymiş! Dün gece intihar etmiş!"

Kırmızı kapı o gün sayısız kez açılıp kapandı. Yaren Dağlı, bir dönem Polat'ın benimle sevgili olduğunu öğrenince, sürekli aldatılmaya dayanamamış ve çareyi ölümden görmüştü. Meselenin ibresi yine bana döndü. Polat hastanede sabahlayıp her şeyi inkar etse de; kocasını Polat için terk eden Yaren Dağlı'yı ikna etmeyi başaramamıştı. Ünlü muhabirin işyerinde ilişkileri yasaklamasının nedeni, sevgilisine duyduğu güvensizliğe bir engel yaratma çabasından başka bir şey değildi. Gerçekte; Polat'ın evinde bulunduğu bir çift altın küpe bana değil, Burçin'e aitti.

Ekran hayatım ve bu kanaldaki kariyerim başlamadan bitiyordu ama yüzündeki yaralara, eziklere pansuman yaparken omzunda ağladığım sevgilimle aşkım devam ediyordu.

30. Gün

Kimseye vermediğini söyleyerek, istemediğim hâlde bana ezberlettiği Ccep telefonu numarasından Zafer Kırkpınar'ı aramaya çekiniyordum. Acele etmek de istemiyordum. Teklif ettiği işi açıkça kabul etmeyi planlıyordum. Belki o da başıma gelenleri duymuştu. Onun gibi her şeyi aşmış bir adamın olanları duysa da önemseyeceğini, beni dedikodulara göre değerlendireceğini sanmıyordum.

Uzun zamandır, odamdaki TV koltuğuna uzanmamıştım. Tuhaf bir şekilde, sanki bir filmin içindeymişçesine bizim kanalı izliyordum. Eli-me telefonu aldığımda, eşofmanımın cebinden bir hayranının Polat'a ördüğü eldiven çıktı. Bana verdiğini tamamen unutmuştum. Baştan beri yaşadıklarım hafızamda canlanınca Zafer Bey ile çalışmak konusunda bir süre daha düşünmeye ihtiyacım olduğuna karar verdim. Aslında, daha çok dinlenmeye ihtiyacım vardı.

Henüz çok gençtim ve aceleye gerek yoktu. Üstelik, ülkede birçok televizyon kanalı vardı. Acı tesadüflerin, alışık olmadığım moral bozucu davranışların, en önemlisi mecburiyetlerin belimi bükmesine izin vermezdim. Kendi yolumu ararken bulduğumu sandığım mucizelerin, aslında birer tecrübe adası olduğunu fark ettim. Her biri; inişli çıkışlı, zavallı ve garip yaşantılarımızı renklendiriyordu. Derin bir nefes alarak bacaklarımı koltuğa bıraktım. Sevgilimle akşamki tarihi buluşmamıza hazırlanıyordum. Bu gece her şey mükemmel olmalıydı. Buna ihtiyacım vardı. Kalbimi açtığım gibi ruhsal ve bedensel bütün kapılarımı sonuna kadar onun için açacaktım. Heyecanıma endişe karışsa da aşkın yarattığı titremeden

başka bir şey zihnime egemen olamıyordu. Dakikaları, hatta saniyeleri sayıyordum.

Kanalda öğle vaktiydi. Birdenbire haber spotları döndü ve stüdyo ışığı açıldı. Diksiyon dersleri aldığı her fırsatta dile getiren Burçin, benim oturmam gereken koltukta oturmuş; aslında hiç sevmediği için sürekli boyadığı yüzüyle haberleri sunuyordu.

Yunus Bey ile kayıt aldığı ses stüdyosu dersi işe yaramıştı. Yeni kariyerini saygıyla selamlamaktan kendimi alamadım. Midem bulanınca annem bir bardak portakal suyu getirdi. Afiyetle içtim. Sevgilime giderken dinç görünmeliydim. Ne de olsa birden fazla sır, insanı yoruyordu.

Son mu acaba?